

CUPRINS

EDITORIAL

DREPTUL DE A AVEA UN MÂINE
ÎNTRE NOSTALGIE ȘI ENTUZIASMUL
SCHIMBĂRII

VIAȚA ȘCOLII

PERSONALITĂȚI ALE TRECUTULUI...
... ȘI VALORI ALE PREZENTULUI
EXPERIENȚA ERASMUS
INDIA - UN ȚINUT FASCINANT
O ALTĂ AVENTURĂ A MATEMATICII ÎN ASIA
ȚINERII EUROPEI DEZBAT
GALA SCRITORILOR ANULUI LA COLEGIUL
NAȚIONAL IAȘI
ÎNSEMNE ALE IDENTITĂȚII NAȚIONALE ÎN
CONTEXT EUROPEAN
NAȚIONAL CAFÉ

NE PRIVEȘTE

MIND THE GAP - DESPRE DISTANȚE ASUMATE
ALE SINELUI
PLEDOARIE PENTRU PSIHOTERAPIE
CA OPȚIUNE ÎN CARIERĂ
REPERUL DEVENIRII MELE
CUM AM AJUNS STUDENTĂ LA MEDICINĂ?
RESPIRÂND TEATRU...
MUZICA - REALITATE PERCEPTIBILĂ
ȘI IMPERCEPTIBILĂ
AVENTURA UNEI VIEȚI DEDICATE SCENEI
CÂNTECUL NEÎNTRERUPT AL VÂRSTELOR
FASCINAȚIA DANSULUI
TUDOR GANEA - PILONII PRIMELOR
CONSTRUCȚII LITERARE...
O EXPERIENȚĂ DEOSEBITĂ: CONGRESUL
INTERNAȚIONAL AL STUDENȚILOR
MEDICINIȘTI
DORINȚA NATURALĂ A AUTODEPĂȘIRII
CA FORMĂ A EDIFICĂRII SINELUI

ADOLESCENȚIA

2	GHID DE CREAȚIE	72
	DRUMURI CĂTRE VIITOR	74
5	ATUNCI CÂND VISURILE SE ÎMPLINESC DE CE TEATRU?	77
	AUTOPORTRET DE ADOLESCENT	80
	BARCELONA, UN ORAȘ DE SUFLET	83
	STORY TIME: CUM AM AJUNS ÎN SPITALUL DIN BERLIN LA 4 DIMINEAȚA?!	86
		88
	RECENZIE ȘI CRONICĂ	
	CÂND ÎN NUMELE TATĂLUI (ȘI AL FIULUI) RĂSUNĂ LACRIMA	91
	CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME E CHIAR AICI	93
	FATA CU FRAGI	96
	DOMNUL ȘI CÂINELE	98
	BIBLIOTECARA DE LA AUSCHWITZ	99
	FETIȚA CĂREIA NU-I PLĂCEA NUMELE SĂU MEET JOE BLACK	101
		103
	CÂINI	104
	OCTAV	106
	DUNKIRK	107
	THIRTEEN REASONS WHY	108
	EVERYTHING, EVERYTHING	110
	CHIRIȚA ÎN PROVINȚIE	112
	MĂCELĂRIA LUI IOV	115
	CREAȚIE	
	O POVESTE DE DRAGOSTE	117
	CREATOR DE INCREAT	119
	NARCISISTUL	120
	FLORI ALBE DE CAIS...	121
	STEAUA COPILĂRIEI MELE	124
	CLIFE DE MII DE ANI	127
	INVIDIE DISTRUGĂTOARE	129
	PUZZLE SAU ȘI ASTA E TOT O POVESTE	131
	SCÂNTEIE	133
	FALEZĂ	134
	DIN NOU	135
	UNIVERS URBAN	136
	ALCHIMIC	137
	I, II, III	138

EDITORIAL DE LICEAN

DREPTUL DE A AVEA UN „MÂINE”

Sunt sigur că tânăra generație va ști să găsească, în România ei, justa măsură între atitudinea civică și instituțiile Statului. – Regele Mihai I

Antonia Muraru, clasa a XII-a E

Chiar dacă nu conștientizez pe deplin sau încă nu vreau să fac acest lucru, mă aflu în clasa a XII-a, un an dificil, extenuant, în care foarte multă lume se așteaptă să dau tot ce e mai bun din mine și, nu în ultimul rând, acesta este un an ce marchează sfârșitul adolescenței mele. Făcând o analiză asupra celor patru ani petrecuți studiind la Colegiul Național, îmi dau seama că am avut ocazia să colaborez cu nenumărați profesori excepționali, nu doar pe plan profesional, cât și din punctul de vedere al caracterului, căci dumnealor mi-au insuflat anumite valori morale, pe care mi le-am impus și le respect. Sper doar să pot transmite și altora principiile în care eu cred și pe care îmi doresc să și le însușească și cei mai tineri.

Făcând o retrospectivă, constat că ultimii mei doi ani de liceu au fost marcați, poate chiar umbriți de anumite evenimente, ce m-au afectat atât în mod direct, cât și indirect, și care au avut loc pe plan național. În urma acestor experiențe, mi-am dat seama că unele dintre cele mai im-

portante lucruri în viață sunt să te faci auzit, să nu accepți să îți fie luat pe nedrept ceea ce este al tău, să nu îi lași pe ceilalți să profite de tine, să protestezi.

Seria evenimentelor care m-au făcut să îmi pun un semn de întrebare cu privire la ce se întâmplă cu adevărat în jurul meu debutează cu începutul anului 2017, când eram în clasa a XI-a. Atunci, mii de oameni au rămas înmărmuriți, șocați cu privire la nivelul de sfidare pe care îl pot atinge unii. Printre acei oameni m-am aflat și eu, întrebându-mă în sinea mea, ca un simplu muritor de rând, cum se poate ca unele persoane să nu dea dovadă de nici cea mai mică urmă de etică. Din acel moment, s-a produs o schimbare în mine, am simțit că trebuie să mă diferențiez de persoanele care sunt lipsite de moralitate, că vreau să fiu un om în plus la partea curată a societății românești. Astfel, am început să mă documentez, să citesc articole de presă obiective și de încredere, să ies în stradă și să fiu mult mai atentă la politica vremii – în fond, la mijloc este pus viitorul meu și al unor generații întregi, iar dacă se poate face ceva, schimbarea trebuie să înceapă acum.

Cel de-al doilea eveniment ce și-a lăsat amprenta asupra mea are loc în clasa a XII-a și încheie anul 2017. Acesta este unul trist, emoționant și care a adus mâhnire în sufletul și pe chipurile a nenumărați oameni – moartea Regelui Mihai I. Este un moment în care încep din nou să mă întreb cum va arăta viitorul nu doar al meu, ci al unei întregi țări. Primele informații cu privire la ultimul monarh al României le-am aflat în cadrul orelor despre istoria comunismului în țara noastră. Am descoperit astfel cum a ajuns prima dată pe tron la doar 5 ani, cum a fost înlăturat de la putere de propriul său tată, cum la 22 de ani (era doar cu puțin mai mare decât mine!) a avut curajul să întoarcă armele împotriva Germaniei naziste, fapt ce a scurtat războiul și cum a fost alungat din propria sa patrie de către bolșevici. Totuși, despre caracterul regelui nu am știut niciodată prea multe detalii, până când nu a dispărut dintre noi, ceea ce este cu adevărat trist pentru că nu am știut să apreciez o mare personalitate la timp.

În urma documentarelor, filmelor și interviurilor cu Regele Mihai pe care le-am urmărit, pot spune că acest monarh a devenit pentru mine un exemplu de urmat. Apreciez bunătatea acestui om, simplitatea sa, decența, inteligența, puterea interioară și, nu în ultimul rând, noblețea. În contextul problemelor politice actuale, cred că se observă foarte clar discrepanța dintre oamenii cu adevărat de valoare și care impun respect prin simpla lor prezență, și cei care adoptă o atitudine josnică, sfidătoare și perfidă. Afirmatia „[...]a murit mai mult decât un rege. S-a stins ultima rezervă de noblețe a statului român.” (Cristian Tudor Popescu) o consider adevărată, întrucât persoanele publice din prezent, care ar trebui să fie un exemplu pentru generațiile viitoare, nu sunt, în mare parte, decât niște simple iluzii, caricaturi ale unor caractere opuse celor puternice și drepte. Cred că Mihail Kogălniceanu, Brătienii, C. A. Rosetti, Carol I, Ferdinand I, regele Mihai și multe alte personalități politice românești, care au schimbat cursul istoriei țării noastre ar amuți dacă ar ști de colapsul în care ne aflăm acum și de absența în societate a unor adevărate modele.

Pot spune că ultimii doi ani de studiu la liceu m-au schimbat și mi-au modificat percepția

asupra lumii. Mi-am dat seama că nu doresc să trăiesc într-o societate pasivă, care închide ochii la nelegiuiri, care este legată de mâini, a cărei justiție este călcată în picioare pentru îndeplinirea propriilor scopuri ale unor persoane și nu vreau ca generațiile viitoare să se mai întrebă atât de des de ce România este diferită de celelalte țări din occident. Sper ca în viitor lucrurile să se schimbe în bine și să nu mai vedem aproape peste tot în viața publică reprezentări subtile ale lui Groza. Însă pentru acest lucru trebuie mai întâi să ne schimbăm pe noi înșine și să începem să vedem adevăratele valori, să ne ghidăm după adevăratele principii și să nu ne lăsăm pierduți în negura unei societăți umbrite de răutate și lăcomie.

Acum, la final de liceu, vreau să le mulțumesc profesorilor mei, care mi-au prezentat în cadrul orelor de curs adevărul istoric și care mi-au vorbit despre personalitățile demne de urmat în viață. În plus, aș dori să le transmit generațiilor mai tinere și celor care vor mai studia în viitor în

sălile Colegiului Național că adevărații oameni nu sunt cei care încearcă să ajungă la putere prin diverse tertipuri, nici cei care mint, șantajează sau sfidează. Adevărații oameni sunt cei care au o anumită conduită morală, cei care sunt onești, modești, demni și cei care sunt sinceri mai întâi cu ei înșiși.

Vreau să vă îndemn, tineri colegi, să citiți multe cărți, să citiți știrile de actualitate, să fiți corecți cu voi înșivă, să vedeți ce fel de persoană vreți să deveniți și, nu în ultimul rând, să învățați istorie. Indiferent de profilul la care sunteți (mate-info, științe, filologie), nu neglijați această disciplină, căci fără a ști trecutul, nu veți înțelege niciodată prezentul. Vreau să deveniți conștienți că trebuie să faceți parte dintr-o societate civilă activă, că trebuie să protestați, dacă e cazul, să atrageți atenția acolo unde se comit greșeli flagrante și că nu trebuie să acceptați să fiți înșelați. Noi suntem viitorul. Eu am început să mă analizez și să mă schimb. Voi?

EDITORIAL DE ABSOLVENT

ÎNTRE NOSTALGIE ȘI ENTUZIASMUL SCHIMBĂRII

Rareș Anton, absolvent al Colegiului Național Iași, promoția 2017

Schimbarea. Un substantiv atât de simplu și în același timp un concept cu care omul încearcă să coexiste toată viața. La un nivel mai mare, analizând, de exemplu, evoluția istorică și economică a omenirii, dar și la nivel mai mic, cel individual, personal, pe care fiecare individ îl resimte, omul are de luat o decizie: de a se adapta sau nu la schimbare. Ați spune poate că tinerii nu percep această schimbare pentru că sunt încă în creștere, încă învățăm prin urmare suntem mai maleabili. Nimic mai fals întrucât este aproape imposibil să nu ne afecteze schimbarea și poate singura diferență între noi și un adult constă în faptul că adaptarea este mai rapidă.

Deși mi se pare că a trecut o eternitate, acum numai câteva luni am absolvit Colegiul Național Iași și sunt mândru să spun acestea. După opt ani de zile petrecute pe holurile acestui liceu pot spune că acele materii, mai mult sau mai puțin folosite, precum și cele de baza, m-au ajutat să înțeleg lumea altfel și să privesc realitatea mai analitic, să fiu cu capul pe umeri și independent, cu alte cuvinte această școală chiar m-a ajutat și m-a modelat astfel încât în acest moment nu pot fi decât profund recunoscător faptului că am avut ocazia să mă dezvolt între zidurile acestei școli.

foto: arhiva personală Rareș Anton

În prezent sunt student în anul întâi la Facultatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași, doar un mic boboc pierdut printre holurile unei alte instituții de prestigiu ale orașului care momentan își regretă alegerea și care se întreabă cum poate rezista cineva șase ani la o facultate ca aceasta. Din fericire începe să îmi placă, încep să mă obișnuiesc cu materiile, cu stilul de a învăța, fundamental diferit față de orice cunoșteam până acum.

Uitându-mă înapoi, în acest moment cred că aș da bacalaureatul, câte unul în fiecare săptămână, doar că în perioada respectiva se acumulează atât de mult stres încât nimic nu mai părea simplu. Ca pe mulți dintre colegii mei, după mă aștepta o admitere și prin urmare timpul de învățat pentru așa-zisul examen al maturității, era înjumătățit de timpul petrecut pentru a învăța cele două materii la care am dat examen la Facultatea de Medicină și anume, biologie și fizică. De asemenea, inevitabil a intervenit în această situație, a examenului de bacalaureat, și într-o oarecare măsură orgoliul personal, care mie, cel puțin, mi-a impus să am media mai mare de 9.50. Ultimele două luni de școală trebuie să recunosc că au fost cele mai grele pentru mine. Reușisem să mă blochez într-o rutină atât de strictă (școală-pregătire-acasă) încât nu reușeam să mai văd pădurea din cauza copacilor, iar acest lucru a făcut din acea perioadă, una dintre cele mai urâte din viața mea sau cel puțin așa părea să fie la acel moment. Ce am învățat este că trebuie să îți faci

mereu timp de relaxare dacă vrei să poți reuși în perioade atât de dificile.

Într-un fel sau altul, am reușit să ajung și în prima zi a examenului de bacalaureat. Nu mă simțeam emoționat, deși nu dormisem prea bine noaptea precedentă. Tot ce voiam să fac e să termin mai repede cu el, pentru că mă aștepta admiterea. În prima zi am avut proba scrisă de Limba și literatura română. Am primit subiectul în față și identic cu celelalte două probe din zilele ce urmau (Matematică și Anatomie), nu îmi venea să cred că am învățat atât de mult doar pentru acea foaie de hârtie și că va trebui, pentru a nu știu câta oară, să mai redactez un subiect. Emoții mai mari am avut în momentul în care, după ore întregi de așteptare, s-au afișat rezultatele pe platforma online. Clipa în care mi-am văzut notele și faptul că reușisem să iau și un 10, m-au făcut cea mai fericită persoană de pe pământ. Abia acela a fost momentul în care am simțit că am terminat liceul, deși tot ce mă interesa atunci era admiterea. Cu alte cuvinte, dacă se dedică niște timp și concentrare pentru bacalaureat, este aproape imposibil să nu reușești să treci acest examen cu bine.

Mult mai problematică a fost admiterea pentru că emoțiile au fost incomparabil mai mari și stresul acumulat puteau duce doar într-un singur sens și anume un blocaj. Mărturisesc că aceasta a fost cea mai mare frică a mea și sunt foarte mândru de mine că am reușit să trec prin acea perioadă cu capul pe umeri și cu psihicul intact. Am petrecut luni întregi cu cele 127 de pa-

sursa: umfiasi.ro

gini ale manualului de biologie și ore întregi făcând cele 650 de probleme din cartea de grile la fizică. Era obositor. Mereu era aceeași materie, mereu trebuia să încep în același punct. Practic am avut o luna să fac același lucru de cât de multe ori puteam și nu a fost ușor. Din fericire pentru mine, ajunseseam să știu manualele aproape pe de rost și la examen s-a văzut.

Înainte de examenul propriu-zis am participat la două simulări organizate de SSMI (Societate Studenților Mediciști Iași) și știam cum urma să decurgă întreg procesul de examinare. Așteptam cu multă nerăbdare ziua admiterii, pe de o parte, iar pe de alta altă parte, îmi era atât de frică încât a-și fi preferat să mai stau o lună să mai repet materia încă de cateva ori.

Îmi aduc aminte de parcă ar fi fost ieri. Era 26.07.2017, o zi de altfel foarte frumoasă, senină, nici prea cald, nici prea frig, o zi în care viața mea avea să se schimbe. După o noapte în care nu cred că am dormit mai mult de două ore și în care am stat și m-am frământat gândindu-mă ce se va întâmpla dacă intru, ce se va întâmpla dacă nu intru. M-am dat jos din pat de a doua zi și mi-am zis că ce am făcut e bun făcut, faptul este deja consumat și că tot ce mai am acum de făcut este să mă concentrez cum nu m-am mai concentrat niciodată în viața mea. Fiind repartizat la UAIC, am plecat puțin mai devreme ca să fiu sigur că îmi voi găsi sala deși trecusem pe acolo cu o zi înainte. Norocul meu a fost că în sală mai cunoșteam persoane, fie de la simulări, fie foști colegi și am avut cu cine să stau de vorbă și cumva am reușit să ne încurajăm unul pe altul să ne gândim că nu are cum să fie atât de rău și că am muncit atât de mult încât este imposibil să nu intrăm.

Ce mi s-a părut cel mai interesant, a fost faptul că întreaga comisie ni se adresa folosind apelative precum domnul/domnișoara doctor. După ce am fost așezați pe locurile noastre și ni s-a citit regulamentul de trei sau patru ori a venit delegația cu subiectele și mai erau zece minute și examenul urmă să înceapă. Au fost, de departe, cele mai lungi zece minute din viața mea. Am primit caietele de grile și foaia de examen, moment în care mi-am spus: „acuma-i acu, Rares.” Le-am terminat aproape complet în 30 de minute și nu îmi

venea să cred că asta a fost tot ce aveam de făcut. Le-am verificat, cred, de zece ori până când cu un glas tăios și hotărât am fost anunțați ca timpul a expirat și să nu mai scriem nimic din acel moment.

Deja intrasem intrasem în panică. Nu știam dacă am făcut bine, dacă a fost ok, dacă voi intra sau nu. Îmi aduc aminte că mi-am scos telefonul din geantă și îmi era oarecum frică să îmi sun părinții. Am așteptat după, încă o jumătate de oră, pentru a intra din nou în sală, să ne scaneze tezele și să ne spună rezultatele. S-a întâmplat să fiu primul pe listă, prin urmare primul care avea să își primească nota. Ghinionul meu a fost că în momentul în care mi-au scanat foaia, imprimanta s-a defectat și a trebuit să mai aștept încă jumătate de oră în fața amfiteatrului. Știam sigur că am greșit două grile la fizică și în acele momente mă gândeam oare câte grile, pe lângă acestea, am mai greșit și așteptarea nu m-a ajutat prea mult. În final, aparatul a funcționat și mi-au scanat foaia. Îmi aduc aminte exact, cuvânt cu cuvânt, ce a zis șeful comisiei: „Văd că am început foarte bine. Bun venit la UMF domnul doctor! 9.70 Și acum mă trece cu fiori când mă gândesc la acel moment și știu că singurul lucru la care mă gândeam era faptul că în sfârșit am terminat și că a meritat. Am conștientizat atunci că toată munca depusă, tot efortul și tot stresul au dat roade și că până la urmă nimic nu a fost în zadar.

Deși cumva sigur că am intrat, nu pot să spun că nu am așteptat cu nerăbdare și afișarea listelor finale, după care mintea mea se gândea numai la plecarea la mare și la faptul că va trebui să mă relaxez în ultima vacanță în care puteam să spun că sunt elev. Nici nu știu când a trecut! M-am trezit brusc pe data de întâi octombrie că trebuie să mă înscriu la Orientation Days și că în mai puțin de 24 de ore trebuia să înțeleg orarul și să mă prezint la primul curs.

Sunt sigur că am auzit cu toții sintagma: „Facultatea de Medicină este cea mai grea facultate!” Nimic mai greșit! Facultatea de Medicină este o facultate foarte ușoară și vă spun din experiență proprie. Vă întrebați, poate, cum pot afirma așa ceva. Diferența de nuanță vine din faptul că materiile nu sunt grele. Nimic nu este greu de înțeles, singura problemă fiind faptul că este foarte multă. Sunt aproape de sfârșitul primului semestru și pot spune că 50 sau 100 de pagini nu

mai înseamnă mult. Ajungi să te obișnuiești cu ideea că o carte de 100 de pagini te va teroriza maxim trei săptămâni și că nu este atât de imposibil să reții jumătate de atlas în două, trei zile.

În primii doi ani de facultate se studiază „materile fundamentale”, iar în primul semestru principalele materii vor fi Anatomia, Biochimia, Biofizica și Biologia celulară și moleculară, prescurtat Biocel. Pe scurt, Anatomia poate fi echivalentă cu învățarea unei noi limbi, având în vedere că fiecare punct de pe corpul nostru are o denumire atât în română cât și în Nomina Anatomica, adică în latină. Biochimia reprezintă materia la care înveți cum organismul își sintetizează propria energie și cum arată la nivel molecular cele trei principale categorii de molecule: proteine, lipide și glucide; o materie de altfel foarte bine prezentată, la care este imposibil să nu înțelegi. Biofizica nu are nici cea mai mică tangență cu fizica din liceu și încearcă să explice niște fenomene care se petrec în organismul nostru, precum și cum ne afectează fac-

torii fizici externi. Nu în cele din urmă, Biocelul are scopul de a ne face să înțelegem cum lucrează cele mai mici structuri ale organismului nostru și anume celulele.

Pe lângă toate acestea, evident că mai avem și alte materii precum Engleză, Sociologie, Psihologie, dar și singura materie care mai are legătură cu aplicarea cunoștințelor medicale în viața reală, adică Abilitățile medicale. Acolo învățăm să executăm corect masajul cardiac extern, manevra Heimlich, învățăm, de asemenea, să recoltăm sânge, să facem injecții intramusculare și subcutanate, precum și executarea unei electrocardiografe și luarea tensiunii arteriale. La această materie deja am dat examenul și sunt foarte fericit că am reușit să iau nota maximă.

Da, este mult! Recunosc că petrec foarte mult timp învățând și sunt momente în care uit că trebuie să fac duș, uit că trebuie să mănânc, uit că ar trebui să îmi fac curat în cameră și mai ales uit că trebuie să dorm, dar am învățat să îmi fac timp și să mi-l manageriez cât mai eficient, astfel încât aproape în fiecare săptămână ajung să ies în oraș cu foști colegi, cu grupa mea, găsesc, de asemenea, timp să fiu la curent cu ultimele episoade din seriile pe care le urmăresc și să mă relaxez ascultând muzică reușind să iau și note chiar mărișoare. Prin urmare, cu siguranță nu este o facultate imposibilă, dar trebuie să îți placă, trebuie să fii cu adevărat convins că asta este ceea ce vrei să faci, pentru că altfel, aceasta se poate transforma în cea mai mare corvoadă a vieții tale și nu vei putea excela, dacă nu cumva nici nu vei reuși să treci anul.

Tind să cred că am făcut alegerea potrivită pentru mine și că am ales o facultatea în cadrul căreia voi reuși să mă dezvolt la capacitatea mea maximă. Pot spune că rolul pe care îl joacă faptul că am terminat Colegiul Național Iași în adaptarea mea la această facultate este foarte important. Profesorii care m-au îndrumat de-a lungul timpului au reușit să facă din mine o persoană foarte conștiincioasă, o persoană capabilă să învețe și să înțeleagă cantități foarte mari de informații, o persoană care până la urmă sper să poată face față celor șase ani de facultate. Nimic nu este imposibil în viață atâta timp cât înveți să îmbini învățatul cu relaxarea și atâta timp cât înveți să te adaptezi ușor la schimbare.

Viața școlii

PERSONALITĂȚI ALE TRECUTULUI...

„Arta vieții? Rezervă, discrețiune, cumpătare, în genere negațiune și în rezumat abnegațiune.”

Titu Maiorescu, „Critice”

Diana Postolache, clasa a X-a A

O imagine eternizată în slova tipărită

Cuvintele unei personalități marcante a României, al cărei nume a fost preluat de atâtea instituții de renume, precum Universitatea de Medicină din București, Școala Gimnazială „Titu Maiorescu” din Iași, al cărui chip a apărut până și pe monedele de aur de 100 de lei puse în circulație de către Banca Națională Română în 2013, cu onoarea a 150 de ani de la înființarea societății Junimea, în care prezența lui a adus un impact major literaturii, criticii... în mare, asupra modului în care cultura țării noastre a evoluat cu timpul. Acum ne aflăm la un deceniu de dublul centenar al școlii noastre, Colegiul National Iași, un loc în care arta și frumosul estetic se împletesc de 190 de ani cu pragmatismul științelor, modelând destine, creând valori morale ale societății actuale încă din 1828.

Mulți dintre noi trecem zilnic pe lângă biblioteca liceului, studiem din multitudinea de cărți ce se află în arhiva acesteia, dar puțini cunosc faptul că, din 2006, ea a fost renovată, primind numele Titu Maiorescu. Este o onoare că un spațiu al timpului conservat prin puterea cuvântului tipărit în eternitate să poarte cu sine spiritul de putere, inteligența, ambiția și profunzimea judecată a eseistului. Dar cine a fost acest om? Care a fost parcursul existenței sale pline de adevărate inovații ideologice și răsturnări de opinii în filosofia timpului preclasic românesc? S-a născut la 15 februarie 1840 în Craiova, al doilea copil al familiei lui Ioan Maiorescu, din satul transilvănean Bucerda-Grânoasă. Studiile și le-a făcut la școli de renume, primind o educație aleasă la Gimnaziul Academic din cadrul Academiei Tereziene la Viena în timpul gimnaziului, apoi obține un doctorat magna cum laude la Giessen (Berlin) și o licență în litere și filosofie la Sorbona.

O figură emblematică a României secolului al XIX-lea

Maiorescu are în toate vocația începutului: la Institutul Preparandial, la Universitate, în Parlament. Este și spiritul în care va scrie Criticile: propunând principiile ortografiei, ale poeziei, ale criticii literare, ale dreptului, ale culturii. Nu numai lingvist, sau critic, sau filosof: obiectul lui e toată Cultura. Nu numai în teorie, dar și în practică. Formele nu corespund fondului, constată Maiorescu. El dă naștere ideii formelor fără fond, expresia cea mai cuprinzătoare, în acest plan, a aspirației către creația absolută de care este animat Maiorescu.

El n-a renunțat la poezie, la filozofia originală, pentru o modestă activitate culturală: a renunțat la a compune poezii spre a descoperi Poezia, la a scrie cărți pentru a putea crea Cultura. Maiorescu a scris puțin; scopul lui a fost de a anunța elementele – apa, aerul, focul, pământul – din care se naște lumea. El n-a făcut critică (poezie, filozofie); în înțelesul nostru, de astăzi, a creat critica. (Nicolae Manolescu). Există la el un stil de lucru, o manieră de a-și compune scrierile, care poate deruta. În cauză este puternica sa natură de sintetizator, înclinată să strângă într-o unitate de nedesfăcut elemente atât de îndepărtate, de felurite, prin natura lor originară, încât ele

însele devin aproape de necunoscut în schematizările realizate de acesta. Într-o scrisoare către Olga Coronini din mai 1858, Maiorescu semnala fastidiozitățile care trebuie evitate spre a nu deveni pedant, a nu face niciodată abuz de citate,

de trimeri și altele asemenea, atunci când nu își au rostul. Se remarcă în

această epistolă o distingere precisă a modului cum

trebuie să procedeze cineva pentru a se

feri de pedantism:

a nu confunda scopul cu mijloacele ce tind

să ducă spre el. Astfel,

elementele de cercetat

nu trebuie privite în

afara legăturilor

dintre ele, precum și

a ansamblurilor din

care în chip obiectiv fac

sau ar putea face parte.

Aceste idei de a privi scopul în

mod obiectiv, precum un drum de la

care dacă scriitorul se abate, opera își pierde din

substanță, putând să cadă în ridicol, le-a dezvoltat pe larg în timpul

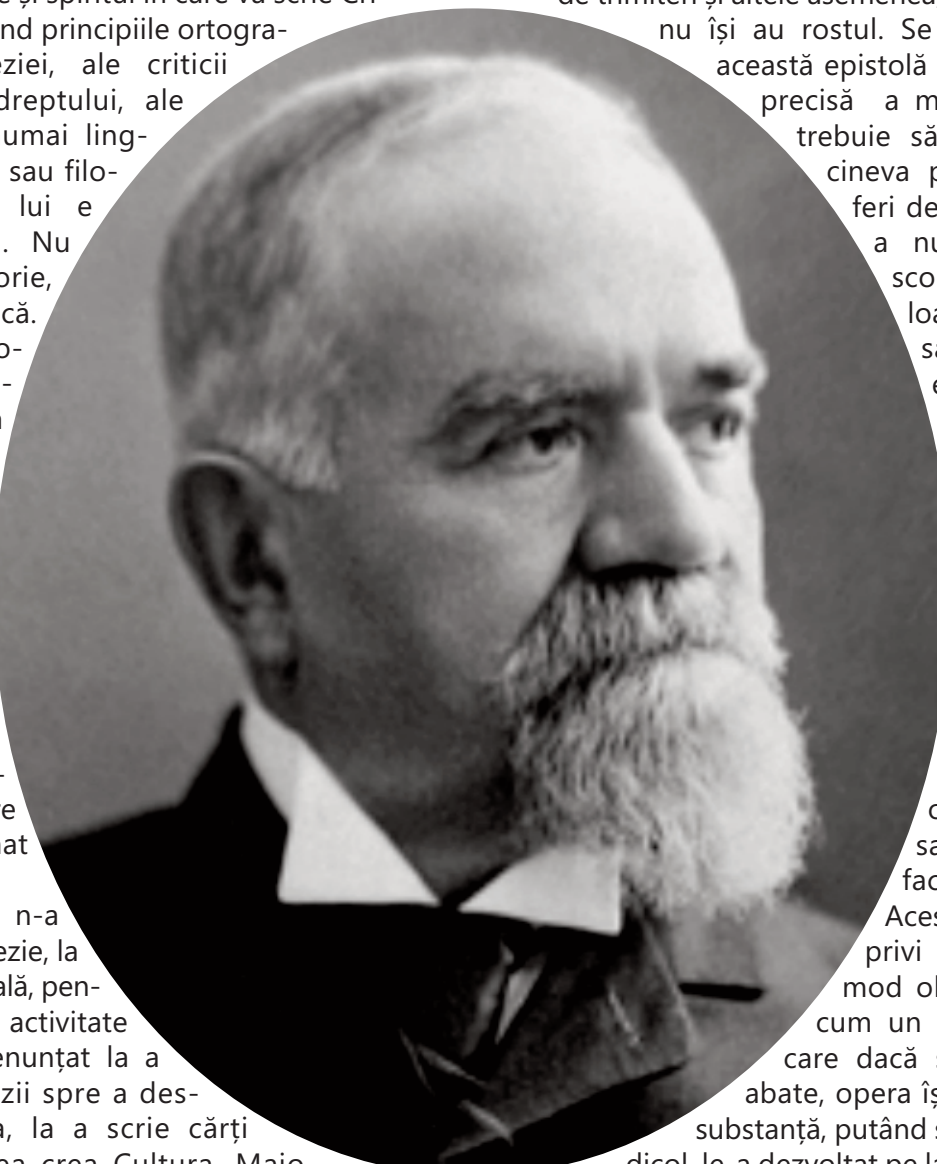
activității sale în cadrul societății Junimea, pe care a fondat-o în anul 1860, împreună cu I. Negruzzi,

Petre P. Carp, V. Pogor și Th. Rosetti, la Iași, când debutează în meseria de avocat, iar șapte

ani mai târziu, fondează apariția celebrei reviste *Convorbiri Literare*, unde Mihai Eminescu

publică poeme precum *Venere și Madona*, *Epigonii*, *Mortua est!*, ele servindu-i lui Maiorescu drept argumente principale spre a defini

„direcția nouă” în literatura română.

Basorelief de „forme fără fond”

Arta maioreșciană este de ordin clasic, bazată pe echilibru static de forțe. Ea este expresia literară a însăși structurii lui psihologice. Cea mai însemnată dintre creațiile lui e cea a personalității sale armonice. N-a fost nici un om politic propriu-zis, nici un creator literar, nici un învățat specializat, nici un scriitor profesionist, nici un filosof și nici măcar un critic literar; le-a îmbinat pe toate într-un ansamblu armonios de calități solid încheigate; personalitatea lui nu stă în excesul unei însușiri în dauna celorlalte, ci într-un raport, într-o potrivire de energii: formula tipică a omului și a artei clasice. Stilul literar al lui Maiorescu se suprapune exact pe stilul de viață. Arta fiindu-i o creștere normală și nu bovarică a mentalității, e de la sine înțeles că și stilul se află în același raport și corespondență; stilul e cu adevărat, în cazul său, omul. Clasicismul reprezintă un caracter de permanență; static, el durează arhitectural ca o construcție de blocuri. Toate celelalte formule reprezintă o rupere de echilibru; prin dezlănțuirea uneia din însușirile sufletești, a sensibilității în genere, ele se realizează în creații inovative, originale, impresionante.

Maiorescu n-a fost un om de specialitate exclusivă, ci a realizat tipul clasic *l'honnête homme* (omul onest), cu lumini egale despre orice, fără exces; n-a ancorat în nicio știință. Prin natura ei formală și abstractă, preferința lui a mers totuși

spre logică, cu care s-a putut orienta în celelalte domenii ale culturii, afirma Eugen Lovinescu în lucrarea „Fundăția Regală pentru Literatură și Artă” din anul 1940. Din vorbele sale deducem că fondatorul Junimii a fost un sintetizator de esențe, de nuanțe fundamentale ale fiecărui domeniu în care a activat; criticile sale au o notă de obiectivitate politică, o sobrietate desăvârșită a avocatului, dar un ochi cercetător și o deschidere către fondul lăuntric al textului specific scriitorului. În final, pot afirma că Titu Maiorescu a dispus de o putere atât de similară celei alchimice, îmbinând toate aceste forțe uneori contradictorii, gășind echilibrul clasic, exprimând grandoarea vremii, dar și satirizând lipsa de substanță ce se voia a fi privită drept cultură modernă; practic el pune bazele unui sistem ce interconectează cele mai strălucite minți din domeniul literaturii secolului al XIX-lea, sistem ce dăinuie până în prezent tocmai prin puterea sa de a aduna fragmente de spirit încriptate în litere și cuvinte amestecate, oferindu-i omului șansa să descopere armonii și semnificații noi, facilitând progresul atât individual, cât și al poporului român. Același lucru se poate spune și despre școala noastră, care se află în aceste momente în sărbătoare; între aceste ziduri s-au modelat caractere prin cunoaștere, prin munca și prin simpla dorință de a evolua, de a găsi fondul formei proprii fiindte, pictând cu o eternitate de nuanțe un portret ce să reziste potopului contemporan ce este timpul.

sursa: muzeulliteraturiiiasi.ro

“Căci nu forța, nici realizările brutale, nu mânuirea mulțimilor și specularea naivității valorează în fața celui etern, ci jertfa pură a sufletului nostru.”

Mihail Sadoveanu

Amira Sauciuc, clasa a X-a A

Un tablou al esențelor, chiar în Național

O personalitate marcantă și unul dintre cei mai importanți prozatori români este Mihail Sadoveanu, ce se detașează între scriitorii secolului al XX-lea, atât prin unicitatea stilului său, prin realizarea artistică a operei sale, dar și prin bogăția și varietatea acesteia. O personalitate ce aduce onoare nu doar Colegiului Național, spațiu în care Sadoveanu s-a dezvoltat ca scriitor, ci tuturor românilor, prin faptul că a avut o contribuție extraordinară în literatură și în cultura țării noastre, dar și prin multitudinea de texte publicate, de scrieri eternizate, care se bucură și astăzi de numeroși cititori.

Născut pe 5 noiembrie 1880 și având o carieră ce se întinde pe parcursul a cincizeci de ani, Sadoveanu a fost unul dintre cei mai mari

scriitori români, povestitor, nuvelist, romancier, academician și om politic. A fost președintele Uniunii Scriitorilor din România și, începând cu 1921, membru al Academiei Române.

În 1887, Mihail Sadoveanu a început școala primară în Pașcani, unde l-a avut învățător pe domnul Busuioc, care a reprezentat o sursă de inspirație pentru scriitor și a fost evocat mai târziu de acesta în colecția de povești „Domnul Trandafir”, sub un pseudonim. În 1902, Sadoveanu s-a înscris la școala gimnazială „Alec Donici” din Fălticeni, unde a fost coleg cu Eugen Lovinescu, iar mai apoi, în 1897, a început studiile la vechea Academie Mihăileană, la care învățase cândva și tatăl său, Alexandru Sadoveanu.

Aici, la Liceul Național din Iași, care a și purtat o perioadă numele marelui scriitor român, Mihail Sadoveanu a început să publice lucrări în

reviste, sub pseudonime. Astfel, pe holurile liceului nostru, Sadoveanu a trăit o etapă foarte importantă în evoluția sa, și anume începutul carierei sale, ambiția, perseverența, dorința de a găsi fondul formei ființei sale și autoexigența ajutându-l să se dezvolte ca și scriitor. A debutat cu o proză în revista *Dracul* din București, care imediat după i-a găzduit și o poezie, iar mai apoi a publicat în revistele *Viața Nouă*, *Pagini literare*, *Carmen*, *Revista modernă*.

O valoroasă moștenire culturală și artistică

„Găseam mereu prilej de a împărechea stihuri. Am umplut astfel caiete întregi cu sute de poezii. Erau divagații sentimentale și imitații fără valoare. Mai mult o cheltuială a energiei mele. Nicio clipă n-am avut intenția să le păstrez sau să le fac cunoscute lumii. După ce înflăcărea mea lua sfârșit, versurile îmi păreau meschine, cu mult mai prejos decât înălțimea la care tindeam.”, spunea marele scriitor în *Anii de ucenicie*.

Considerat un mare poet, pictor și filosof al naturii, Sadoveanu a fost unul dintre primii colaboratori ai revistei tradiționale *Sămănătorul*, înainte de a deveni un scriitor realist și adept al curentului poporanist, reprezentat de revista *Viața Românească*. La începutul activității sale creatoare, Sadoveanu îmbina scrierea de versuri cu cea de proză, însă până spre anul 1902, când s-a hotărât să se dedice prozei, abandonând

poeziile, iar pe cele publicate în reviste refuzând să le reia vreodată într-un volum de-al său.

Orientate către permanențe ale istoriei, scrierile sadoveniene se bazează în principal pe legende, balade, pe străvechi letopisețe și cântece haiducești, Sadoveanu fiind creatorul romanului istoric românesc de evocare. În multitudinea de texte ce alcătuiesc opera sadoveniană, fie ele relatări ale unor evenimente istorice, ale unor experiențe de viață sau a unor întâmplări specifice satului românesc din acea perioadă, scriitorul surprinde lumea în

toată autenticitatea sa, într-o frumusețe și o lumină aparte, fără nimic artificial.

Apreciat și valorificat pentru eternitate

Pre cum spunea Garabet Ibrăileanu, opera lui Sadoveanu are amploarea unei întregi literaturi, a literaturii întregi a unui popor, ca și cea populară. Personajele sadoveniene din povestirile de inspirație rurală respectă o anumită structură sufletească, fiind construite pe baza unor principii morale bine definite, promovând anumite valori, precum binele, dreptatea și adevărul.

Dincolo de marile teme ale creației sadoveniene: viața satului românesc, invocarea trecutului istoric, natura, Mihail Sadoveanu impresionează prin unicitatea stilului său, farmecul lui stând în narațiune, în evocarea propriu-zisă și detaliată a evenimentelor relatate.

...ȘI VALORI ALE PREZENTULUI

Am vorbit anterior despre imagini emblematice ale trecutului, despre nostalgia vremurilor clasice, boeme, superbe, dar apuse... poate e timpul să privim în viitor, să admirăm progresul societății noastre, căci, dincolo de negura ce s-a abătut asupra noastră în ultimii ani, putem oricând găsi exemple de valoare morală, de dreptate și de ambiție doar privind albumele absolvenților școlii noastre, Colegiul Național Iași. Cu ocazia împlinirii a 190 de ani a acestei instituții emblematice pentru orașul Iași, domnii și doamnele profesoare au realizat un anuar, în care au rugat foștii elevi al căror parcurs post liceal a fost unul impresionant, să spună câteva cuvinte despre acest edificiu al culturii și al educației înălțătoare.

O bună parte din viața oricărui elev se bazează pe educația primită. Zeci de note, sute de ore de studiu dedicate diferitelor materii se con-

cretizează atât în reușite, precum, în cazul meu, au fost performanțele obținute la olimpiada de matematică, cât și în frustrări. Diviziunea succes - eșec pare clară când vine vorba de evaluări, teste, concursuri etc. și este evident faptul că oricine ar trebui să exceleze cât mai bine cu putință. Uităm însă că această este o simplă axiomă pe care ne bazăm atât mentalitatea cât și implicit deciziile luate. Dacă în manual putem să ne încredem în corectitudinea cerinței, deși și aici apar excepții, în cazul acesta este o mare eroare de raționament. Parafrazând până la urmă un concept destul de vehiculat, cu adevărat importantă nu este destinația, succesul, ci drumul parcurs până în acel punct, dificultățile întâlnite ce te ajută să evoluezi cu adevărat. Pentru mine, experiența olimpiadelor și concursurilor, precum și a anilor petrecuți în Colegiul Național, au constituit un prim capitol în această călătorie.

Andrei Pașa, absolvent promoția 2017

Un calcul simplu scoate la suprafață un adevăr indubitabil. 8.400 de ore. Jumătate din anii pe care mi-i amintesc în mod conștient. Acestea fiind faptele, ar fi fost de-a dreptul imposibil ca instituția în care mi-am petrecut o parte atât de îndelungată dintr-o perioadă critică a vieții să nu fi avut o influență semnificativă asupra formării mele sociale și culturale, indiferent de efectele acestora – pozitive sau negative. Din fericire, privind înapoi, mă simt norocos, recunoscător și mândru că în acea zi din 2007, am ales să studiez într-un loc unde, ulterior, am fost susținut

necon condiționat în a deveni cea mai bună versiune a mea și pot spune, fără rezerve, că datorez multe din cele ce mă definesc „experienței” Naționalului. În acest sens, aș dori să evidențiez meritele a trei principale elemente care au făcut, în egală măsură, această experiență atât de marcantă:

1. Profesorii

Pasionați. Instruiți. Răbdători. Dar, cel mai important, din punctul meu de vedere, dornici să ne arate latura lor umană, să ne împărtășească din propria înțelepciune de viață și să ne sfătuiască în probleme ce nu pot fi găsite în manuale. Însușindu-și rolul de călăuze și mai apoi, de prieteni, mulți dintre profesorii pe care i-am avut au contribuit puternic, prin încurajarea schimbului de gânduri, la evoluția înțelegerii și viziunii mele despre lume, în frunte cu domnul diriginte Andu Oatu, care a fost exponentul “ca din filme” al acestui ideal.

2. Colegii

Aș putea vorbi cu ușurință despre catalogul nesfârșit de momente memorabile prin care am trecut și de prietenii eterne pe care le-am format, însă tind să cred că aceste aspecte se regăsesc, într-un fel sau altul, în viața oricărui elev. Însă, ce face Naționalul special și la acest capitol este nivelul excepțional al celor care îi calcă pragul, pe cât de ambițioși, pe atât de diverși în calitate, interese și mentalități. Deși un astfel de mediu vine, negreșit, cu riscurile lui pe termen lung (trecerea de la “viața în bulă” la lumea largă nu este comodă), consider că beneficiile pe care le-am obținut învățând constant unii de la alții și provocându-ne să ne depășim împreună limitele sunt de neprețuit.

3. Cultura liceului

Din cele de mai sus, nimic nu ar fi posibil fără un fond pe care aceste mecanisme să crească, fără o viziune care să promoveze deschiderea, excelența și curajul de a evolua odată cu generațiile care vin și pleacă. La Național, nu am dus niciodată lipsă de oportunități care să îmi dezvolte laturi ce pot fi limitate de școala tradițională și, mai mult, inițiativele proprii mi-au fost răsplătite întotdeauna cu susținere. Dezbarieri. Voluntariat. Fotbal. Leonardo (Erasmus). Toate au fost experiențe complementare sălii de clasă, esențiale pentru ceea ce sunt astăzi și posibile numai într-un anumit tip de mediu instituțional, de care am avut șansa să mă bucur.

În încheiere, aș dori să vă mulțumesc vouă, celor care aveți acea inițiativă de care tocmai vorbeam: mi-ați oferit minunata ocazie să mă opresc și să reflectez, la altă vârstă (doi ani de facultate pot face o diferență mai mare decât vă imaginați...), asupra a ce a însemnat cu adevărat Naționalul pentru mine. Procesul a fost puțin diferit, însă rezultatul este același ca la analiza de la absolvire: un loc în care m-am format, un loc în care am învățat, un loc la care mă voi întoarce mereu. Pe scurt, acasă.

Alexandru Eșanu, absolvent promoția 2016

Asociez cei opt ani petrecuti la Colegiul Național celei mai frumoase etape a vieții mele care mi-a oferit o pregătire solidă, prietenii de durată și amintiri frumoase.

Arh. Ștefana Grădinariu, Director studio
STGRA Careul

Colegiul Național a fost esențial pentru dezvoltarea mea personală și profesională, oferindu-mi oportunitatea să învăț de la cei mai buni profesori. Acest mediu mi-a hrănit pasiunea pentru fizică și științe exacte, în general, și m-a determinat să devin mai bun în ceea ce fac. Bazele pe care le-am pus aici au fost decisive pentru succesul din facultate și îmi sunt utile și acum.

Alexandru Puiu,
Olimpic Național Fizica: Mențiune MEC 2012, 2014
Sef de promotie: Mechanical Engineering –
University of Manchester 2017
Masterand: Mathematical Modelling – University
of Oxford

Sunt iar în criză de timp. A câta oara umbra minții îmi dansează imaginea timpului rotit la infinit, a timpului comprimat la un punct? N-am timp...

Seara rece de noiembrie, instalată brusc, mă face să răscolesc cu febrilitate prin șifoniere și sertare, în căutarea hainelor călduroase.

Un pachet mic, ambalat cu grija de demult... - trebuie să mă hotărâsc odată să renunț la aceste lucruri desuete! Nu acum, nu încă... Desfac. Un albastru spălăcit îmi inundă ochii, sufletul, noiembrie: bluza mea de liceeană, cea pe care sunt semnăturile tuturor colegilor mei. Umbra minții mă învârte iar și de data aceasta, mă amețește.

Primii pași în curtea imensă, prima privire asupra ușilor enorme, șterg emoția primului drum către școală, șterg până și amenințările fratelui mai mare – „fii atentă când traversezi, data viitoare vii singură la școală!” Careul – prima participare („ce mari sunt! oare eu voi ajunge în clasa a VIII-a?”), vocea fără cuvinte a celui căruia i se spune Director („oare e cu D de la Dumnezeu?”); patru „careuri” de școală primară sub aripa caldă a domnului învățător Mistreanu. Domnul învățător... suflet catifelat și neșovăitor, suflet de trandafir.

Careul!... „Clasa a V-a A: dirigintă, domnișoara profesoară Chirica.” O clasă de fete care vor să pară mai îndrăznețe decât sunt în realitate, care își caută cu înfrigurare pamblica pentru orele de istorie și dirigenție și care în clasa a VII-a au luat toate nota șapte la purtare pentru că au sărit pe geam, chiulind de la ora de sport a d-nei prof. Haraga („Știi cine ne-a pârât? Nea Barbu, portarul, tocmai el!”) Altfel, eleve destul de silitoare, încercând să înțeleagă demonstrațiile d-lui profesor Cojocar și vărsând lacrimi doi ani mai târziu când dl. profesor Epure le „felicita” zâmbitor anunțându-le că au luat trei în teză. Copile ce au avut privilegiul de a descoperi cât de frumos este să scrii și să vorbești românește prin d-na profesoara Costea, al căror auz a fost răsfățat cu primele impecabile „Good day” spuse într-o sală de clasă de d-na profesoară Ștefan și ale căror priviri se opreau admirative și pueril de invidioase asupra siluetei d-nei profesoare Iacob.

Emoții, admitere la liceu, careul („Admiși sută la sută! Felicitări!”), anii începutului unui sfârșit. Chipuri noi, chipuri vechi, chipuri dragi. Acum noi, „cei mari”, la fel de copii ca odinioară, pân-

dind ușa cancelariei înainte de ora de matematică cu d-na dirigintă Romanescu („Cum e? E nervoasă?”), sfiindu-ne la orele de anatomie ale d-lui profesor Netcă, oftând din greu când avalanșa glasului d-nei profesoare Naghel anunța sfârșitul orei de fizică („Pentru data viitoare aveți din «Gheorghiu» de la pagina 20 la pagina 27, toate problemele!”). Dar de data aceasta ne plimbam nu numai prin „London” cu d-na profesoară Ștefan, ci și prin Parisul d-nei profesoare Romaniuc, învățându-i pe străini „limba și literatura română” aflate de la dl. profesor Ioil sau de la dl. profesor Alexandrescu. Meandrele superbelor ore de geografie ale d-nei profesoare Teodorescu ne ajutau să depășim disciplina orelor de chimie unde dl. profesor Grosu punea semn de egalitate între tabelul lui Mendeleev, purtatul matricolelor și lungimea uniforme sau a perciunilor.

Și peste toate, peste timp, răsună vocea în ultimul careu, voce care de această dată începe cu „I” de la istorie, vocea domnului director Ciută. Un „I” albastru-deschis, care dilată timpul, amestecându-l cu cel al copiilor și nepoților noștri, al veșnicilor elevi ai „Colegiului Național”.

ing. Anca (Cracia) Kalinca

Opt ani petrecuți zi de zi în școala din fața vechii Academii Mihăilene din Iașul nostru drag, mi-a format o solidă bază de cunoștințe într-o gamă largă de domenii. Acest lucru a fost extrem de benefic, întrucât nivelul ridicat de la care am pornit m-a menținut în top pe parcursul anilor de studii universitare. Dar probabil cel mai important aspect al timpului petrecut la Colegiul Național au fost figurile luminoase ale multora dintre profesorii mei, ale căror sfaturi s-au dovedit extrem de utile. În decursul anilor de liceu, am încheiat prietenii care s-au păstrat de-a lungul timpului. Fiecare întâlnire cu foștii colegi reprezintă un prilej de bucurie, de a depăna amintiri și de a povesti despre realizările noastre. Dacă ar trebui să sintetizez ce înseamnă Colegiul Național pentru mine, aș spune simplu: „Formator de oameni”, deoarece te echipează cu cunoștințele necesare pentru a reuși în viață și îți oferă șansa de a cultiva valori morale, temelie a unor deosebite relații interumane.

Alexandru-Adrian Prodan, șef de promoție al Colegiului Național Iași, promoția 2013; absol-

vent al Delft University of Technology - facultatea de Inginerie Aerospațială, promoția 2016; absolvent de master al Imperial College London - facultate de Inginerie Aeronautică, promoția 2017

Cei patru ani se proiectează impunător în memorie sub forma unei amintiri fastuoase, iar ceea ce este acum o stare intensă de nostalgie se transformă treptat într-o emoție onorifică. Pot afirma cu certitudine esențialitatea experienței respective în construirea unei personalități, întrucât am fost și eu subiectul acestei evoluții. La nivel academic, cât și personal, Naționalul a reușit să satisfacă pretențiile unei minți averse de cunoaștere și a demonstrat temeinic că erudiția e un proces care începe în liceu. Abilitățile aici dezvoltate și susținerea afectuoasă din partea profesorilor au fost fundamentale în a mă convinge să aspir și, într-un final să și ating noi obiective. Fiind acum student în ultimul an la Facultatea de Istorie din cadrul University College London, realizez, după o privire retrospectivă, semnificația și contribuția Naționalului. Pana la urmă, toate insistențele profesorilor, asteptările lor, au devenit fructuoase din motivul că au fost direcționate benefic și mascate sub forma unei motivații perpetue.

Atât cazul meu cât și cazurile altor sute de absolvenți ai liceului stau mărturie incontestabilă că Naționalul a fost și rămâne o instituție prestigioasă, iar reușitele noastre sunt omagiile pe care i le aducem.

Dorin Donțu, Facultatea de Istorie, University College London

Perioada în care am fost elev al Colegiului Național din Iași a reprezentat o perioadă decisivă în viața mea: aici am dobândit calitățile și competențele care m-au pregătit pentru viața mea profesională. Acest fapt se datorează atât modalităților de predare ale cadrelor didactice, cât și accentului pus pe activitățile extrașcolare, precum și ambianței plăcute de lucru în care elevul este încurajat să studieze și să își definească perspectivele asupra viitorului.

Am vrut să fac performanță, iar Colegiul Național m-a pregătit ca atare. Rezultatul: participarea la două etape naționale ale Olimpiadei de Istorie. În cele două ediții la care am participat mi-am accentuat spiritul competitiv, axându-mă în

aceleși timp pe studiul riguros al istoriei, ceea ce mi-a permis să mă perfecționez în arta învățării. În plus, mi-am putut cultiva pasiunile prin implicarea în Clubul de Teatru, dar și prin participarea la concursuri și olimpiade în diferite domenii.

Mulțumesc pe această cale Colegiului Național din Iași pentru că m-a ajutat să mă dezvolt atât pe plan profesional, cât și pe plan personal. Anii pe care i-am petrecut ca elev al acestei instituții au rămas o frumoasă amintire pentru mine.

Grigorescu Vlad, Facultatea de Drept, Université Lille 2 Droit et Santé

Există spații pe care le locuim și spații care ne locuiesc pe noi. Există spații care ne pun limite și spații care, între zidurile lor, știu să fie infinite: ele încolțesc și cresc în noi, ne construiesc aripile și, în cele din urmă, ne învață să zburăm. Am înțeles, cu timpul, că sfârșiturile nu implică în mod necesar o ruptură; orice închidere este o deschidere spre altceva, o trecere. Părăsim un spațiu pentru că am reușit să îl asimilăm; acum, locul acesta există în noi și este parte din devenirea noastră. În acest sens cred că nu voi putea renunța niciodată la calitatea de elevă a Colegiului Național Iași. Sentimentul de apartenență față de școala în care am studiat timp de opt ani a fost cel mai intens și mai definitiv pentru adolescența mea. Colegiul Național a fost primul loc în care am început să cred în propriile vise. Aici am învățat ce înseamnă o pasiune care te reinventează, care te determină să îți depășești orice bariere și care sfârșește prin a deveni un mod de viață. Aici am învățat să iubesc frumosul valoric și uman și să îl decantez de ceea ce este mediocru, fals ori amoral. Aici am legat cele mai frumoase prietenii și am cunoscut profesorii care mi-au devenit mentori și modele umane. Asociez atât de strâns școala mea cu toate experiențele formatoare ale tinereții mele, cu primele succese și dezamăgiri, cu oamenii care mi-au influențat devenirea, încât pot spune că Naționalul este parte din identitatea mea.

Cât suntem în școală, stăm pe un prag: într-o parte noi, în cealaltă lumea. Odată cu absolvirea, depășim această dualitate: ajungem la etapa intrării în lume. Și cred că am fost pregătită pentru acest pas: anii de gimnaziu și liceu au fost atât de plini de farmec tocmai pentru că am des-

coperit ce mă definește, ce mă inspiră, ce consider esențial. Mi-am provocat idealurile și am polemizat cu mine însămi. Am înțeles că un succes nu are nicio valoare dacă nu îl împărtășești cu cei care ți-au fost aproape la fiecare pas. Am învățat să visez, să greșesc, să spun nu, să fiu eu însămi.

Locurile în care crești sfârșesc prin a crește, la rândul lor, în tine. Există clădirea impunătoare de cărămidă roșie, și există, în inima mea, Colegiul Național, cea mai frumoasă poveste pe care am trăit-o, cu amestecul ei de curiozitate, de blazare și idealism, de nesigurantă și de tinerețe debordantă. Poate că asta înseamnă să aparții unui loc: să știi să îl dezluciești, pentru ca apoi să îl convertești într-un spațiu al interiorității. Iar eu am certitudinea că, oriunde voi pleca, voi avea mereu cu mine, în suflet și în minte, Colegiul Național Iași.

Laura Ștreangă, șef de promoție, anul 2017; olimpic național și internațional la olimpiada de limba și literatura română

Colegiul Național a fost o experiență deschizătoare de drumuri, fundamentală formării caracterului meu. Sunt extrem de recunoscătoare pentru profesorii extraordinari ce i-am avut, care m-au ajutat să îmi descopăr pasiunile și m-au încurajat să le urmez. Este o școală de care îmi amintesc cu nostalgie și de care mă pot mândri în orice colț al lumii.

Nicoleta Lazăr, University of Oxford

Privind în urmă la anii pe care i-am petrecut ca elevă a Colegiului Național, realizez că asu-

marea tradiției acestui liceu s-a reflectat cel mai pregnant în echilibrul pe care mi l-a oferit: am avut oportunitatea de a-mi cultiva ambiția și orgoliul intelectual, fără a-mi pierde însă sensibilitatea și am învățat importanța emancipării, fără a înțelege prin aceasta o libertate necondiționată și lipsită de responsabilități. Dar cel mai important aspect al experienței ce a purtat numele de Colegiul Național a fost descoperirea faptului că încă există magisteri în adevăratul sens al cuvântului și colegi extraordinari care rămân oameni și prieteni.

Lucia Indrei, șef de promoție, anul 2015; olimpic național la matematică
Anul III, Facultatea de Medicină, București

Liceul în cadrul Colegiului Național Iași a reprezentat pentru mine perioada în care m-am dezvoltat cel mai mult, atât din punct de vedere al personalității, cât și intelectual. Consider că respectul, integritatea și dinamismul sunt calități esențiale pentru o persoană de succes, iar eu am deprins aceste calități de la fiecare dintre profesorii și colegii mei de-a lungul anilor. De asemenea, participând la concursuri și olimpiade într-un mediu atât de competitiv și fiind îndrumat de profesori dedicați performanței, am găsit drumul pe care vreau să îl urmez în continuare în viață. Port un respect deosebit acestei instituții și fiecărei persoane care a trecut pragul sălii mele de clasă, amintindu-mi cu plăcere de momentele petrecute în anii de liceu.

Theodor Anghel,
Absolvent al Colegiului Național Iași, promoția 2013
Șef de promoție
Premiat anual la Olimpiada Națională de Fizică,
Absolvent al Facultății de Fizică din cadrul Universității din Oxford

La Colegiul Național am fost ghidată de către cei mai dăruți și grijulii profesori, dar și întovărășită de cei mai buni prieteni.

Anais Colibaba, doctorand fizică, Trinity College
Dublin, Irlanda

Indiferent de locul în care am predat literatură -- Harvard sau București -- am purtat cu mine modelele intelectuale și umane ale profesorilor care m-au format la Colegiul Național din

Iași. Mai mult decât o comunitate academică, am învățat că familia intelectuală din care am făcut parte în anii liceului călătorește cu mine precum și în paginile cărților mele, fie că e vorba de cărți adresate unui public mondial, fie că e vorba de un public românesc. De la Iași, la București, la Harvard, nume ale unor profesori de excepție precum Carmen Martinuș și Cristina Vâlcu au fost auzite de alți și alți tineri studenți cărora le povesteam despre generozitate intelectuală, despre infinitele lumi deschise de literatură, despre rigoare și precizie structurală.

Delia Ungureanu, PhD

Assistant Director, Harvard Institute for World Literature

Asist. dr., Teorie literară și literatură comparată, Facultatea de Litere, Universitatea din București

Colegiul Național a fost locul care mi-a deschis orizonturile și mi-a dat curajul să visez.

Iulia Zanoschi,

Management Consultant, McKinsey & Company

În final, doamna profesoară de limba germană, Anca Leaută, ne vorbește despre modul în care dumneaei se raportează la Colegiul Național Iași... cu o subtilă privire în trecut...

„Grozavele încercări ale vieții păreau amânate până la distanța considerabilă de la care își

pierd veridicitatea. Veneam din Țara Brazilor Vișători și urma să se săvârșească și la mine trecerea în Țara Vieții Imediate. Grația primilor doi ani de liceu, lipsiți de griji, începea să pălească. Schimbările succesive prin care am trecut au primit chip prin decizia incredibilă de a-mi strămuta rădăcinile din depresiunea montană în șesul dulce al Moldovei. Toate cele ce au urmat mi-au hotărât definitiv calea. Deși coborâsem, geografic vorbind, toate îmi păreau mai sus, aproape de neatinși. Liceul mă copleșea. Îmi aduc aminte mai ales prima impresie care m-a urmărit de-a lungul anilor: profesorii Naționalului păreau coborâți din numeroasele tablouri pe care le ștergeam cu privirile în trecut în fiecare pauză. Atunci am început construcția pe care nu o voi încheia probabil decât la sfârșitul sfârșitului: lumea văzută prin lentilă. Am închis ochii la toate fricile posibile și am început să măsoar oamenii și lucrurile după gradul lor de frumusețe. Am plecat în căutarea frumosului pentru că miracolul se produce zilnic sub ochii noștri și doar în el există omul întru totul.

Dragoste născută în bătrânul trup al Naționalului, ea continuă și acum. Dar mai ales nu vreau să opresc zborul nimănui, de aceea singurele cuvinte pe care le pot adresa celor care vor să creadă în existența generosului Național este să nu îi atribuie greșelile noastre și să aibă răbdare cu tăcerea lui, sufletul lui e viu.”

EXPERIENȚA ERASMUS

Roxana Băcălie, clasa a X-a A

Ioana Eșanu, clasa a XI-a A

„Cum a fost în Erasmus?”

Aceasta este o întrebare pe care o auzim des, dar al cărui răspuns este destul de greu de oferit, întrucât a reprezentat o experiență complexă, în spatele căreia stau mai multe etape, începând cu decizia de a aplica și continuând cu depunerea dosarelor, testări și ore de pregătire profesională. Pe parcursul șederii în Braga nu numai că am lucrat în cadrul unor companii, ci am și avut momente de socializare și distracție. E im-

posibil să nu legi prietenii pe parcursul a trei săptămâni petrecute într-un oraș străin cu un grup restrâns de persoane. La început nu ne cunoșteam cu toții, însă ne-am atașat unii de alții rapid, devenind mai mult decât colegi de cameră sau de muncă. Am plecat din Iași ca niște străini și ne-am întors prieteni, bucurându-ne de fiecare dată când avem ocazia să ne revedem unii cu alții. Am aflat, astfel, că este adevărat ce se spune despre experiențele comune – ele sunt cele care leagă oamenii.

Ce a fost, de fapt, mobilitatea din Portugalia?

Become a Graphic Designer! Improving Digital, Entrepreneurial, and Linguistic Competencies through Inițial VEȚ European Training este un proiect Erasmus+, acțiunea cheie KA1, având ca scop dezvoltarea competențelor digitale și lingvistice dar și a abilităților interpersonale și interculturale ale elevilor și fiind coordonat de către doamna profesor Antoaneta Luchian. La stagiul de formare profesională, care a durat trei săptămâni, având loc în orașul Braga în lunile iulie-august 2017, am fost 16 elevi participanți, însoțiți de doi profesori însoțitori.

În Portugalia, am fost împărțiți pe grupe și am lucrat în cadrul a șase companii de graphic design, fiecare învățând lucruri diferite din domeniu. În după-amiaza primei zile de lucru ne-am așteptat unii pe alții la recepția hotelului ca să împărtășim primele impresii după familiarizarea cu spațiul companiilor și cu angajații, iar reacțiile au fost diverse: unii eram oboșiți, chiar confuzi, alții entuziasmați și plini de energie, nerăbdători să vedem ce ne așteaptă în zilele următoare. Treptat, ne-am acomodat cu sarcinile pe care le aveam de făcut și am învățat multe lucruri, asistând și contribuind la întregul proces de creație al diferitelor produse, precum logo-uri, broșuri, insigne, postere. Ne-am atașat de angajații companiilor, care au fost foarte amabili și prietenoși cu noi și ne-a fost greu ca la finalul stagiului să ne luăm rămas bun de la aceștia. Nu numai colegii de muncă, ci și clienții alături de care am lucrat ne-au adus ceva nou în bagajul de cunoștințe, fiindcă am experimentat ce înseamnă cu ade-

vărat domeniul de graphic design, inclusiv pe coordonata antreprenorială.

Îmbinând munca și distracția

Seara, în zilele de lucru, aveam un program flexibil: mergeam la plimbare în centru, la mall, la alergat pe malul râului sau pur și simplu rămâneam la hotel să ne odihnim. Cert este că nu ai cum să te plictisești în Braga. Orașul pare viu indiferent de ora din zi și cuprinde numeroase locuri demne de văzut, de la muzee și biserici, până la magazine și restaurante. Primul loc pe care l-am vizitat, Sanctuarul Bom Jesus do Monte, oferă o panoramă superbă asupra orașului, aflându-se pe vârful unui deal. Sanctuarul cuprinde aproximativ 600 de scări, dar există și un funicular ce

funcționează pe bază de apă, pe care noi l-am încercat din curiozitate. De asemenea, centrul orașului, cu terase, grădini, clădiri frumoase și nenumărate biserici, constituie un loc ideal pentru plimbări și, desigur, pentru poze – nu am ratat nicio șansă să immortalizăm frumoasele momente petrecute împreună.

În weekenduri am avut scurte excursii în orașele din apropiere. În Porto ne-a fost atrasă atenția încă din gară, acolo unde se află peste 20000 de panouri de azulejos (plăci de ceramică decorată), în care sunt ilustrate tot felul de bătălii istorice. Am văzut apoi exteriorul librăriei ce a servit drept inspirație pentru celebra bibliotecă Hogwarts din „Harry Potter” și ne-am plimbat de-a lungul râului Duoro. În Guimarães am vizitat un castel și am admirat străduțele pitorești și liniștite, în timp ce în Viana do Castelo și în Vigo ne-am relaxat pe plajele însorite și am înotat în ocean.

Șocul cultural

Atât la locul de muncă, cât și în timpul liber, am reușit să acumulăm informații despre cultura, tradițiile și obiceiurile Portugaliei. S-au remarcat astfel, prin caracterul lor distinctiv în raport cu România: bucătăria diversă, mesele de prânz generoase, cocoșul devenit simbol al țării și istoria vie a orașelor, reflectată în clădiri. Cu

toate că am avut câteva dificultăți în ceea ce privește comunicarea (ei nu vorbeau engleză, iar noi nu înțelegeam portugheză), a fost un obstacol peste care am trecut în final. Un lucru ce ne-a impresionat a fost cultul siestei; de la ora prânzului până la finalul după-amiezii, peste oraș se așeza o stare de relaxare și odihnă, inclusiv la locul de muncă (și asta nu ne-a deranjat!). De asemenea, toți oamenii din Braga pe care am avut șansa de a-i cunoaște au fost serviabili, prietenoși și mereu cu zâmbetul pe buze. Fiind un oraș studentesc, populația era destul de tânără și ne-a primit cu brațele deschise.

Concluzii, recomandări

Așadar, privind retrospectiv asupra stagiului de formare din Portugalia, putem spune că ne-a adus un beneficiu, contribuind la dezvoltarea noastră personală. Rememorând evenimentele, avem un sentiment de nostalgie, fiindcă tot ce e frumos trece mult prea repede. Ne rămân însă amintirile, fotografiile, cunoștințele dobândite și prietenii formate, aspecte pentru care am încuraja pe oricine să nu rateze oportunitatea de a participa la o mobilitate Erasmus. Poate sună clișeic și poate ați mai auzit aceleași lucruri de la alți elevi în trecut, dar nu veți ști niciodată ce ratați dacă nu încercați să aplicați!

INDIA - UN ȚINUT FASCINANT!

Mălina Constantinescu, clasa a IX-a A

India nu poate fi povestită, India trebuie trăită, cu ochii, cu inima, cu toate simțurile deschise și pregătite să primească toate minunățiile pe care le oferă oamenii, locurile, obiceiurile și viața din această țară incredibilă!

În perioada 25-31 iulie 2017 am avut șansa să particip la International Mathematics Competition în Lucknow, India. IMC-ul este o competiție matematică prestigioasă, de anvergură, care reunește anual aproximativ 1000 de elevi și profesori din 42 de țări, grupați în echipe

de câte patru elevi și doi team-leaderi. Concursul este organizat pe grupe de vârstă astfel: elevi cu vârsta mai mică de 14 ani (Key Stage II) și elevi cu vârsta mai mică de 17 ani (Key Stage III). Competiția are două probe: una individuală și una pe echipe.

Anul acesta delegația României a avut 22 membri : 8 elevi în două echipe Key Stage II și 8 elevi în două echipe Key Stage III și 6 profesori. Emoțiile trăite de mine în timpul concursului sunt greu de descris în cuvinte, iar bucuria la aflarea rezultatelor (Medalie de bronz la proba individuală) a fost copleșitoare. Am legat prietenii între noi în primul rând, dar și cu elevi din alte țări, ne-am familiarizat cu alte culturi și am realizat că matematica este un limbaj universal.

La Seara culturală am prezentat un program artistic foarte apreciat, care a promovat la scenă deschisă – prin muzică și dans –

folclorul românesc autentic, în spiritul interculturalității și al dialogului plurilingvistic.

După zilele de concurs am plecat într-o excursie de trei zile – un circuit cultural, vizând Triunghiul de Aur al Indiei: Agra, Jaipur și New Delhi.

Am plecat din Lucknow dimineața de vreme cu un microbuz minuscul, care abia se zărea sub bagajele noastre. Întreaga călătorie s-a dovedit o adevărată aventură: în unele porțiuni

ale drumurilor, deși sunt doar două benzi pe sens, am constatat cu stupeoare că pot încăpea trei și chiar patru sau cinci vehicule pe un sens de mers, de la camioane și autobuze, la motocicletele, biciclete, trăsuri și auto-ricșe. Camioanele și autobuzele publice reprezintă mijloacele de transport cele mai interesante, vopsite în toate culorile și combinațiile pe care ți le imaginezi sau nu, chiar și roz și turcoaz, împodobite cu ghirlande sau decorațiuni de tot felul, după gustul șoferului care le conduce. Deși nu par a avea reguli de circulație, iar indicatoarele sunt ca și inexistente, totuși fiecare își găsește locul pe străzile supraaglomerate, atât timp cât merge cu atenție și claxonează conștiincios, ceea ce este chiar impus de lege. Cel mai fabulos loc pe care l-am vizitat este de departe Taj Mahal, mausoleul ridicat de împăratul Shah Jehan în memoria iubitei sale soții Mumtaz Mahal! Clădirea din marmură, aflată în Patrimoniul Mondial, impresionează prin albul imaculat al marmurei și grădinile orientale care o înconjoară. Am rămas plăcut surprinsă de maiestruțitatea monumentelor, moscheilor și mormintelor - toate construite cu puterea sufletului.

A urmat apoi Jaipur, oraș care la început a fost gri, dar la sfârșitul secolului trecut, cu ocazia vizitei prințului Albert, a fost vopsit în roz în semn de bun-venit. Oraș al victoriei (Jaipur chiar asta înseamnă) - dar să nu mă întrebați victoria cui asupra cui - este un oraș tare colorat, pitoresc, impresie întărită și de faptul că, deși ne aflăm de o săptămână în India, încă nu ne obișnuisem cu pata de culoare pe care o reprezintă această țară. Un oraș cu mulți

mici meșteșugari, în care se păstrează mult tradiția de a lucra manual haine, pielărie, ceramică smălțuită și chiar bijuterii cu pietre prețioase. De aici am achiziționat, după îndelungi târguieli, suveniruri pentru cei de acasă. Tot aici am luat o cină tradițională - recunosc, oricât de foame îmi era, nu am putut mânca nimic... dar, măcar am făcut fotografii... În ultima zi, am vizitat New Delhi - cel mai mare oraș din India, centrul financiar, cultural și istoric al întregii țări. Diversitatea culturală se vede cel mai bine aici, unde modernul clădirilor înalte de peste o sută de metri se întâlnește și se împletește perfect cu vechimea clădirilor pline de amintiri și a moscheilor vechi de câteva sute de ani.

Din toată această excursie exotică, cel mai mult m-au impresionat oamenii, căldura și bunătatea lor, indiferent de condiția socială. Indianii sunt oameni extrem de plăcuți, zâmbareți și mereu pregătiți să mulțumească vizitatorii.

În India, stările emoționale mi-au fost amplificate la maxim. Mi-e greu să exprim acum în cuvinte câte emoții am trăit acolo: totuși, bucuria a fost dominantă.

O ALTĂ AVENTURĂ A MATEMATICII ÎN ASIA

Otilia Cășuneanu, clasa a IX-a A

India, țară a contrastelor... locul în care mi-am reprezentat țara pentru a treia oară la International Mathematics Competition, ce a avut loc în LuckNow în perioada 25-31 iulie 2017.

Deși nu eram la prima participare la aceasta competiție, emoțiile și bucuria aferente au continuat să mă surprindă, de această dată, pe ritmuri indiene. După un drum de „doar” 24 de ore, am ajuns în Lucknow, unde am fost întâmpinați cu ghirlande de flori și daruri, în stilul caracteristic culturilor asiatice. Nu pot nega uimi-

rea și teama resimțite la contactul cu civilizația indiană, însă oamenii calzi și primitori au ușurat adaptarea la noile condiții.

Se pare că a devenit o obișnuință să îmi petrec aniversările departe de casă, în timpul concursurilor de matematică. Așa a fost și în acest an, când în prima parte a aniversării mele de 15 ani, am susținut cele două probe ale concursului: individuală și pe echipe. Așadar, o aniversare atipică, caracterizată de încordare, emoții, temeri și dorința de a reuși. Însă, în a doua parte a zilei, după ce eu

și colegii mei, sau mai bine-zis, prietenii mei, ne-am eliberat de stresul competiției, am avut parte de o petrecere în stil... Bollywood! Antren, voie-bună, muzică (românească), tort, lumânări, dar mai ales, oameni frumoși în jurul meu!

Ca în fiecare an, acest concurs ocazional schimbă un schimb de experiență multinațională, seara culturală constituind apogeul acestei experiențe. Purtarea cu mândrie a dra-

pelului național, momentele artistice reprezentative ale celorlalte loturi au definit o seară remarcabilă, în care am avut șansa să revăd participanți și din anii anteriori.

Rezultatele probelor de matematică au încununat efortul mentorilor noștri: doamna profesoară Gabriela Zanoschi, doamna profesoară Valerica Bența, doamna profesoară Narcisa Căpităneanu, domnul profesor Gabriel Popa, domnul profesor Cristian Lazăr, doamna doamna inspector Irina Căpraru, domnul profesor Adrian Zanoschi și domnul profesor Iulian Stoleriu. La succesul echipei ce a reprezentat Colegiul Național din Iași a contribuit, de asemenea, organizarea riguroasă realizată de doamna director Elena Calistru.

Ce e o deplasare la capătul lumii dacă te limitezi la concurs și la șederea într-un campus?! Excursia ulterioară acestei etape a fost bine-meritată și a constituit contactul cu India tradițională: Taj Mahal. Orașul roz și templele Sikh. Cultură diferită, religie diferită, tradiții diferite, gastronomie diferită... și cu toate acestea,

un spațiu cald (și la propriu și la figurat) și ospitalier, dar puțin explorabil, din păcate, într-o unitate de timp atât de redusă! Intrarea în picioarele goale în spațiile sacre, servirea mesei utilizând doar degetele, haosul din trafic, discrepanța dintre sărăcia lucie și opulență au fost coordonatele principale în funcție de care universul indian a căpătat o reprezentare în mintea mea.

Pe scurt, m-am simțit ca într-un carusel în care au năvălit peste mine emoțiile concursului, bucuria împlinirii celor 15 ani, elementele pline de sensibilitate ale unei culturi pe care o cunosc atât de puțin, teama de boli tropicale, oboseala cauzată de drumul lung, de diferența de fus orar și de nopțile albe petrecute după concurs cu coechipierii!

Mă consider o privilegiată că am avut șansa să particip la trei ediții ale acestui prestigios concurs, toate desfășurate pe tărâm asiatic. Mi-e greu să spun unde aș reveni cu cel mai mare drag; probabil că în Thailanda, deoarece am rezonat cel mai mult cu farmecul ei.

TINERII EUROPEI DEZBAT

Mihaela Țurcănașu, profesor de istorie la Colegiul Național Iași

Colegiul Național Iași este coordonatorul proiectului de parteneriat strategic între școli Young Europe Debates ce se va desfășura pe parcursul a doi ani (septembrie 2017- august 2019) beneficiind de sprijin financiar european prin programul Acțiune Cheie 2 Erasmus+.

Proiectul urmărește să contribuie la îmbunătățirea competențelor de bază pentru elevi, cum ar fi competențele de învățare, cele de literație și cele sociale. Toate acestea sunt formate și sprijinite prin metoda inovativă a dezbaterilor academice. Prin derularea proiectului urmărim și dezvoltarea competențelor de comunicare în limba engleză, de utilizare a instrumentelor IT, atât pentru elevi cât și pentru cadrele didactice. Prin temele de dezbateri propuse în cadrul celor patru competiții internaționale, de interes pentru societatea europeană (migrația contemporană, drepturile tinerilor, educație, situația politică și relațiile internaționale) dorim crearea unui cetățean european informat, activ, care are o opinie argumentată și pe care o poate susține în mod public.

La nivelul școlilor participante (din Germania, Portugalia, Croația și România) vor funcționa cluburi de dezbateri deschise tuturor elevilor din clasele de nivel liceal interesați să participe la acest tip de activitate și profesorilor instructori.

Vor fi organizate și activități demonstrative constând în competiții de dezbateri locale, unde ne dorim să participe alături de elevii implicați și profesori, elevi, părinți și membri ai comunității locale, reprezentanți mass-media. Activitățile vor fi promovate pe site-urile școlilor partenere și în spațiu virtual, oferind astfel o dimensiune și o deschidere europeană.

În cadrul proiectului sunt planificate a se derula trei întâlniri transnaționale care vor avea drept rol planificarea riguroasă și evaluarea activităților propuse. Tot la nivelul parteneriatului sunt planificate patru competiții de dezbateri aca-

demice internaționale ce vor fi precedate de dezbateri on-line în spațiul virtual creat pentru proiect pe platforma e-Twenning.

Rezultatele pe care și le propune acest proiect sunt multiple. Dintre acestea amintim produsele finale: spațiul virtual de dezbateri on-line și broșura „Young Europe Debates”. Aceasta va cuprinde o prezentare a formatului World Schools și principalele argumente și contra-argumente aduse de echipaje pe moțiunile dezbătute în competiții.

Considerăm că proiectul va avea un impact ce cuprinde mai multe nivele:

- elevii vor fi mai bine informați, mai implicați în viața comunității dobândind competențe ce sprijină învățarea pe parcursul întregii vieți;

- profesorii vor deveni oameni - resursă, sprijinind pe viitor activitatea școlii prin cluburile de dezbateri;

- instituțiile partenere vor beneficia de know-how în domeniul educațional și astfel vor avea un rol activ în comunitate;

- resursele educaționale deschise ale proiectului vor fi disponibile tuturor celor interesați, prin postarea în mediul virtual, în limba engleză.

Principalul beneficiu pe termen lung al derulării proiectului îl reprezintă sprijinul acordat tinerilor în devenirea lor ca cetățeni informați, activi și responsabili ai Europei unite. Activitățile de proiect sunt în plină desfășurare, între 6 și 10 decembrie 2017, Colegiul Național, desfășurându-se

întâlnirea de management la care au participat delegații din cele trei școli partenere: Srednja Skola Gracac, Croația, Erich-Gutenberg-Berufskolleg din Bünde, Germania și Agrupamento de Escolas de Aveiro, din Portugalia, alături de colegii lor de la Colegiul Național. Programul întâlnirii a cuprins o sesiune de informare a elevilor cu privire la obiectivele, grupul țintă, activitățile și produsele finale propuse de proiectul finanțat prin programul european Erasmus+ de Parteneriat Strategic între Școli, vizitarea școlii, lucrul la proiect, diverse vizite culturale. Un moment important l-a reprezentat dezbateră demonstrativă susținută de elevii școlii. La dezbateră a fost invitat și d-nul Liviu Gajora din partea Asociației ACORD care ne-a sprijinit în clarificarea unor amănunte legate de formatul dezbaterilor, a modului de arbitraj și de organizare a acestora. Aceste detalii sunt necesare bunei organizări a competițiilor internaționale de dezbateri academice ce sunt programate a se desfășura în cadrul proiectului, prima fiind planificată la Iași în perioada 22-25 ianuarie 2018.

Prin intermediul finanțărilor europene din cadrul programului Erasmus+ Acțiunii Cheie 2 de Parteneriat Strategic între Școli, Colegiul Național oferă numeroase oportunități de dezvoltare personală elevilor. Pentru elevii de nivel gimnazial sunt în implementare alte două proiecte europene: Stories AI Over Europe (cu parteneri din Ungaria, Bulgaria, Italia și Turcia) și Euro Kids 24 News (parteneri din Spania, Franța, Bulgaria și Polonia).

GALA SCRITORILOR ANULUI LA COLEGIUL NAȚIONAL IAȘI

Andra Nicole Ioana Pâsoi, clasa a X-a A

În perioada 1-3 noiembrie 2017, Gala "Scriitorii Anului" i-a adus la Colegiul Național Iași pe unii dintre cei mai cunoscuți și apreciați scriitori contemporani, în cadrul unui proiect lansat anul trecut de către Uniunea Scriitorilor din România. Proiectul inițiat de U. S. R. a stabilit prin vot componența unui juriu alcătuit din Mircea Mihăieș (președinte), Dan Cristea, Daniel Cristea-Enache, Ioan Holban, Eugen Negrici, Nicolae Oprea, Alex. Ștefănescu, Răzvan Voicu și Mihai Zamfir, juriu ce a ales în fiecare lună, din noiembrie 2016 și până în octombrie 2017, „Scriitorul lunii”. Același juriu desemnează după douăsprezece luni "Scriitorul anului", pe baza mai multor criterii stabilite în prealabil (un scriitor care a publicat o carte de valoare; un scriitor care a împlinit o vârstă semnificativă; un scriitor care a creat un eveniment cultural; un scriitor care conduce o instituție culturală cu o activitate remarcabilă), oferind distincții deosebite acelor autori care s-au bucurat de recunoaștere atât în țară, cât și în străinătate.

Cu acest prilej, la Colegiul Național au fost invitați unii dintre cei mai apreciați creatori de literatură contemporană, elevii având ocazia de a interacționa cu aceștia, de a le adresa întrebări și de a veni în contact, astfel, cu concepții aparținând unora dintre marii intelectuali ai țării.

Programul celei de-a doua ediții a Galei Scriitorilor a debutat, la Iași, cu o întâlnire a elevi-

lor de liceu din Colegiul Național cu unii dintre scriitorii nominalizați în cadrul proiectului U. S. R, și anume Adrian Popescu, Adrian G. Romila, Andrei Cornea și Aurel Maria Baros. Aceștia au recitat fragmente de proză și poezie din cadrul unor opere semnificative, au răspuns întrebărilor referitoare la sursele de inspirație pe care le-au abordat în procesul de creație al operelor lor, și-au exprimat preferințele în ceea ce privește lectura și au explicat în ce măsură se identifică cu personajele pe care le creează, au evocat, cu emoție, amintiri din perioada studenției și chiar din anii liceului, împărtășind cu elevii concepții din vasta lor experiență.

Absolvent al Facultății de Litere din cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza”, din Iași, și având un master în literatură comparată și folclor și totodată un doctorat în același domeniu, Adrian G. Romila a fost numit scriitorul lunii septembrie și nominalizat la titlul de scriitor al anului pentru cel mai recent volum al său, Zeppelin, operă ce a trezit interesul publicului și asupra căreia s-a revenit de multiple ori în cadrul întâlnirii dintre elevi și scriitori, prin numeroase trimiteri, referințe, citate și întrebări. Andrei Toma, literat, tânăr ziarist local și artist amator, descoperă întâmplător, în timpul unei partide de pescuit, un schelet de uriaș, pe malul apei. Încercarea de a rezolva misterul aduce după sine o serie de evenimente stranii, care schimbă radical cursul vieții

protagonistului. Prietenia cu un prospector exotic, chemat să aducă la zi înfățișarea orașului, ambi-guizează și mai mult povestea, cu reverberații extinse în timp. Dincolo de variatele istorii ale locului, dezvăluite în roman, marea necunoscută rămâne uriașul ce a redimensionat un întreg spațiu. Zeppelin. Cartea este o meditație despre trecut, prezent, visare, destin, imaginar, împletite simbolic într-o serie de teme care investighează și ilustrează ungherele ascunse ale istoriei reale și plăsmuite. Deși a debutat cu poezie, în 1996, în *Symposion*, suplimentul literar al ziarului ieșean 24 ore, și cu articole în presa studentescă a orașului (Opinia studentescă; Strict studentesc; Cuvântul studențimii), Adrian G. Romila a mărturisit că preferă proza ca formă de exprimare literară și artistică și a precizat, totodată, că multe dintre aspectele incluse în romanul Zeppelin au fost preluate din lumea reală, scriitorul identificându-se, în multiple situații, cu protagonistul operei sale.

„De sus, Orașul și împrejurimile arătau altfel și era întâia oară când cineva le vedea așa. Zeppelinul plutea în lungul Bistriței, pilotat de deasupra ei, lăsând mult în spate platoul de la Turn, de unde decolase dimineată. De o parte și de alta a râului, ca niște grăniceri tăcuți, străjuiau roboți de frumusețe Munții Stânișoarei, culmile Chica Baicului și Vârful Bisericii, Piciorul Ciocanului,

Obcina Verdului și a Horoștei. Satele se vedeau ca o hartă verde, vie, denivelată și străbătută de nervuri, pe care erau risipite, printre păduri și pășuni, tot felul de jucării multicolore, după cum apăreau, din nacelă, oamenii, ulițele, gardurile, acoperișurile și curțile. Dodeni și Ciungi, Hangu și Fârțigi, Răpciuni, Cârnu, Rețeș și Letești îi erau semnalate străinului de Andrei, care stătea, înfricoșat de înălțime, cu harta în mână și cu degetul în jos, peste marginea nacelei..

Fragment din "Zeppelin", de Adrian G. Romila

O altă personalitate prezentă la evenimentul de la Colegiul Național Iași, numit scriitorul lunii aprilie 2017, Andrei Cornea este membru al Uniunii Scriitorilor din România și profesor la Facultatea de Litere din cadrul Universității din

București, având un doctorat în Filologie Clasică și un parcurs profesional deosebit în Istoria Artei. Este unul dintre membrii fondatori ai Grupului pentru Dialog Social și un autor cunoscut și apreciat în rândul celor contemporani, aducând numeroase contribuții în ceea ce privește literatura, istoria artei, filosofia și istoria mentalităților, prin volume precum *Ecclesiocrația* (1985), *Scriere și oralitate în cultura antică* (1988), *Platon – filosofie și cenzură* (1995), *De la școala din Atena la școala de la Păltiniș* (2004). Nominalizat la titlul de scriitor al anului cu

UNIUNEA SCRITORILOR DIN ROMÂNIA
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI IAȘI
CASA DE CULTURĂ „MIHAI URSACHI” IAȘI

GALA SCRITORII ANULUI

ediția a II-a, 1-3 noiembrie 2017, Iași

Moderatorul Galei
Nicolae Manolescu, Președintele USR

Ion Caramitru, recital extraordinar

 VARUJAN VOSGANIAN scriitorul lunii noiembrie 2017	 ALEXANDRU CISTELECAN scriitorul lunii decembrie 2017	 GELLU DORIAN scriitorul lunii ianuarie 2017
 MIHAELA MIROIU scriitorul lunii februarie 2017	 GABRIEL CHIFU scriitorul lunii martie 2017	 ANDREI CORNEA scriitorul lunii aprilie 2017
 BOGDAN ALEXANDRU STĂNESCU scriitorul lunii mai 2017	 EUGEN SUCIU scriitorul lunii iunie 2017	 ANDREI PLEȘU scriitorul lunii iulie 2017
 NICOLAE GHERAN scriitorul lunii august 2017	 ADRIAN G. ROMILA scriitorul lunii septembrie 2017	 MIHAI ȘORA scriitorul lunii octombrie 2017

Juriul USR:
Mircea Mihăieș (președinte), Dan Cristea,
Daniel Cristea-Enache, Ioan Holban, Eugen Negrici,
Nicolae Oprea, Alex. Ștefănescu, Răzvan Voncu, Mihai Zamfir

Joi, 2 noiembrie 2017, ora 17.00
Sala CHOPIN, Palas Iași

ORGANIZATORI: USR
PARTENERI: PALAS, OUTLINE
PARTENERI MEDIA: TVR IAȘI, Tele Moldova, Ziarul de Iași, venimentul, Curicul

ocazia împlinirii vârstei de 65 de ani și a editării remarcabilului volum *Epicur și epicureismul. Viața și opera lui Epicur: fragmente doxografice, interpretare, note*, Andrei Cornea a făcut o scurtă prezentare a volumului în cadrul evenimentului de la Colegiul Național, atrăgând astfel atenția elevilor și a profesorilor prin lucrarea de erudiție ce umple un gol în raftul marilor cărți ale omenirii, restituite într-o traducere de incontestabilă valoare. Prin numeroasele premii și distincții (premiun revistei *Cuvântul* pentru cea mai importantă contribuție filosofică a anului 2004, premiul revistei *România Literară*) și prin volumele elaborate, Andrei Cornea se remarcă drept una dintre personalitățile influente în ceea ce privește literatura contemporană, un scriitor cunoscut prin prisma calității și complexității operelor sale și un apreciat dascăl în cadrul Universității din București.

„Îmi imaginez că, atunci când, la anul 440 d. Cr., regele Alaric se apropia vijelios de Roma în fruntea hoardelor sale de goți, găștele Capitoliului (...) se încurajau de zor una pe alta, zicând:

- Nu va îndrăzni nemernicul să atace Cetatea Eternă! Strălucirea orbitoare a acesteia face mult mai mult decât toate armatele romane la un loc (care, ce-i drept, nu mai există).

- Absolut! Dar dacă chiar va îndrăzni barbarul, în nechibzuința lui, va fi nimicit de îndată, răpus de trăsnetele lui Iupiter care, auzindu-ne protestele vehemente, nu va îngădui sfidarea adusă civilizației, istoriei și sfintelor altare. Ce sunt acești goți față de galii din vechime? Ori față de teribilii puni? Un nimic!

- Fiți liniștite deci, suratelor găște: orice ar fi, rațiunea și libertatea vor triumfa! De partea noastră sunt găgâitul și toți zeii! ...Ba a îndrăznit barbarul și nemernicul: în pofida găgâitului și a tuturor zeilor a cucerit Roma de îndată, a ars-o și, seara, și-a ospătat goții cu găscă friptă!”

Andrei Cornea (din eseul "Miracolul. Despre neverosimila faptură a libertății", Humanitas, 2014)

Aurel Maria Baros, romancier, poet și director de editură român, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Comitetului Di-

rector al Asociației Scriitorilor, a fost cel care a dorit să aducă un element de noutate în cadrul evenimentului, prin recitarea unei poezii aparținând registrului modern, ce prezintă o perspectivă nouă asupra existenței, ilustrând profunzimea din esența vieții cotidiene și viziunea artistului contemporan. Cele mai multe dintre întrebările adresate scriitorului au vizat parcursul său profesional marcat prin trecerea de la domeniul științelor economice la cel al literaturii, domeniu ce a reprezentat întotdeauna una dintre marile pasiuni ale acestuia. Deși a absolvit cursurile Academiei de Științe Economice din București și a ocupat, ulterior, un post la primăria capitalei în domeniu, Aurel Maria Baros a renunțat la științele exacte în favoarea specializărilor umaniste, care, după cum precizează scriitorul, i-au adus unele dintre cele mai mari satisfacții. Acesta a debutat cu o publicație în revista Liceului „Matei Basarab” din București, iar ulterior a compus texte în proză și articole pentru majoritatea marilor reviste din țară, printre care *România Literară*, *Luceafărul*, *Viața românească*, *Vatra*, *Orizont*, *Tomis*, *Ramuri*, *Tribuna*, *Convorbiri Literare*, *Steaua*, *Argeș*, *Suplimentul literar și artistic*. Volumele de referință din cariera artistică a scriitorului sunt *Vortex* (în curs de apariție), *Pământul ne rabdă pe toți* (1986 – lucrare pentru care a primit și premiul de debut al Uniunii Scriitorilor și al Fundației Liviu Rebreanu) și *Calea dragostei și-a morții peste care treci o dată* (1990), un alt premiu important fiind cel al revistei *Argeș*, pentru contribuțiile valoroase.

Întâlnirea cu scriitorii a fost un eveniment așteptat, un prilej prin care tinerii și adolescenții cunosc viziunile și concepțiile unora dintre cei mai prețioși scriitori contemporani, cu ideile creatorilor literaturii de actualitate, proiectul inițiat de U. S. R. fiind primit cu entuziasm de către elevii Colegiului Național. Experiența întâlnirii cu autori ale unor cărți a căror valoare este unanim recunoscută reprezintă, de fiecare dată, o ocazie de a veni în contact cu minți strălucite în puterea cărora stă evoluția literaturii române la momentul actual și funcționează totodată ca un stimul care îi îndeamnă pe elevi înspre creație.

ÎNSEMNE ALE IDENTITĂȚII NAȚIONALE ÎN CONTEXT EUROPEAN

Sabina Cojocaru, clasa a X-a A

Anul 2018 a fost declarat de către reprezentanții Parlamentului European și Comisiei Uniunii Europene „Anul european al patrimoniului cultural”. Colegiul Național, una dintre puținele școli românești afiliate UNESCO, a considerat firesc să se implice și să susțină un element de patrimoniu cultural ce ne definește pe noi, românii: cămașa pentru femei cu altiță, numită mai simplu, ie. „Ia din regiunea Iași- element de patrimoniu cultural” a devenit tema unui proiect educațional înscris în cea de a X-a ediție a Concursului Național Euroscola.

Proiectul a debutat în 15 iunie 2017, când a fost selectată echipa de proiect din rândul elevilor de nivel liceal care s-au arătat interesați de tematica și activitățile propuse, coordonați de prof. Mihaela Țurcănașu și prof. Oana Păsărică. O primă activitate a constat în campania de promovare a iei din regiunea Iași în cadrul „Zilei mondiale a iei” din 24 iunie, activitatea bucurându-se de sprijinul Primăriei Iași, partenerul nostru în acest proiect. Elevii au pregătit pliante de prezentare a iei pe care le-au împărțit ieșenilor, au admirat meșterii populari prezenți la eveniment și au aflat din secretele ce te pot ajuta să deosebești o ie autentică de una lucrată industrial, cele importate din India sau China (efect al globalizării nu doar industriale, ci și culturale), de cele autentic românești. La această activitate a participat și prof. Cornelia Fiscutean.

Un alt punct important al proiectului l-a reprezentat vizita de studiu la Muzeul de Etnografie al Moldovei din cadrul Complexului Muzeal Moldova. În baza parteneriatului încheiat cu muzeul, am beneficiat de informații și precizări din partea specialiștilor cu privire la costumul tradițional din regiunea Iași și am putut admira colecția unică de costume tradiționale ce include și o serie de cămăși cu altiță (ii) din regiunea etnografică a podișului Moldovei, zonă ce include și județul nostru, Iași extrem de frumoase.

Pe perioada vacanței de vară cei 24 de elevi ai Colegiului Național implicați în proiect au devenit „agenți secreți” urmărind să descopere cât mai multe ii autentice pe care să le împărtă-

șească cu cât mai multe persoane prin intermediul paginii de Facebook a proiectului (Colegiul Național susține ia ca element de patrimoniu cultural). Elevii școlii au răspuns pozitiv și au descoperit ascunse în lăzile de zestre ale bunicior adevărate comori, ii vechi de peste 80 de ani cu motive tradiționale din regiunea Iași, în culori vii sau mai severe, cu modele florale sau geometrice... toate extrem de frumoase. Tinerii „agenți” au descoperit și divestitatea și frumusețea costumelor tradiționale autentice din alte zone ale României sau chiar ale Europei prezente în cadrul Festivalului Internațional de Folclor pentru Copii și Tineret „Cătălina” (Iași 26-28 iulie 2017).

Începutul anului școlar a însemnat și o reorganizare a echipei de proiect, lansarea de noi activități. În baza colaborării cu partenerul nostru, Palatul Copiilor, am desfășurat pe data de 18 septembrie work-shop-ul cu tema „Valori ale Uniunii Europene” moderat de d-na Pamela Darie în biblioteca colegiului, unde elevii au reușit să identifice și să înțeleagă valorile ce unesc în diversitate statelor europene: respectarea demnității umane, libertatea, democrația, statul de drept, drepturile omului. Pentru a ilustra diversitatea culturală a statelor Uniunii Europene, elevii au prezentat pe 26 septembrie în curtea interioară a colegiului, sub forma unui târg, toate statele membre cu elementele caracteristice ale culturii și civilizației acestora, incluzând costumul

tradițional, gastronomia, limba, monumentele istorice și multe altele.

Activitățile din cadrul proiectului s-au încheiat pe 3 octombrie când a avut loc „Ziua iei la Colegiul Național”, elevii și profesorii fiind rugați să vină pentru o zi îmbrăcați în cămăși tradiționale românești. În sala de festivități s-a desfășurat parada iei moderată de muzeograful Eva Giosanu de la Muzeul de Etnografie al Moldovei și membru al comisiei naționale de promovare a iei ca patrimoniu UNESCO. La parada au fost prezentate atât costume valoroase ce aparțin unor elevi ai colegiului, cât și costume autentice ce aparțin unei colecții private oferite de partenerul nostru de proiect, prof. Elena Iețcu din Poiana Teiului, Neamț. Evenimentul a cuprins și un moment de dansuri populare și cântece susținut elevi ai colegiului și de elevi de la Palatul Copiilor, cântece românești interpretate de Ioana Gopșa și Daria Grigoraș. Pe holul principal au fost organizată o expoziție de desene, fotografie și colaje având ca temă ia.

Considerăm că proiectul „Ia din regiunea Iași- element de patrimoniu cultural” și-a atins obiectivele propuse, promovând în rândul elevilor, profesorilor și comunității valorile autentice românești. Vă mulțumim că ați fost alături de noi și ne-ați susținut pe perioada desfășurării proiectului, inclusiv prin vizitarea paginii proiectului de

pe Facebook unde puteți și acum vizualiza principalele activități. Sunt sigură că împreună vom reuși să transmitem și generațiilor viitoare dragostea pentru portul tradițional românesc și vom reuși recunoașterea pe plan mondial a iei ca un brand românesc, o contribuție națională la patrimoniul cultural universal.

Prof. Mihaela Țurcănașu

Participarea la acest proiect m-a ajutat să îmi amintesc care sunt valorile noastre culturale reprezentative și de ce avem datoria morală de a ne asigura că acestea vor dăinui și că nu se vor pierde în negura timpului. Spațiul european este unul cu o evoluție fascinantă și o moștenire culturală complexă, România având un aport semnificativ, iar dacă este să ne raportăm strict la nivel vestimentar, țara noastră și-a dovedit originalitatea și frumusețea prin ia, denumită și cămașa cu altiță, care a reprezentat un simbol incontestabil al vieții strămoșilor noștri, preț de mii de ani.

Activitățile derulate au fost diverse: de la vizita la Muzeul Etnografic al Moldovei, până la Ziua Iei desfășurată la Colegiul Național Iași. Nicio secundă nu am perceput acest proiect ca reprezentând o suită de sarcini suplimentare, căci de fiecare dată simțeam satisfacția faptului că pot contribui, că pot ajuta colectivitatea, că sunt angrenată într-un mecanism al cărui scop

este impactul, informarea populației și conștientizarea faptului că trebuie să găsim un echilibru între elementele care ne individualizează și cele care ne unesc.

Alina Ioana Vițel, clasa a IX-a E

Prin intermediul activităților desfășurate în cadrul acestui proiect pot spune că am redescoperit ia românească. A fost o deosebită plăcere să promovez toate aceste elemente de patrimoniu printre tinerii dornici să afle cât mai mult, iar prilejul de a îmbrăca o astfel de piesă vestimentară veche de mai bine de un secol a reprezentat o experiență unică, de care îmi voi aminti mereu cu drag.

Sandra Saade, clasa a XI-a A

Acest proiect a însemnat pentru mine o modalitate de a mă apropia de istoria și tradițiile fascinante ale țării noastre care, din păcate, sunt privite uneori cu indiferență, ori nu sunt aproape deloc prețuite. Tocmai acest lucru ne-am propus noi, elevii, alături de doamnele profesoare: să readucem portul popular atât de deosebit în prim-plan, să arătăm tinerei generații ca ia poate fi chic, și că ar trebui să fim mândri cu moștenirea poporului nostru. Am învățat foarte multe, am petrecut clipe de neuitat alături de o echipă plină de oameni fericiți, talentați, iar pe lângă recunoașterea valorilor naționale, ne-a ajutat enorm în a ne dezvolta capacitățile de vorbit

în public, iar pentru fete, chiar am simțit puțin cum e să fii model, să mergi pe o scenă și să prezinți un costum ce poartă cu sine nu doar un număr considerabil de ani, cât și o nemăsurată valoare sentimentală.

Astfel, pot spune că proiectul „Colegiul Național susține ia ca element de patrimoniu” cultural, din cadrul concursului Euroscola, a reprezentat, pentru mine cel puțin, o experiență unică pe care aș repeta-o oricând cu mare drag!

Diana Postolache, clasa a X-a A

NAȚIONAL CAFÉ

Sabina Cojocaru, clasa a X-a A

În Colegiul Național Iași, în luna iunie a fiecărui an, Consiliul Școlar al Elevilor și Asociația Agrata pregătesc intens programul "Green Week". În acest an, în afara campaniilor de înștiințare a publicului larg în legătură cu beneficiile naturii, Green Week aduce ceva inedit: concertul FICS și programul National Café, proiecte coordonate de doamna profesoara Antoaneta Luchian.

Inițiativa „cafenelei în aer liber” a fost a doamnei profesoare Luchian, punând-o în aplicare alături de clasa a IX-a A. Am vrut atât noi, cât și doamna profesoară, să ascultăm nevoia elevilor de a face ceva nou în școala noastră, iar din acest motiv am reușit să ne organizăm foarte repede, astfel încât în doar două zile deja stabilisem atribuțiile fiecărui elev din clasă.

Fiind la primul eveniment de acest gen pe care îl organizăm, în ziua respectivă s-au schimbat multe, nu am avut un plan după care funcționam, însă totul a decurs foarte bine.

Toți elevii clasei a IX-a A s-au întâlnit

dimineața în curtea interioară a Colegiului Național și au început pregătirile. Ziua de 13 iunie urma să fie una cu adevărat specială atât pentru organizatori, cât și pentru elevii liceului care se puteau bucura de activități diverse în pauzele dintre ore. Încă din primele minute de la deschiderea oficială a standului de cafea, am avut cereri de limonadă, fresh-uri de portocale și, evident, de frappe-uri. În scurt timp, nu am mai putut face față cererilor și a trebuit să reaprovizionăm. Cu ajutorul elevilor și a profesorilor am reușit să strângem o sumă de bani care ur-

mează să fie utilizată pentru achiziționarea unor porți de fotbal pentru terenurile de sport ale liceului.

Noi, organizatorii, ne aducem aminte cu drag de această activitate. Deși a fost solicitantă, am repeta-o oricând, mai ales pentru că a avut un impact pozitiv asupra elevilor atât de gimnaziu, cât și de liceu. Ținem să mulțumim, în primul rând, direcțiunii, Consiliului Școlar al Elevilor și Asociației Agrata pentru sprijinul acordat.

Ne privește

MIND THE GAP – DESPRE DISTANȚE ASUMATE ALE SINELUI

Catrina Buciuileac, absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2016

Douăzeci și cinci de minute. Atât durează drumul până la facultate, dacă e să merg pe jos, așa cum o fac zilnic. M-am obișnuit, iar acum nu am probleme nici cu drumuri de câte o oră, chiar dacă înainte mi-ar fi părut mult prea mult. Distanțele au devenit deja, de ceva vreme, un fel de constantă în viața mea, într-atât încât numai acum, când mă opresc să reflectez asupra lor, îmi dau seama cât de mari sunt de fapt.

De exemplu, între facultate și locul plin de amintiri în care am crescut vreme de 18 ani e un drum pe care 25 de minute nici nu ar visa să îl poată cuprinde. A trecut deja mai bine de un an de când am ajuns în Londra, copleșită de mărimea și complexitatea sa, precum și, desigur, de amalgamul de emoții ce vine la pachet cu începutul unei etape radical diferite a vieții. Deși studiul în străinătate fusese dintotdeauna o idee cel puțin demnă de luat în considerare pentru mine, mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc cu faptul că devinise o realitate. Deodată, mă găseam departe de casă, de părinții care acum nu mă mai puteau ajuta așa ușor, precum și de prietenii din liceu care își urmau, la rândul lor, propriile drumuri. Noul început a trezit în mine atât entuziasm, cât și nesiguranță, exacerbată de faptul că mă aflam într-un loc în care o limbă pe care am perceput-o mereu doar ca instrument era nativă, înrădăcinată.

foto: arhiva personală Catrina Buciuileac

Mi se părea straniu și totuși fascinant că treceam zilnic prin locuri pe care le recunoșteam din filme, iar oamenii acestui oraș atât de diversi, contrar așteptărilor, s-au arătat mereu calzi și primitori. În mod special, facultatea mea, University College London sau UCL, își asumă cu mândrie titlul de "universitate globală", încă de la începuturi fiind deschisă tuturor, indiferent cine ar fi. E ușor să te simți puțin pierdut într-o metropolă veșnic trează și mereu având ceva de oferit, mai ales la început de drum. Însă pe măsură ce am învățat coloratele linii de metrou și cum să nu procedezi când traficul e pe partea opusă, am început să intru în ritmul unei vieți cu tot mai multe și noi responsabilități, de la grija chiriei până la organizarea timpului pentru a acomoda atât școala, cât și o slujbă part-time.

Dacă faptul că am ajuns să studiez în străinătate poate nu a fost o surpriză pentru cei care m-au cunoscut în liceu, ceea ce studiez e cu totul diferit de ceea ce ar fi sugerat activitatea mea din timpul școlii. Fiind dintotdeauna pasionată de scris și limbi străine, dar având o gândire științifică, lingvistica a fost, pentru mine, compromisul ideal. E un domeniu poate mai puțin cunoscut acasă, cel puțin nu în sensul de aici: nu e vorba de corectat greșeli gramaticale sau de a fi pedant în legătură cu definițiile cuvintelor, ci de a examina limbajul din punct de vedere științific, în toate aspectele lui. La fonetică, analizăm sunetele folosite în limbile lumii, atât din punct de vedere fizic – unde cunoștințele de fizică și biologie mi-au folosit mult – cât și al proceselor mentale. Semantica, dome-

niul ce se ocupă de sensul cuvintelor și cum îl înțelegem, mi-a semănat mai mult cu logica și operațiile sale. În sfârșit, sintaxa îmi aduce aminte de chimia de care am fost atât de legată în timpul școlii, prin diagramele ce aduc mult cu structurile chimice și modurile creative, dar strict reglementate, în care părțile de vorbire, asemenea elementelor, se pot combina. Urmând filiera experimentală a programului, anul acesta voi avea și cursuri de statistică, psiholingvistică și neurolingvistică, în legătură cu care sunt foarte entuziasmată. E un domeniu larg și în plină dezvoltare, despre care sunt oricând bucuroasă să vorbesc și pe care îl recomand cu căldură.

Departamentul nostru se numără printre cele mai mici ale facultății, iar clădirea în care ne desfășurăm activitatea este separată de impunătorul corp principal, cu faimosul său Portico de pe sigla UCL. Toate acestea ne fac însă să fim un grup dintre cele mai apropiate, atât între noi, studenții, cât și în relația cu profesorii. Mi-am făcut atât prieteni localnici, cât și din diverse colțuri ale lumii, toți uniți de aceeași pasiune. În ceea ce privește profesorii, îi găsesc deosebit de deschiși și înțelegători, fiind destul de sigură că există un contrast clar între ei și profesorii pe care, poate, i-aș fi avut la facultate în țară. Atunci când te încurajează să li te adresezi cu numele mic și sunt dispuși să răspundă oricărei nelămuriri, e ușor să uiți că stai de vorbă cu adevărate autorități în domeniu, ale căror nume apar constant în bibliografiile pe care le avem de parcurs. Sunt foarte de ajutor și când vine vorba de

oportunități de dezvoltare; în momentul de față, îmi ajut tutorele cu un experiment legat de influența limbii materne asupra englezei vorbitorilor non-nativi, asistând-o în colectarea și procesarea datelor.

Faptul că mă aflu aici, într-o facultate ce reprezintă un centru major de cercetare în domeniul care mă pasionează atât de mult, este fără îndoială foarte palpitant. Nimic nu e, însă, perfect, și aș minți dacă aș spune că parcursul meu de până acum nu a conținut și vremuri mai negre. Înconjurat de minți mari și așteptări și mai mari, cu perioade intense de presiune și muncă asiduă, e inevitabil să ai dubii cu privire la propriile abilități și decizii. Chiar și libertatea pe care o dă viața de student comparativ cu cea de licean poate fi o sabie cu două tăișuri, căci ești tot mai conștient de valoarea timpului și de nevoia de a-l folosi cât mai chibzuit. Împiedicându-te pe drumul către vis, ajungi chiar să te întrebi dacă într-adevăr meriți să te afli unde ești și dacă ești demn de susținerea și aprecierea celor din jur. Cu atât mai mult cu cât ești în plin proces de tranziție; simți din plin schimbarea și că aceasta nici măcar nu e o viață propriu-zisă de adult, dar nu știi înspre ce te îndrepti, aidoma plutirii pe un râu necunoscut.

Cu toate acestea, distanțele m-au făcut să apreciez persoanele și lucrurile cu adevărat

importante. Am început să conștientizez cât de norocoasă sunt, de fapt, în ceea ce privește iubirea și ajutorul celor dragi, prieteni și familie deopotrivă, iar acest lucru a devenit o sursă majoră de motivație. Pe lângă aceasta, mai este și pasiunea pentru ceea ce studiez: cu toate perioadele pline de eseuri și rapoarte, îmi dau seama că nu m-aș vedea făcând altceva în niciun caz, și că, în ciuda faptului că trebuie să muncesc din greu, iar destinația finală îmi este încă neclară, totul e atât de interesant și potrivit mie, încât merită din plin. Nu în ultimul rând, depărtarea de casă m-a făcut, paradoxal, să mă simt mai legată de locul de unde vin mai mult ca oricând. Limba română nu mi-a fost niciodată mai aproape de suflet și mă gândesc cu drag la orașul și locurile în care știu că voi fi mereu primită cu brațele deschise.

Dacă ar fi să dau un sfat celor ce vin din urmă, ar fi acesta: e absolut în regulă să nu fii în regulă câteodată, să te simți confuz sau copleșit. Dar ceea ce ajută mai mult decât orice, deși pare un clișeu, este să îți urmezi inima și să nu uiți niciodată de cei care țin la tine. Între diferitele lumi în care pășești părăsind viața de licean este un salt mare și este numai începutul unui lung sir de schimbări, dar nimic nu este imposibil, mai ales când ești ghidat de pasiune și iubire.

PLEDOARIE PENTRU PSIHOTERAPIE CA OPȚIUNE ÎN CARIERĂ

Ania Smaranda, absolventă a Colegiului Național, promoția 2013
Licențiată în Psihologie la Univ. Al.I.Cuza Iași, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației
Masterand la Master Psihologie clinică și Psihoterapie

Am visat încă din liceu, din clasa a IX-a să devin psihoterapeut...și credeam că drumul spre îndeplinirea visului meu va fi mult mai ușor decât avea să fie de fapt. Mi se părea încă de atunci un domeniu fascinant și mă încânta ideea de a-i putea ajuta pe oameni să își depășească problemele și de a-i ghida spre a-și găsi propriul lor echilibru. Așadar, după terminarea liceului, m-am înscris la Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației din Iași. O să fiu sinceră și voi menționa faptul că, deși îmi doream foarte mult să lucrez în domeniul psihologiei, am cântărit această decizie foarte bine; și asta pentru că e vorba de o alegere care urma să îmi ghideze viața și îmi doream foarte mult să nu ajung în punctul în care mulți tineri din ziua de astăzi ajung și anume să realizez că domeniul în care am investit ani de studiu nu mi se potrivește.

În prezent sunt studentă în anul doi la Master Psihologie clinică și Psihoterapie în cadrul Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. În tot acest timp, am întâlnit mulți tineri care m-au întrebat dacă această facultate merită a fi urmată și dacă din această meserie pot rezulta venituri mari. Din acest motiv, în cele ce urmează, aș dori să scriu câteva cuvinte despre acest subiect.

foto: arhiva personală Ania Smaranda

Facultatea aceasta merită a fi urmată, însă nu pentru ceea ce se studiază în cadrul ei neapărat, ci pentru ceea ce îți poate oferi pe mai departe meseria de psiholog. În primul rând atunci când apare întrebarea „Merită să mă înscriu la această facultate?”, gândiți-vă ce altceva v-ați dori să faceți. Există alternative? Dacă da, care sunt acelea? E primul pas. Trebuie să cântăriți bine decizia, însă în momentul în care ați ales că drumul vostru e în domeniul psihologiei, atunci eu consider că tot timpul pe care îl aveți merită a fi investit în realizarea acestui obiectiv. Așadar, da, merită să urmați această facultate pentru că e primul pas. În ceea ce privește întrebarea legată de cât de satisfăcătoare este această meserie din punct de vedere financiar, ei bine eu am o deviză după care mă ghidez. Orice faci cu profesionalism și din plăcere va aduce în cele din urmă și o răsplată financiară consistentă. Însă nu cu gândul acesta trebuie să plecați la drum. Într-adevăr, înainte de a mă înscrie la această facultate, m-am lovit de păreri negative ale oamenilor din jur, care considerau că nu voi face nimic cu această meserie și că ar fi mai

bine să renunț. Dar nimic din toate astea nu au reușit să mă determine să dau înapoi. Am plecat de la început cu gândul că eu voi reuși, indiferent de faptul că există posibilitatea de a fi mai greu decât în alte domenii. Este adevărat că în România psihologia este încă într-un proces de dezvoltare, încă mai avem de depășit mentalitatea conform căreia la psiholog mergi doar dacă ești nebun. Total neadevărat, dar lucrurile încep ușor și sigur să se schimbe, iar conform unor studii psihologia va fi știința care va domina toate celelalte științe ca dezvoltare și utilitate.

Mi-ar plăcea în continuare să vă descriu în câteva cuvinte care sunt etapele pe care trebuie să le urmați pentru a deveni psiholog sau psihoterapeut și care sunt ariile psihologiei în care puteți să activați profesional.

Primul pas este de a vă înscrie la facultate. Aceasta are o durată de trei ani. Deși adevărul e greu de acceptat, îmi doresc să știți că pe timpul facultății nu vă veți cunoaște mai bine! Mulți dintre cei care vin la această facultate cred că vor reuși în trei ani să se descopere.

Ei bine, nu. Pentru asta este nevoie de un întreg proces de dezvoltare personală, despre care vă voi vorbi ulterior, dar și de ani de studiu intens despre tot ce înseamnă până la urmă psihicul uman, cum funcționăm, legătura între ceea ce gândim, simțim și felul în care ne comportăm și bineînțeles experiența de viață și cea profesională care ne vor ajuta cel mai mult în procesul de autocunoaștere. De asemenea, studenții vin cu speranța că vor face lucruri practice, însă din păcate facultatea nu asigură niciun stagiu de practică în cei trei ani. Se învață lucruri teoretice, deși da, sunt de acord că în psihologie cu teoria faci prea puțin, practica este esențială, deoarece lucrezi cu omul și nu îți poți permite să greșești de prea multe ori. Dar dincolo de aceste aspecte, important este ca din fiecare materie să se extragă informațiile de bază, care vor avea și ele, cu siguranță, utilitatea lor. Țin să menționez faptul că Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației din Iași se axează foarte mult pe domeniul cercetării. Practic în cei trei ani de facultate veți avea multe obiecte de studiu bazate pe cercetare. După cei trei ani de facultate urmează să alegeți un master. Necesitatea urmării unui master după finalizarea facultății depinde de planurile voastre de viitor. Dacă nu doriți să continuați cu psihologia, atunci acesta este facultativ. Într-adevăr, este recomandat a fi urmat totuși un master pentru a dobândi competențe suplimentare. Dacă totuși alegeți să lucrați ca psihologi este important de știut faptul că există patru categorii de specializare: psiholog practicant sub supervizare, psiholog practicant autonom, psiholog specialist și psiholog principal. După terminarea licenței, cei care au absolvit psihologia pot lucra ca psihologi practicanți în supervizare, cu două condiții: să fie încadrați pe un post de psiholog sau să aibă propriul cabinet și să aibă un supervisor. Până în acest punct aveți nevoie doar de diploma de licență. Lucrurile se complică puțin în funcție de ceea ce alegeți să faceți mai departe. Pentru a putea avea titlu de psiholog practicant autonom aveți nevoie să urmați un master. Odată ce ați ajuns psiholog autonom, pentru a trece la treapta următoare, de psiholog specialist sau principal, este obligatorie dovada absolvirii unui master în domeniu! Aceasta este singura modalitate prin

care puteți deveni psiholog specialist sau principal, din perspectiva pregătirii complementare. Acum în ceea ce privește masterul, puteți alege diferite specializări în domeniu: Psihologie clinică și psihoterapie, Psihologia muncii transporturilor și serviciilor, Psihologia educațională, consiliere școlară și vocațională, Psihologie pentru apărare, ordine publică și siguranța națională, Evaluarea, formarea și consilierea psihologică a personalului.

Indiferent de domeniul în care lucrați, dacă vă angajați ca psihologi aveți nevoie de atestat de liberă practică. Același lucru este valabil în cazul în care doriți să aveți propriul cabinet. Acest atestat de liberă practică va fi eliberat de Colegiul Psihologilor din România. În acest colegiu va trebui să vă înscrieți după terminarea studiilor de licență sau master, tocmai pentru a putea avea acest atestat de liberă practică și pentru a putea să parcurgeți treptele despre care v-am vorbit anterior, psiholog sub supervizare, autonom și specialist. Dacă alegeți varianta de liber profesionist, puteți realiza diferite colaborări, de exemplu cu un medic psihiatru pentru serviciile decontate de Casa Națională de Asigurări de Sănătate, colaborări cu diferite firme unde puteți merge să faceți consiliere sau evaluare psihologică, fie colaborări cu diferite clinici private medicale. În general, în cazul în care colaborați cu un psihiatru sau cu o clinică medicală privată, procentul este aproximativ 50-50%.

Ultima etapă este doctoratul. Este foarte important de știut faptul că puteți face absolut orice în domeniul psihologiei fără a avea nevoie de doctorat, mai puțin dacă doriți să fiți cadre didactice universitare sau să lucrați în domeniul cercetării.

Dacă doriți să deveniți psihologi clinicieni, masterul de Psihologie clinică este absolut obligatoriu. A fi psiholog clinician vă oferă posibilitatea de a vă angaja într-un spital, iar ocupația de bază a acestuia este de face psihodiagnostic, adică se aplică teste psihologice atestate pentru a se evalua dacă există diferite tulburări, de exemplu dacă pacientul în cauză prezintă simptome de depresie sau nu.

Pe lângă tot ceea ce v-am mărturisit până acum, îmi doresc să mai lămuresc un aspect și anume, cum ajungem psihoterapeuți. Practic este

cea mai grea parte și a fi psihoterapeut implică cea mai multă muncă. Nici cu terminarea studiilor de licență, nici cu masterul nu puteți fi psihoterapeuți. Este obligatoriu ca după terminarea acestor etape să urmați o școală de formare și o terapie personală, cunoscută sub numele de dezvoltare personală. Abia în acest punct de dezvoltare personală ajungem la autocunoașterea pe care studenții sperau să o dobândească în facultate. De exemplu, cu facultatea și masterul puteți face consiliere psihologică în propriul vostru cabinet, dar nu si psihoterapie. Un consilier are rolul de a stimula autocunoașterea și dezvoltarea personală, previne anumite probleme emoționale, cognitive și de comportament. Psihoterapeutul face mult mai mult de atât. Intervenția terapeutică poate include administrarea de teste, prescrierea sarcinilor de îndeplinit în afara cabinetului, folosirea unor instrumente și abordări specifice orientării terapeutice în care s-a format psihologul. Practic acesta intervine asupra problemei cu care vine pacientul și o tratează, nu doar o previne.

La un curs de formare vă puteți înscrie după terminarea studiilor de licență sau în timpul masterului. O astfel de formare durează patru ani și necesită multe resurse personale și relaționale, cât și financiare. În cei patru ani aveți doi ani de formare de bază, iar în acești doi ani veți avea și cursurile de dezvoltare personală. După acești doi ani, urmează încă doi ani de supervizare. Practic se consolidează toate abilitățile și instrumentele primite în formarea teoretică și aplicativă și puteți deveni psiholog autonom.

Există mai multe astfel de școli de formare în psihoterapie: Formare în Psihoterapie Sistemică de Familie și Cuplu, Formare în Psihoterapie Integrativă, Formare în Hipnoză clinică și Terapie Ericksoniană. În urma terminării acestei școli, veți putea deveni în final psihoterapeuți. Însă eu sunt de părere că, dacă vă atrage cu adevărat, merită tot efortul pentru că e partea cea mai interesantă a psihologiei.

În final, îmi doresc să vă îndemn ca în timpul facultății să vă înscrieți într-o asociație studențească pentru că astfel veți avea multe oportunități și vi se vor deschide multe uși. Eu,

dacă nu aș fi fost într-o astfel de asociație, nu aș fi reușit multe dintre lucrurile pe care le-am făcut până astăzi și asta pentru că facultatea nu vă oferă niciun fel de practică. Pot spune că până acum am avut parte de experiențe interesante și am reușit să văd îndeaproape cum e să lucrezi cu copiii, am fost la Institutul de Psihiatrie Socola Iași, unde am avut ocazia de a interacționa cu pacienții și de a face evaluări psihologice și chiar am făcut parte din proiecte de cercetare tocmai pentru a cunoaște în detaliu ce înseamnă o astfel de muncă și să văd dacă mi-ar plăcea să mă dezvolt pe partea aceasta. E util și e bine să poți din timp să aduni cunoștințe și informații pentru că astfel vei descoperi încotro trebuie să mergi și în ce poți excela. Dintre toate aceste experiențe, cea mai interesantă a fost cea în care am lucrat cu copiii. Și nu orice fel de copii, ci copii cu autism. Am mers la o grădiniță particulară, unde se încearcă o integrare a acestor copii atipici printre cei tipici. Am descoperit alături de ei cum se manifestă această boală și am descoperit că nu se tratează niciodată, însă programele intensive de terapie pentru copiii cu autism duc la o recuperare funcțională a întârzierilor în dezvoltare și la adaptarea copilului cu autism la mediul în care trăiește. Mi-am dat seama, în urma practicii la această grădiniță, cât de dificil este să lucrezi cu copiii. Sunt suflete atât de dragi și investești atât de mult emoțional, încât mă întreb și în prezent dacă aș putea să fac asta în viitor. Trebuie multă răbdare, calm, pricepere și cel mai important dragoste. În terapia cu copiii, dacă nu le oferi suport afectiv și nu intri în lumea lor, care aparent e simplă, dar de fapt este atât de complexă, nu reușești să duci terapia la bun sfârșit într-un mod eficient. Pentru că, până la urmă, scopul nostru ca psihologi este de a reuși să producem o schimbare în viața celor care apelează la noi și vrem să fim eficienți.

Așadar, îmi doresc din toată inima ca acest articol să ofere informații cât mai utile pentru toți cei ce îl vor citi, iar celor ce își doresc să profeseze în același domeniu ca și mine, psihologia, le transmit să aibă încredere în propriile lor forțe și în ceea ce își doresc. Mult succes!

REPERUL DEVENIRII MELE

Interviu cu Adela Constantinescu, absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2011

Într-o seară, absolut întâmplător, am dat peste un blog pe care era postat un test cu titlul: "Care este modelul meu în viață?" Am citit printre rânduri și m-am decis să-l fac, deoarece mi s-a părut amuzant. Am răspuns repede la întrebări și, când am terminat, mi-am dat seama că, de fapt, conturasem portretul surorii mele. Mi s-a confirmat astfel, încă o dată, că Adela este persoana care mă inspiră și de la care am de învățat cel mai mult, păstrându-mi în același timp identitatea proprie. Am hotărât atunci să îi iau un interviu, pentru a o cunoaște și cititorii acestei reviste pe Adela Constantinescu, șefă de promoție a Colegiului Național în 2011 și modelul meu în viață!

Adela, aș vrea să ne spui câteva cuvinte despre ce ai făcut tu după ce ai terminat liceul.

Trebuie să spun, în primul rând, că mă simt foarte onorată să dau un interviu unui „boboc” de clasa a IX-a (tare drag mie) pentru revista Colegiului Național, liceul meu de suflet. Am plecat după ce am terminat clasa a XII-a la Londra, la Imperial College, unde am studiat Biomedical Science, iar apoi am fost admisă la master la Cambridge, unde am studiat Translational Medicine. În prezent sunt doctorand la Imperial College London cu bursă integrală de la „British Heart Foundation” pentru proiectul meu de cerce-

tare în domeniul cardiovascular. Începând de anul acesta, am fost acceptată să predau studenților de anul întâi de la medicină.

În ce a constat admiterea la facultate?

Aplicația propriu-zisă prin UCAS până pe 15 octombrie, testul de limba engleză, un examen interdisciplinar (biologie, fizică, chimie, matematică) la care trebuie să obții un scor cât mai bun și un interviu în fața unei comisii.

Cum ai reușit să te adaptezi într-o țară străină?

Londra este copleșitoare, iar momentul în care am rămas singură a fost ca o trezire bruscă la o nouă realitate, aceea în care cele mai importante persoane din viața mea erau la mii de kilometri depărtare, iar cuvântul „acasă” căpăta noi semnificații. A fost greu la început, dar la 19 ani totul a reprezentat o provocare. Rețeta pentru adaptarea mea a constat în nenumărate convorbiri pe Skype (îți amintești?), dorința de a reuși și, foarte important, mediul multicultural în care mă aflam. La cursul meu erau studenți din peste 15 țări, așa că nu m-am simțit niciodată o străină printre ceilalți. De altfel, am fost printre primii

studenți români acceptați la Imperial, chiar am fost prima studentă din România de la cursul meu.

Spune-ne ceva despre diferențele dintre cele două sisteme de învățământ: cel românesc și cel englezesc.

Nu am fost studentă în România ca să fac o comparație, pot doar să vorbesc despre cursurile de aici: accentul se pune pe studiu individual, pe foarte multe aplicații practice, profesorii discută de la egal la egal cu studenții, te simți valorizat, apreciat. Am trăit intens toate examenele (îmi amintesc de o sesiune din anul doi când am avut cinci examene într-o săptămână), am așteptat cu înfrigurare rezultatele (aici nu există reexaminări - ai dreptul doar o singură dată să mai dai examenul picat, în august, dar procentul maxim pe care îl poți obține este 40%- echivalentul notei 5 de la noi).

Îmi amintesc despre cum îmi povesteai că nu ai știut niciodată ce procente obțineau ceilalți.

Aceasta este o parte amuzantă din primul meu an de facultate - eu veneam dintr-un loc în care conta mereu pe ce poziție ești, ce notă a luat

colegul tău, un loc în care media generală 10 nu era ceva neobișnuit. Am aflat că First Class (cea mai înaltă clasificare, adică procent peste 70%) este de fapt obținut doar de 5% dintre studenții dintr-un an. Mi-am dat apoi seama că nimeni nu mi răspundea la întrebarea: Cât ai luat?, chiar se uitau ciudat la mine. Am înțeles atunci că este extraordinar să conștientizezi că trebuie să te compari doar cu tine însuși și să încerci să te autodepășești. Viața este mult mai frumoasă așa, iar prietenii devin mai trainice.

Ai terminat cu First Class la Imperial, apoi cu Distincție la Cambridge. A fost greu?

După cum spuneam, nu știi pe ce poziție te situezi până la absolvire, așa că bucuria de a mă vedea în primii trei absolvenți la Imperial și apoi chiar pe prima poziție la Cambridge a fost copleșitoare. Aceste rezultate m-au ajutat apoi să fiu acceptată la studii doctorale și asta este cel mai important. Nu pot să spun că a fost ușor, dar mi-a fost de mare ajutor faptul că în liceu am avut parte de o pregătire deosebită și că am participat în fiecare an la Olimpiadele Naționale și la pregătirea din lotul largit pentru Olimpiada Internațională de Biologie. Știam deci cum și cât trebuie să mă pregătesc pentru examene și cum să-mi dozez efortul și să-mi controlez emoțiile. Oricum, aici totul se bazează pe înțelegerea mecanismelor din spatele fiecărui fenomen și nu pe memorarea cunoștințelor. Dacă scrii toată teoria din tratate, dar se vede că de fapt nu ai înțeles, poți pica foarte ușor examenul.

Sunt curioasă dacă ai mai avut timp și pentru alte activități, în afară de studiu.

Am trăit intens viața de studentă și poți fi sigură că Londra oferă din plin posibilități de distracție. Totul e să știi să îmbini călătoriile și petrecerile cu studiul individual. Dacă faci ce îți

place, dacă simți că munca îți este apreciată, toate acestea îți se vor părea ușoare și vei avea timp pentru toate. În plus, sistemul din Marea Britanie încurajează mult participarea la diferite activități extracurriculare și implicarea în diferite societăți – de exemplu, în fiecare miercuri studenții la licență au cursuri doar până la prânz, după-amiaza fiind dedicată sportului. Pot să spun că eu m-am distrat participând la cursuri de salsa, am făcut parte din corul facultății, din societatea de badminton, am învățat să fac pating – o activitate nelipsită în Cambridge – și m-am implicat în tot felul de activități de voluntariat.

Câteva cuvinte despre viața de licean la Colegiul Național.

Anii petrecuți la Colegiul Național au fost cei mai frumoși din adolescența mea, anii în care am fost încurajată să-mi urmez pasiunea, anii în care mi-am găsit și eu modelul în viață, în persoana unui OM deosebit: d-na profesoară Ioana Bohotineanu. Au fost anii în care am simțit din plin sprijinul tuturor, profesori, colegi, anii în care am legat cele mai frumoase prietenii.

Ce îi sfătuiești pe liceenii Colegiului Național?

Să trăiască din plin anii de liceu, să se bucure de toate momentele frumoase, să lege acum prietenii adevărate, să-și găsească o pasiune și să își urmeze visul, oricare ar fi el. Este tare important să ai un vis și să crezi în el. E bine să știe că nu există un obiect mai important decât altul, există doar pasiuni și disponibilitate pentru a munci în plus, există curiozitate și dorința de a ști cât mai multe în domeniul ales.

A consemnat **Mălina Constantinescu**, clasa a IX-a A

Imperial College London

CUM AM AJUNS STUDENTĂ LA MEDICINĂ?

Denisa Țugui, absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2015

M-am hotărât să dau la medicină la începutul clasei a XII-a, după o lungă perioadă în care am susținut cu înverșunare că îmi voi clădi o carieră în domeniul artistic sau al televiziunii. Pe parcursul primilor trei ani de liceu am făcut tot posibilul pentru a-mi dezvolta latura artistică, participând la proiecte cu și despre teatru, antrenându-mă din greu pentru a obține performanță în dans sportiv și chiar transformând pasiunea mea pentru limba latină în scopul unei victorii la nivel național.

Pe măsură ce „momentul cheie” se apropia, deveneam din ce în ce mai sceptică cu privire la cariera pe care o voi alege și simțeam că viitorul meu nu rezona în această direcție.

Alegerea a fost una ușoară și chiar spontană. O alegere pentru care am fost judecată și descurajată

*foto: arhiva personală
Denisa Țugui*

inițial. Profilul filologic nu mi-a oferit niciun avantaj în ceea ce privește pregătirea medicală, motiv pentru care ultimul an de liceu a fost pentru mine o adevărată provocare. Este greu să pregătești într-un an materia pentru trei probe de bacalaureat ale profilului tău plus o a patra pentru admitere, complet nouă, străină așa putea spune.

Speram ca, odată ce voi fi studentă, totul să fie mai ușor și mai clar. Credeam că ideea de „a avea locul meu” în această facultate mă va echilibra și liniști. A fost exact contrariul. Am întâmpinat un mediu neprimitor, în care noțiunea de „prieten” este cu mult devalorizată. Eu am avut norocul de a cunoaște persoane cu aceleași valori ca și ale mele și am putut lega prietenii foarte frumoase care nu se vor pierde după terminarea facultății și sunt sigură că se vor suda și mai mult pe holurile spitalelor mai târziu.

Debusolată? Da, am fost. Tocmai la finalul anului doi am început să prind puțin încredere încât să pot folosi noțiunile învățate. Până în acel punct am participat la cât mai multe workshopuri, am mers la foarte multe gărzi și, bineînțeles, am încercat să acumulez cât mai multe noțiuni, doar așa reușind să testez diferite domenii medicale.

Pe mai departe ce mi-aș dori să fac? Sincer, nu știu. Consider că unui medic bun îi place orice ramură a medicinei, atât timp cât scopul este acela de a ajuta pacienții.

Poate pe unii îi sperie ideea de spital. Pe mine, sincer, mă fascinează și am ajuns să intru cu tot dragul într-o asemenea instituție.

În momentul de față, nu știu cum m-aș fi putut vreodată regăsi într-un alt domeniu. În final, s-a dovedit că toată determinarea mea de a ajunge olimpică la latină m-a ajutat să-mi găsesc drumul spre o carieră în medicină.

RESPIRÂND TEATRU...

INTERVIU CU HORIA VERIVEȘ, ACTOR LA TEATRUL NAȚIONAL IAȘI

„Când sunt pe scenă, când simt publicul că respiră odată cu mine, râde odată cu mine, suferă alături de mine, atunci, da, iubesc meseria de actor.”, spune actorul **Horia Veriveș** într-un interviu. Dincolo de privirea albastră a ochilor pătrunzători, se află un suflet al dramei, al comediei, al teatrului ieșean; are o putere magnifică de metamorfozare artistică, reușind magistral să interpreteze fie pe Chirița, în arhicunoscuta lucrare a lui Vasile Alecsandri, pusă

anul acesta în scenă, fie clericul din piesa *Hieronymus* din 2014, unde redă tragismul unei spiritualități aflate sub semnul cripticului, al medievalului și poate... al macabruului. Astfel, el reprezintă un memento că în această societate valorile morale încep să decadă. Ne bucurăm că există artiști, oameni ai culturii, care să demonstreze că frumosul artistic încă are o șansă, iar în această notă, el a fost de acord să ne împărtășească puțin din experiența sa cu lumea, atât reală, cât și a teatrului.

Cum a apărut pasiunea pentru teatru? Cine te-a îndrumat către teatru?

Pasiunea pentru teatru a venit destul de târziu. În copilărie și o mică parte din adolescență visam/doream să devin medic stomatolog. Dar în clasa a IX-a am intrat în trupa de teatru a liceului.

Mai bine zis am fost "forțat" să intru de către profesoara mea de română care a văzut în mine un posibil talent! Și îi mulțumesc pentru acest lucru. Pentru că mi-a schimbat destinul complet!

Care sunt cele mai importante puncte ale carierei tale de până acum? Spectacole, colaborări cu regizori marcanți...

Eu consider toate rolurile la fel de importante și le iubesc pe toate în aceeași măsură. Dar cel mai de anvergură, să-i zic așa, a fost Emilian din *Proștii sub clar de lună* de Teodor Mazilu, regia Ovidiu Lazar și Chirița din *Chirița în provincie* de Vasile Alecsandri, regia Ion Sapdaru. Am fost și sunt un actor foarte norocos, pentru că am reușit în cei opt ani de angajare la Naționalul ieșean să am întâlniri memorabile cu mai toți regizorii de top din România. Iar toți au contribuit cumva la consolidarea mea ca actor! De la unii am învățat mai multe, de la alții mai puțin și de la alții nimic! Dar chiar și de la regizorii de care nu prea am fost încântat, am învățat un lucru esențial, care se aplică atât în teatru cât și în viață: răbdarea. De unde și vorba: cu răbdarea treci și marea.

În ce rol te-ai regăsit și ce personaj a fost mai dificil de întrușipat pe scenă?

Cel mai dificil a fost Chirița, pentru că nu mi-am dorit să iasă un personaj caricatural, un travesti grobian. Și am vrut ca publicul să mă creadă. Chiar și pentru cinci minute să uite că acel personaj este adus la viață de către un bărbat. Am repetat mult, foarte mult, undeva la două luni și jumătate, și încă îmi dau seama de la spectacol la spectacol că mai am de corectat. Nu mult, dar mai am. Și este foarte important pentru mine ca spectatorul să mă creadă. Să faci un travesti credibil, frumos, artistic este foarte greu. Dar în asta

Vasile Alecsandri, *Chirița în provincie*

constă frumusețea teatrului, munca actorului cu sine însuși.

Un personaj de tragedie modernă, Horella, și acum unul de comedie clasică precum Chirița. Cum au decurs întâlnirile cu asemenea extreme scenice?

În primă fază am fost speriat. Să faci două travestiuri, unul după altul, și ambele în grai moldovenesc ... Horella s-a născut pe parcursul repetițiilor, ea nu apare ca atare în scenariu. A trebuit să o descopăr și să o modelez. Chirița este cea clasică, imaginată de Alecsandri și cunoscută de toată lumea. A trebuit să mă învețe ea pe mine cum se poartă și cum gândește o cucoană de la 1850. Pe ambele le-am privit ca pe o mare provocare și le-am tratat cu multă seriozitate. Și pot spune, cu mâna pe inimă, că sunt foarte mândru de nașterea celor două personaje.

În ce constă frumusețea vieții de actor? Dar dificultatea ei?

Eu, fără teatru, aș muri. Cred că m-aș stinge foarte repede. Cu toate că fac parte din generația tânără a Naționalului ieșean, pot spune cu toată sinceritatea că aș muri fără teatru! Ce poate fi mai frumos ca azi să intri într-o poveste scrisă în 1852, mâine să fii nevoit să schimbi registru și să intri în povestea scrisă în 2015 și peste

trei zile trebuie să intri într-o altă poveste scrisă prin 1960. Într-o săptămână să trăiești trei vieți complet diferite. Nu multă lume are șansa asta. Dacă vrei să faci profesia asta cu adevărat, timpul personal nu prea mai există. În teatru se muncește foarte mult. Am avut perioada de trei luni fără o zi de pauză. Repetiții și spectacole, spectacole și repetiții. Dar, ai grijă ce îți dorești, pentru că ți se poate întâmpla. Eu mi-am dorit teatru și să mă țină în priză zilnic, și de asta am parte.

Mai rămâne timp de alte interese și pasiuni...?

Nu. Nu prea. Dacă am o zi liberă, recunosc, prefer să stau în pat și să citesc o carte bună sau să mă uit la un film. Și dacă este cald afară, mă duc la plimbare. De obicei, de unul singur, pentru că mai ai nevoie de momente de singurătate pentru a-ți pune gândurile în ordine. Dar nu-mi pare rău. Pentru că fac ceea ce iubesc.

Ne poți dezvoltă altele proiecte scenice pentru perioada următoare?

În februarie vom începe repetițiile la un text scris de Luigi Pirandello. Și va fi o provocare pentru mine, pentru că de data asta voi juca dramă. Dar am încredere că totul va ieși așa cum îmi doresc/imaginez. După... nu știu. Încă nu știm ce regizori mai vin la noi stagiunea aceasta. Proiecte independente nu am, pentru că nu am timp. Cu toate că mi-ar plăcea să am o companie particulară și să-mi regizez toate nebuniile la care visez. Cine știe! Poate în viitor voi face și acest lucru.

Adolescenții care ne citesc sunt la vârsta explorării unor roluri pentru mai târziu. Dar dacă unii ar dori să urmeze acest drum ca viitoare carieră, ce ar trebui să știe? Ce i-ai sfătui?

În primul rând să se gândească foarte bine dacă vor să profeseze după terminarea facultății. Să se gândească bine dacă sunt dispuși să piardă cinci ani din viață (trei ani facultatea + doi masterul) doar pentru un moft! Concurența este foarte mare și de aceea ei trebuie să fie riguroși și să privească facultatea aceasta cu mare seriozitate. Actoria nu este o joacă. Nu este o

simplă învățare de text și prezentarea acelu text la public. În facultate se muncește foarte mult și se repetă chiar și noaptea. Acum salariile sunt bune în teatre. Se poate trăi decent spre bine sau chiar foarte bine. Concurența este foarte mare și candidații sunt mulți. De obicei, în teatru intră cine este talentat. Dar cel mai important este să iubească cu adevărat această profesie și să își dorească să o facă în orice condiție, în orice teatru și cu iubire adevărată de public. Pentru că în general este bine să jucăm pentru public, nu pentru noi. Când ajungi să faci teatru pentru premii sau pentru aplauze, atunci sfatul meu este să te retragi și să faci altceva.

Cum poate teatrul să le influențeze evoluția?

Tot ce știu este că teatrul te disciplinează, îți deschide mintea și sufletul, te învață să îți pui întrebări și te ajută să vezi dincolo de banalul cotidian. Dacă îl lași. Dacă îl cultivi. Fără implicare activă, teatrul nu te va influența în niciun fel. Așa că trebuie văzut, jucat, căutat, iubit.

A consemnat **Diana Postolache**, clasa a X-a A

Fausto Paravidino, *Măcelăria lui Iov*

MUZICA - REALITATE PERCEPTIBILĂ ȘI IMPERCEPTIBILĂ

Adrian Petraș, clasă a X-a A

Sunetul. Nașterea. Descoperirea. Începutul.

Muzica este o artă al cărei mediu este sunetul. Sunetul constituie, din punct de vedere fiziologic, senzația produsă asupra organului auditiv de către vibrațiile materiale ale corpurilor și transmise pe calea undelor acustice. Din punct de vedere fizic, sunetul are o definiție mai largă, el nefiind legat de senzația auditivă: orice perturbare (energie mecanică) propagată printr-un mediu material sub forma unei unde se numește sunet. Din punct de vedere muzical (sau estetic), sunetul este o entitate caracterizată de patru atribute: înălțime, durată, intensitate și timbru.

Originea muzicii nu poate fi cu certitudine determinată, însă prin referire la elementele de folclor ale muzicii populare contemporane, se emite ipoteza apariției muzicii în urma imitării sunetelor și ritmurilor naturale. Referindu-ne la scrierile Scripturii, Jubal a fost numit inventatorul instrumentelor muzicale: *acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi* (Geneza 4, 21). Motivul pentru care a fost creată muzica rămâne, bineînțeles, necunoscut. Ceea ce putem afirma, însă, este că muzica a reușit, încă de la începuturi, să treacă de sfera fizicului, a palpabilului, adresându-se simțirii.

Filosofic vorbind, se impune cercetarea momentului și cauzei în care omul a separat muzica, a diferențiat-o de celelalte elemente ale vieții. Mai mult, e demn de luat în seamă cum a asociat încă

de la început această formă de manifestare unor stări, unor momente de nevoi spirituale. Originile artei muzicale trebuie căutate în îndepărtata istorie a omenirii. Astfel, omul devine creator de artă în momentul în care ajunge să stăpânească, gândirea și vorbirea articulată. Primele practici de natură artistică sunt legate de procesul muncii, în colectiv, când apar comenzi ritmate, strigăte sau chemări, îngânări sau îmbărbătări etc., mai apoi ca forme evaluate de rituale, incantații, când elementul melodic-ritmat este alăturat dansului și cuvântului, formând astfel o artă sincretică ce s-a desfășurat o lungă perioadă de timp. Pe lângă faptul că muzica reprezintă o formă de exprimare a stărilor, a emoțiilor, muzica are și o importanță socială. Muzica poate lega membrii unui grup printr-o experiență comună, sau un ritual cu o anumită semnificație. Oamenii sunt „muzicali” din fire. ADN-ul uman și creierul uman ne oferă abilitățile muzicale, așadar nu este surprinzător că muzica este universală în rândul diverselor culturi. Omul a simțit utilitatea muzicii dintotdeauna.

Istoria. Evoluția. Formele. Simbolistica.

Istoria muzicii trece prin mai multe ere muzicale, începând din preistorie și ajungând la muzica zilelor noastre, muzica preistorică a constat cel mai probabil în lovituri între pietre, lemne sau orice alte obiecte uzuale. Au fost concepute și imnuri de slă-

vire, din urlate și dansuri. Muzica antică a urmat muzicii preistorice. Cel mai vechi "cântec" a fost scris în cuneiformă, fiind descifrat astăzi de specialiști. Acesta datează din anul 2000 î.H., indicațiile găsite făcând referire la coardele unei lire. Sistemul pe care îl cunoaștem cel mai bine și care este folosit și astăzi a fost inventat în anul 1000 de către un călugăr benedictin. Sistemul inventat de acesta folosea sunetele „Ut, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si” pentru a reprezenta o octavă. Ulterior sunetul „Ut” este înlocuit cu sunetul „Do” de la cuvântul „Dominus”(Dumnezeu), pentru ca Dumnezeu să fie începutul scării muzicale.

Evreii s-au implicat foarte mult în cultivarea muzicală, istoria și literatura acestora oferă dovezi din abundență despre acest lucru. Din scrierile biblice reiese că religia era strâns legată de literatură și muzică. Muzica a fost consacrată atât slujbelor religioase din Templu, dar a fost folosită și într-un context laic din cele mai vechi timpuri. În totalitatea ei, muzica evreiască, alcătuită din imnuri și psalmi, este

destinată marilor solemnități ce se desfășurau la Templu. Perioada de Aur a muzicii și a poeziei ebraice a fost perioada lui Samuel, David și Solomon.

În Grecia antică muzica ocupa un loc de seamă în mai toate formele de activitate ale societății. Ea se înscrie printre obiectele de învățământ cu mare pondere în formarea viitorului cetățean. Fără muzică nu se concepea spectacolul din perioada de mare înflorire a tragediei și comediei, iar profesionalismul muzical a culminat cu celebrele concursuri de mai târziu. În statul ideal al lui Platon, muzica îi îndrumă pe tineri spre armonie și frumusețe spirituală. Aristotel dezvoltă ideile lui Platon prin conceptul de catharsis.

Despre muzica europeană a evului mediu (500-1400) timpuriu putem vorbi cu mai multă certitudine decât despre cântările vechilor elini. Muzica pe care o ascundeau neumele (notele) medievale reprezenta partea cântată a ceremoniilor religioase ortodoxe și catolice. Urmează dezvoltări de nuanță ale stilisticii muzicii. Renașterea se caracterizează

prin apariția școlilor de muzică, în fapt curente noi, inovații ale compozitorilor. Se prefera muzica sacră, dar nici cea laică nu este neglijată. Termenul și expresia de „clasicism”, „stil clasic” se aplică unei perioade lungi de timp, cuprinzând ceea ce noi numim muzică barocă și muzică romantică. Clasicismul este o filozofie a artei și a vieții care se bazează pe simplitate, echilibru și ordine. Transformările limbajului, ca și noile aspecte stilistice ale creației muzicale, își au, mai toate, obârșia în lucrările lui Beethoven și ale contemporanilor săi mai tineri – Schubert și Weber. Secolul XX s-a distins prin apariția muzicii dodecafonice și prin muzica serială.

Așadar, din perspectivă muzicologică, este de deosebit interes studiul periodizării muzicale, însă privind acum muzica din perspectivă filosofică, psiho-fiziologică și religioasă nu impune oferirea mai multor detalii în legătură cu acest subiect.

Sacralitatea muzicii. Frumosul artistic în muzică. Energia.

Cercetătorul japonez Emoto a uimit lumea cu demonstrațiile privind capacitatea conștiinței de a modela materia, viziune complementară fizicii cuantice, studiind formele moleculei de apă expuse la cuvintele unor subiecți cu stări diferite, rostite chiar în limbi diferite. Același experiment a fost derulat și cu diferite tipuri de muzică.

Un alt experiment constă în presărarea granelor de nisip pe o placă de metal sau de lemn, pentru a produce diverse forme în momentul în care placa respectivă oscilează. În funcție de frecvența de rezonanță și geometria plăcii, se produc niște vibrații care ordonează cristalele de sare în punctele de minim ale plăcii, pentru a forma diverse modele cu o geometrie uimitoare.

Muzica sferelor

„Dacă vrei să descoperi secretele universului, gândește în termeni de energie, frecvență și vibrație.” (Tesla)

Pitagora a constatat că mișcarea unui corp prin aer produce un anumit sunet. De la acest fapt simplu s-a dedus că fiecare corp cerească în deplasarea pe orbita lui în univers produce un anumit sunet, după mărimea, forma și viteza lui, iar toate astrele produc muzica cerească, simfonia divină. În acest fel ia naștere un sunet armonios produs de sferile Universului, în mișcare, muzica sferelor. Noi nu percepem distinct această muzică pentru că trăim în ea și o auzim tot timpul. Mișcarea sferelor cerești este exprimabilă prin raporturi numerice necesare. Grație lui Pitagora și pitagoricienilor, filosofia greacă își consolidează ideea de Kosmos și armonie.

Inspirat din Geneză și din primele versete ale Evangheliei lui Ioan, unde se spune: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era dintru început la Dumnezeu. Toate printr-Însul s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut”, Eminescu a creat o splendidă geneză poetică în poemele *Rugăciunea unui dac* și *Scrisoarea I*. În viziunea lui Eminescu, Dumnezeu și-a desăvârșit creația prin armonia universală, prin simfonia cerească produsă de mișcarea astrelor, pe care Eminescu o numește „cântarea sfe-

relor”. Un suflet atât de distins, în viziunea marelui poet, nu intră în Paradis oricum, ci este primit cu fast divin. Este întâmpinat de un cor de îngeri, cu ghirlande de flori albe ce răspândesc miresme și cu intonarea unei melodii divine, un imn de biruință pentru sufletul care s-a învrednicit să intre în Paradis, unde va fi încununat cu ghirlandele ce i le-au împletit îngerii. Acest imn de biruință al corului de îngeri se armonizează cu eterna simfonie astrală, cu „cântarea sferelor”. Eminescu insistă și asupra faptului că muzica sferelor nu poate fi auzită decât de către sfinții din ceruri. Dar odată ce cântarea sferelor există, pe lângă ființele supranaturale, ea mai poate fi auzită și de către omul de geniu într-un anumit moment de extaz, de revelație, când se poate înălța spiritual până la starea de beatitudine. Dar când omul de geniu începe să sesizeze cântarea sferelor își pierde auzul. Același model e preluat de mai mulți autori în istoria literaturii universale. Ca element al întregirii echilibrului Creației, muzica apare în cartea Apocalipsei:

Și cântau o cântare nouă, înaintea tronului și înaintea celor patru ființe și înaintea bătrânilor; și nimeni nu putea să învețe cântarea decât numai cei o sută patruzeci și patru de mii, care fuseseră răscumpărați de pe pământ.”

(Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul, capitolul 14)

Meloterapia. Vindecarea trupească și sufletească. Istorie și prezent.

După Aristotel, muzica poate vindeca boli mintale prin ascultatul unor melodii exaltante ce creează o stare de extaz care la rândul ei provoacă o dezlănțuire spirituală ce restaurează balansul mintal. Dar Aristotel recunoaște și funcția muzicii ca pur divertisment, de exemplu pentru relaxare după o zi grea de lucru. Filodemos, în schimb, considera că muzica nu este altceva decât un lux. La fel ca și mâncarea bună sau băutura bună, nu poate decât să creeze o senzație de plăcere.

Prima explicație științifică a influenței muzicii asupra corpului uman a venit din vorbele înțeleptului grec Pitagora: „Fiecare melodie sincronizează funcționarea organelor interne” Pitagora a vindecat multe boli fizice și mintale, cu piese speciale compuse pentru fiecare. În fiecare dimineață începea prin a cânta, fiindcă spunea că îl ajută să înceapă

activitățile din viața de zi cu zi și scotea mintea din starea de somn. Apoi seara cânta cântece care să-i calmeze nervii și să-l pregătească de relaxare. El a fost cel care a introdus conceptul de "medicină muzicală" spunând că „Sufletul trebuie să fie eliberat de intelectul dăunător cu ajutorul muzicii solemne și maiestuoase.” Exemplele istorice pot continua.

Dacă ținem seama de legătura indisolubilă dintre psihic, suflet și trup (legătură de care medicina occidentală adesea nu prea ține seama, din păcate), efectele unei terapii muzicale bine conduse s-ar putea prelungi și amplifica dincolo de combaterea depresiei și a stărilor de melancolie sau de agitație.

Dintre beneficiile surprinzătoare recent studiate se numără și vindecarea de afecțiuni grave, precum cancerul. Procedura prin care undele sonore distrug celulele canceroase câștigă tot mai multă popularitate, conform cercetătorilor de la Princess Grace Hospital. De altfel, și alte studii au relevat faptul că muzica clasică, vioara în special, are efecte benefice asupra plantelor, în vreme ce muzica rock afectează negativ creșterea acestora. Unii experți cred că nu doar genul, ritmul sau tonul piesei contează, dar și instrumentul care se folosește pentru a cânta acea melodie. De exemplu, instrumentele cu corzi precum vioara, chitara, sau harpa, au un efect benefic asupra sistemului cardiovascular. În plus, sunetele corzilor fac ca o persoană să simtă recunoștință, compasiune și sacrificiu.

Statele Unite (NASA) și Germania (Max Planck Institut) au condus experimente îndelungate în care au descoperit care sunt undele de sunet necesare sincronizării ritmurilor biologice și a stării de bine pe Terra. Azi știm că persoanele expuse unui grad ridicat de stres au nevoie de aceste unde. În acest moment, fondul electromagnetic al planetei a suferit schimbări drastice din cauza activității umane, atât de severe încât corpul omenesc nu mai poate beneficia de undele Schumann. Din acest motiv, NASA folosește generatori de unde Schumann pentru funcționarea normală a personalului. E bine cunoscut faptul că o plimbare prin pădure, în natură, ne poate curăța de așa zisele reziduuri energetice adunate din stresul și contactele noastre zilnice. Astfel sunetele naturii, sau ale muzicii de relaxare, ne readuc armonia în corp și ne sincronizează cu vibrațiile planetei.

Copiii chiar și de cinci luni răspund ritmic la muzică și se pare că ei consideră acest lucru

mai interesant decât vorbitul. Bebelușii dansau în mod spontan la toate tipurile diferite de muzică, și aceia care țineau ritmul cel mai mult erau și cei care zâmbeau cel mai mult. Poate că muzica este într-adevăr în genele noastre! Interesant rămâne totuși modul de acționare a muzicii, diferit de substanțele volatile care acționează chimic asupra receptorilor olfactivi.

Profesorul Iamandescu a realizat primele studii de muzicoterapie din România, în cadrul catedrei de Psihologie Medicală și Psihosomatică a UMF „Carol Davila” din București. Muzica joacă un rol mult mai important decât am putea crede. În Antichitate se mergea chiar până la folosirea flautului în dreptul zonei afectate de lumbago. Dincolo de asta, muzica și-a dovedit posibilități terapeutice în plan psihologic și somatic. S-a scris primul tratat de muzicoterapie receptivă. Chiar dacă există așa-numita muzică preferată (unul vrea romanțe, unul vrea rock), exista tomografia cu emisie de pozitroni care arată cum muzica lui Mozart activează 99%-100% din scoarța cerebrală. Și, în general, muzica simfonică și de cameră activează creierul în proporție de 90%, spre deosebire de muzica ușoară sau tangoul, de exemplu, care activează creierul în proporție de 50%. Ce le transmit tinerilor care ascultă muzică „supărată”, zgomotoasă? Să nu abandoneze o astfel de muzică, dar să nu devină prizonierii ei, să încerce și altceva. Să o asculte la petreceri, mai ales muzica ușoară de bună calitate, muzica de film. Și mai ales, să cânte ei înșiși, într-un cor, la un instrument. Îi dezvoltă mult. Anihilează efectul stresului și le finisează personalitatea. Îi face mai complecși.

Folosind datele psihologiei generale, ale psihologiei comparate și, mai ales, ale celei experimentale - ramură foarte dezvoltată astăzi - psihologia muzicii are menirea de a urmări și clarifica procesele complexe pe care le provoacă stimulul sonor, sub forma operei de artă, asupra vieții afective, să studieze relația intimă dintre lumea sunetelor și aceea a emoțiilor, precum și rezonanța fenomenului artistic muzical asupra personalității omului, asupra voinței, intelectului și formației sale spirituale, într-un cuvânt ea trebuie să cerceteze, prin procedee proprii, profunde implicații ale procesului de creație, interpretare și audiere a operei de artă în domeniul atât de subtil al psihicului și conștiinței umane.

AVENTURA UNEI VIETI DEDICATE SCENEI

- SEDUCȚIA OPEREI -

Solist al Operei din Brașov, colaborator fidel al Operei Naționale Române din Iași, colaborator permanent al Operei Naționale București, baritonul Adrian Mărcan a absolvit Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, secția Canto, clasa Prof. univ. dr. Gheorghe Roșu. A fost profesor asociat de canto la Facultatea de Muzică Brașov și a susținut numeroase turnee artistice în Germania, Austria, Olanda, Italia, Spania, Marea Britanie, Norvegia și Franța, atât cu Opera Brașov, cât și cu Opera Națională Română Cluj-Napoca, Opera Națională Română Iași și Filarmonica „Moldova” Iași. A colaborat ca solist cu instituții muzicale din străinătate în producții de operă sau vocal-simfonice. Repertoriul său vast cuprinde peste 30 de roluri de operă, operetă și lucrări vocal-simfonice: Contele Almaviva din „Nunta lui Figaro” de W. A. Mozart, Don Giovanni din opera omonimă a lui W. A. Mozart, Enrico din „Lucia di Lammermoor” de G. Donizetti, Figaro din „Bărbierul din Sevilla” de G. Rossini, Marcello din „Boema” de G. Puccini, Giorgio Germont din „La Traviata” de G. Verdi, etc.

Care a fost prima întâlnire cu opera și cum a devenit o opțiune pentru carieră?

Chiar dacă am făcut liceul de muzică, pasiunea mea pentru operă a venit mai târziu. Am terminat secția de violoncel, iar la finalul clasei a XII-a, am început să frecventez și spectacolele de operă, pentru că aveam colegi care

mergeau și făceau figurație în cor. Mai târziu, când eram în armată, chiar în perioada revoluției din Decembrie 1989, am avut contact mai profund cu opera, deoarece am suplimentat corul operei din Constanța, alături de niște colegi soldați, împreună fiind în Ansamblul Artistic Albatrosul al Marinei Militare. Acolo l-am admirat foarte mult pe baritonul Dan Serbac de la Opera din Cluj, în rolul Nabucco, care a devenit pentru mine un etalon și un model. Atunci a fost momentul decisiv, în care am hotărât că o să urmez această carieră.

Ce momente frumoase îți amintești din perioada petrecută la studii la Cluj?

Mi-am început de mic studiile la Cluj. La 9 ani am plecat de acasă, din satul Feleac, gratie inspirației părinților mei, care au luat această decizie de a învăța muzica, nu neapărat pentru a face o carieră muzicală, ci mai degrabă pentru a deveni preot în satul natal. Toată perioada petrecută în liceu am stat în cămin (internat), unde bineînțeles că aveam libertate deplină, dar totodată și un program strict supravegheat de peda-

gogi. Momentele frumoase au fost multe, atât din liceu, cât și din facultate. Îmi aduc aminte cum ne jucam de-a v-ați ascunselea pe statuia lui Matei Corvin, cum furam lumânări din Cimitirul Central ca să avem lumină noaptea în cameră pentru a citi, cum mergeam pe Cetățuie și ne plimbam (adică... fumam), cum mergeam la Cinema Arta și ne rugam să intrăm pe gratis pentru că suntem de la cămin și nu avem bani sau efectiv intram prin spate în momentul în care ieșea publicul, apoi intram în toaletă, așteptam să intre următoarea serie de public ca să ieșim din ascunzătoare și să putem viziona filmul. În facultate am avut parte de multe aventuri alături de colegii mei din corul Filarmonicii și mai ales cu bunul meu prieten Petry Burcă. În unul din turneele în care am fost cu Petry, am vizitat împreună Viena. La un moment dat am intrat în Palatul Hofburg iar eu, cu spiritul meu aventurier, mi-am dorit să urc în cupola palatului, pentru a vedea Viena de sus. Am intrat pe o poartă mare, cu bolta imponentă, însă noi nu am realizat ora târzie și la un moment dat, când eram aproape sus, am auzit un zgomot puternic... Burcă a înțepenit și mi-a

Wolfgang Amadeus Mozart, *Nunta lui Figaro*

zis: "Marcane, ne-au închis aici!". Am fugit jos la ușă și într-adevăr am rămas încuiați înăuntru. Nu pot exprima în cuvinte fața lui Burcă și reacția lui. Eu i-am spus să rămână calm, pentru că o să sărim pe fereastră. Deschizând-o, am dat de niște gratii, moment în care am intrat și eu în panică. Am început să strigăm după ajutor: "Hilfe! Hilfe!!!!", însă toți oamenii ne evitau. Într-un final, un tânăr ne-a oferit ajutor, chemând paza pentru a ne elibera.

Giacomo Puccini, *Boema*

Spune-ne despre etapele semnificative ale evoluției tale artistice în calitate de solist-bariton la Opera Brașov, colaborările la ONRI și ONB, lucrul cu regizori de renume de teatru și opera, precum Andrei Șerban și Beatrice Rancea.

Încă din anul 5 de facultate, în urma unui concurs am fost angajat la Opera Brașov. În timp, colaborările au apărut, odată cu evoluția mea artistică. Cu ONRI am avut contact în cadrul unui concert omagial Nicolae Herlea, ca apoi să urmeze o lungă și frumoasă colaborare cu această instituție. Acolo am debutat în „Pescuitorii de perle”, am interpretat diferite roluri sub bagheta maestrului Corneliu Calistru, iar în ultima perioadă aparițiile mele la Iași au fost din ce în ce mai dese. Pe de altă parte, la ONB am fost invitat să interpretez Figaro într-un concert omagial Magda Ianculescu. Spectacolele au urmat, iar în prezent sunt angajat al ONB. Doamna Beatrice Rancea, care pentru mine este atât director, cât și regizor, și-a pus o amprentă în dezvoltarea mea artistică... atât ea, cât și Andrei Șerban.

La Iași ești o prezență constantă foarte apreciată și admirată de public. Simți că e un

oraș de care ești legat într-un fel?

Iașul pentru mine este un oraș foarte drag, cu o energie bună, unde oamenii sunt foarte calzi, probabil și datorită credinței din acest oraș plin de biserici și cultură. Publicul mă primește mereu cu căldură, iar pe scena ieșeană mă simt foarte bine și apreciat. În cariera mea, ONRI a constituit un pas important, deoarece pe această scenă am lucrat numeroase producții importante, cum ar fi Traviata, în regia lui Beatrice Rancea, în care am descoperit un altfel de Gernont, Văduva Veselă și Lucia di Lammermoor cu Andrei Șerban, care reușește de fiecare dată să scoată din mine o altă dimensiune a personajului. Beatrice m-a încurajat să debutez în Danillo, rol pe care eu nu am crezut că pot să îl fac, însă Andrei Șerban a reușit să mă determine să mă autodepășesc. Iașul pentru mine este un oraș de suflet, în care mă reîntorc de fiecare dată cu mare drag și nerăbdare. Aici am descoperit și o altă dimensiune a noțiunii de iubire.

Ai roluri preferate, de suflet? Compozitori favoriți? Dar un artist pe care îl consideri un model, un reper în domeniul muzical?

Sunt multe roluri pe care le interpretez cu mare drag, însă preferate sunt Figaro, Don Giovanni și Marcello. Mă regăsesc în fiecare dintre ele: Figaro are un caracter viu, jucăuș, descurcăreț, căruia îi place să rezolve orice situație, Don Giovanni este un aventurier, nu nepărat în căutare mereu de ceva nou, cât mai degrabă a se regăsi în nume - mereu tânăr, iar Marcello este acel prieten devotat, sensibil, care poate fi un bun confident. Un compozitor favorit nu pot să spun care poate fi, pentru că dacă spun că este Rossini, mă gândesc ce frumoasă este muzica din Boema sau Madama Butterfly, deci Puccini, iar dacă zic că favoritul meu este Verdi cu Trubadurul sau Traviata, îmi vine în minte și muzica lui Donizetti cu duetul din Lucia, de exemplu. Deci pot spune că îi iubesc pe toți deopotrivă. Ca idol l-am avut pe baritonul Dan Serbac, pe care l-am admirat în multe roluri la Opera din Cluj, un exemplu de artist complex, care, pe lângă vocea deosebită pe care o posedă, avea și un joc actoricesc foarte bun. Am încercat de-a lungul anilor să mă gândesc mereu la ceea ce transmit atât cu vocea, cât și cu interpretarea actoricească, transpunându-mă în totalitate în personaj. Acest lucru a fost posibil și datorită atâtor ani de studiu aprofundat al muzicii, care m-au ajutat să mă pot detașa de partitură, de dirijor sau regizor, dar fără a-i neglija și să am abilitatea de a intra în adevăratul sens al cuvântului în personaj.

Care este partea frumoasă a vieții unui artist liric? Dar cea dificilă?

Giuseppe Verdi, *La Traviata*

Viața de artist este frumoasă văzută din afară, însă are și anumite momente mai dificile. Mă bucur că sunt mereu în mișcare, am posibilitatea să vad multe orașe și să cunosc multă lume din diferite domenii, mă simt apreciat după fiecare spectacol auzind cum publicul mă aplaudă. Acest lucru este măgulitor și mă face fericit pe moment, însă există și clipa în care realizezi, singur fiind în camera de hotel, că ți-e dor de copii, de cei dragi și că timpul în care alții s-au bucurat de tine ca artist este un minus în viața celor dragi. Dorul de cei dragi este cel mai greu de suportat în viața de artist!

Cum reușești să te dedici și copiilor tăi, dincolo de numeroasele angajamente muzicale? Mai rămâne timp și pentru ei?

Timpul petrecut cu copiii mei este foarte puțin, din păcate. Mai ales acum că sunt angajat și la Opera Națională București. Am o fată de 18 ani și un băiețel de 5 ani jumate. Nu știu dacă există o compensație pentru ei prin faptul că tatăl lor este artist și nu este mereu lângă ei.

Consideri că este important pentru un copil/adolescent să cunoască muzica de operă și cum îl pot modela spectacolele în evoluția lui intelectuală și emoțională?

Muzica de operă și cea clasică, în general, este în ultimul timp tot mai apreciată de către publicul tânăr, copii, școlari. Se poate observa la copiii care ascultă sau frecventează spectacolele de operă sau concertele filarmonicii, că au un alt fel de intelect. Studiile au dovedit, de exemplu, că muzica lui Mozart este indicată atunci când se învață, se asimilează informația mult mai repede și se sedimentează.

Au consemnat
Cătălina Dosoftei și
Mălina
Constantinescu,
clasa a IX-a A

CÂNTECUL NEÎNTRERUPT AL VÂRSTELOR

Dirijor al Corului de copii Juniorii Operei, **Raluca Zaharia** le însuflă celor mici încă din 2011, când a fost înființat acest cor, dragostea pentru muzică, aprecierea pentru valorile cultural-artistice ale prezentului, respectul pentru tradiție, dar și ideea că dezvoltarea personală, mai ales la vârste fragede, începe cu implicarea în activități ce educă nu doar academic, cât și spiritual. Ne simțim onorați de faptul că a acceptat să ne împărtășească din vasta ei experiență.

Ce anume te-a determinat să urmezi această carieră?

Cu trecerea anilor, mi s-a confirmat faptul că nu eu am ales această carieră, ci că ea m-a ales pe mine. Din punctul meu de vedere, drumul mi-ar fi fost cu totul altul, având în vedere că părinții și familia mea nu vin din acest domeniu. Le este complet străin. În clasa a III-a, m-am prezentat la Palatul Copiilor, la cercul Dansuri Moderne, dar pentru că nu mai erau locuri, am dat audiență pentru a intra în corul Mini Vox, unde am devenit solista corului. În clasa a IV-a m-am înscris și la balet. În clasa a V-a, a decis mama să mă înscrie la Liceul de Artă „Octav Băncilă” - muzică, fiindcă eu nu

știam ce să aleg între informatică, educație plastică, muzică sau coregrafie... În clasa a VIII-a, am întrerupt brusc orice activitate extracurriculară, nu din cauză că urma să susțin examenul de capacitate, ci pentru că cinci ani de zile (din clasa a III-a, până-n clasa a VII-a), am avut un program foarte încărcat, reușind cu brio să împac activitățile de la Palatul Copiilor, Radio Iași, Televiziunea locală Europa Nova, aparițiile alături de actorii Teatrului Luceaful etc. cu școala dublă (școala generală și școala de muzică). În clasa a X-a, am cerut transferul către un liceu cu profil uman, din dorința de a evada din programul încărcat pe care îl aveam, dar nu mi s-a acordat, pentru că eram un elev silitor, cu note mari la toate materiile. După bacalaureat, am renunțat la muzică și am dat la Facultatea de Științe Economice, dar nu a fost să fie. În timp ce mergeam la cursurile Facultății de Economie, eram solicitată să cânt la concursurile și festivalurile corale din Moldova, așa că, de dor, am dat admitere, după un an, la Conservator. Am refuzat, inițial, să intru în corala Cantores Amicitiae, din cadrul Facultății de Muzicologie, Pedagogie Muzicală, Teatru și Dirijat Cor Academic, dar destinul a lucrat și de această dată. Am intrat apoi și la clasa de Dirijat Cor Academic a domnului prof. univ. dr. Nicolae Gâscă, iar în timpul anilor de studenție, am predat copiilor în tabere – cursuri de pedagogie muzicală, canto, cor, flaut și am lucrat cu studenții de la Conservator – analize mu-

zicale, tehnici de dirijat, canto coral. De aici, pașii mi-au fost direcționați de către soțul meu, către Opera Națională Română Iași, unde am devenit fondatoarea corului de copii Juniorii Operei.

Te-a sprijinit cineva?

MAMA, MAMA, MAMA!!! Îți sunt extrem de recunoscătoare! M-a scos din „cartier” și m-a îndreptat cu stoicism (deși m-am opus, pentru că nu este deloc ușor să faci performanță când ești un copil plecat de acasă de dimineața până seara la filmări, emisiuni, făcând teme în jumătate de oră, studiind la serviciu la tata etc...). Bineînțeles că mai sunt persoane care, pe parcursul traseului meu profesional, m-au încurajat, dar susținerea și toată răbdarea le-am avut din partea mamei.

Mai ai și alte pasiuni pe lângă muzică?

Îmi place să citesc și să mă plimb în natură, mai ales prin păduri. Muzica este un domeniu acaparator și extrem de divers, de aceea muzica rămâne cel mai mare hobby!

Ce relație ai cu copiii cu care lucrezi?

Ar trebui ei întrebați. Din punctul meu de vedere, reușesc să-i atrag prin felul meu copilăresc de a fi. Sunt extrem de sinceră cu ei și nu-i subestimez.

Este dificil să lucrezi cu ei?

Nu „dificil” este termenul, ci „solicitant”. Pentru că, pe lângă a fi un bun muzician, a-i învăța pe copii partiturile, ca dirijor de cor de copii trebuie să fii și un cunoscător al temperamentelor și al caracterelor care se formează. Trebuie să empatizezi cu părinții și cu copilul acestora. Trebuie să fii corect și să-i direcționezi către alte activități, dacă cea corală nu le aduce satisfacția de care are

foto: arhiva personală Raluca Zaharia

nevoie copilul pentru a evolua personal (pictură, teatru, dans, alte activități muzicale – muzică ușoară, pop, pop-rock etc). Consider că orice copil trebuie să aibă o activitate extracurriculară artistică, pentru a-și găsi un refugiu de la activitățile școlare, de care-mi dau seama că acum sunt mult mai solicitante. Copiii au nevoie de un echilibru, iar o activitate artistică oferă acest lucru. Se simt apreciați, împliniți, înțelegeți.

Ce metode aplici pentru a-i face pe copii să ajungă la performanță artistică?

Recunosc faptul că nu am avut un mentor în acest domeniu (în lucrul cu copiii). Toate deciziile pe care le-am luat în acești 6 ani, de când am înființat corul de copii, le-am trecut prin filtrul interior, am empatizat și am lucrat cu sârg, cu gândul că orice copil va simți acest efort pe care eu îl fac, pentru ca ei să pășească pe scenă. Cred că în cazul meu metodele sunt repetiția și empatia.

Cum te simți atunci când cânti alături de copii?

Mă minunez de fiecare dată cât potențial există în aceste făpturi, nu doar artistic, ci și uman. Mi-e drag să-i văd cum relaționează între ei, cum își rezolvă micile conflicte. Învăț enorm de multe de la ei – determinarea, conștiințiozitatea, pasiunea, competitivitatea, lucrul în echipă, disciplina, responsabilitatea, socializarea. În concluzie, mă simt împlinită și plină de energie, după un concert în public alături de ei.

Care este atmosfera de după spectacol?

După un spectacol, suntem cu toții euforici. Copiii caută artiștii pentru a se fotografia alături de ei, pentru a le lua autografe, pentru a-i felicita. Și am observat că-mi caută reacția. Dacă mă văd tristă, pleacă puțin îngândurați și se gândesc la ce n-o fi fost în regulă și discută între ei. Dacă mă văd veselă, sunt și ei bucuroși.

Se știe că muzica are un rol important în dezvoltarea emoțională a copiilor. Ai identificat acest lucru în cazul copiilor cu care lucrezi?

Clar! Cele mai bune exemple sunt cele venite din partea părinților sau chiar a copiilor cu care lucrez, care vin și-mi mulțumesc pentru schimbarea comportamentului copilului. Și eu am sesizat că cei introverți reușesc să devină mai sociabili, mai deschiși, iar cei extroverți devin mai disciplinați, mai atenți la detalii și la copiii din jurul lor. La școală devin mai activi, preiau inițiativa la activitățile școlare, sunt mai sârguincioși.

Cum reușești să îmbini viața de familie cu cea profesională?

Slavă Domnului, foarte bine. Ce-i drept, aceasta-i normalitatea cu care am crescut... De mică am fost plecată de acasă de dimineața până seara, trebuie să-mi organizez foarte bine programul, care niciodată nu este același și care suferă modificări pe parcursul zilei, mă văd cu prietenii și cu familia rar, dar intens, vorbesc mult la telefon și-mi iau fetița și mama cu mine la repetiții, evenimente și spectacole.

Ce planuri de viitor ai?

Planurile mele de viitor... Vreau doar să fiu sănătoasă, familia mea la fel, să fiu înconjurată de copii frumoși și pasionați de muzică și să am mai mult timp, ca să pot participa la concursuri și festivaluri internaționale corale pentru copii. Opera și tot ceea ce presupune ea, îmi consumă tot timpul și resursele pe care le am, dar chiar îmi doresc să le ofer copiilor noi experiențe și amintiri frumoase.

*A consemnat **Maria Teodora Bârliba**, clasa a VII-a D*

FASCINAȚIA DANSULUI

The dancer's body is simply the luminous manifestation of the soul
Isadora Duncan

Dacă privim vreodată un spectacol de operă, dincolo de performanțele vocale ale soliștilor, trebuie apreciat emoționantul dans din spatele cuvintelor, baletul ce emoționează prin conectarea cu fatalitatea tragediei... o imagine emblematică pentru baletul Operei din Iași este Monica Ailiesei, absolventă a Colegiului de Artă „Octav Băncilă” Iași, secția Coregrafie (2009) și a Universității de Științe și Arte „Gh. Cristea” București, secția Artele spectacolului de Teatru - Coregrafie (2012), este cunoscută pentru

performanțele excepționale din spectacole precum *Imagine all the the people*, *Anotimpurile*, *Don Quijote* și *Cenușăreasa*. A acceptat să ne răspundă la câteva întrebări despre viața de balerină în cadrul Operei.

Cum s-a născut pasiunea pentru balet și cine te-a îndrumat către scenă?

Pasiunea pentru balet s-a născut născut la vârsta de 11 ani când bunica m-a dus la examenul de admitere la coregrafie la liceul de artă.

Georges Bizet, *Carmen*

Care sunt cele mai frumoase experiențe artistice din cariera ta de până acum? Spectacole, colaborări cu regizori importanți, cu artiști renumiți precum doamna Ileana Iliescu...

Cele mai frumoase experiențe artistice sunt colaborările pe care le-am avut de-a lungul timpului cu coregrafi renumiți precum Pavel Ro-

taru, Gigi Căciuleanu, Ileana Iliescu și Ioan Tugearu în spectacolele pe care ei le-au montat la Opera din Iași.

Ai roluri preferate, mai apropiate sufletului tău, în care te regăsești?

Unul din rolurile preferate este cel din „Nunta Însângerată” în coregrafia maestrului Ioan Tugearu, acesta fiind și unul din rolurile cu care am debutat pe scena O.N.R.I.

Ce preferințe ai între compozitori pentru balet? Dar între artiști ai dansului? Ai un model printre ei?

Unul din compozitorii preferați de muzica pentru balet este Ludwig Minkus, cel care a scris muzica baletului „Don Quijote”. În ceea ce privește artiștii de balet, o admir foarte mult pe balerina rusă Svetlana Zakharova, ea fiind un etalon al generației actuale în balet.

În ce constă frumusețea vieții unei balerine? Și care consideri că sunt părțile dificile?

Cel mai frumos lucru pe care îl poate trăi un artist sunt aplauzele de final de spectacol. Partea cea mai dificilă a meseriei mele din punctul meu de vedere este îmbinarea carierei cu viața de familie.

Care sunt calitățile de care este nevoie pentru a fi o bună balerină?

Calitățile pe care ar trebui să le aibă o balerină țin în primul rând de aspectul fizic și de perseverență.

Cum reușești să îmbini viața de familie cu cea de scenă? Ai un băiețel minunat! Găsești timp să te relaxezi alături de el?

Din păcate meseria îmi ocupă foarte mult timp, dar în orele pe care le am libere încerc să fiu alături de fiul meu și să mă dedic lui 100%.

Ce o pasionează pe femeia Monica Ailiesei, dincolo de spectacol, după ce balerina a făcut ultima reverență și cortina a coborât la final?

Mă pasionează și mă relaxează călătoriile petrecute alături de cei dragi, mă ajută foarte mult să mă deconectez de la tot ce înseamnă viața de operă.

Cum crezi că poate influența evoluția adolescenților faptul că sunt parte din public la spectacole de balet, teatru, operă? E un aspect pozitiv în modelarea personalității lor?

Consider că prezența adolescenților la spectacole contribuie foarte mult la dezvoltarea și modelarea personalității lor ca și oameni. Arta în general educă.

Au consemnat **Cătălina Dosoftei** și **Mălina Constantinescu**, clasa a IX-a A

TUDOR GANEA – PILONII PRIMELOR CONSTRUCȚII LITERARE...

Otilia Cășuneanu, clasa a IX-a A

După un septembrie nefiresc de cald, împăciuitor cu nostalgicii vacanței toride, primele zile din octombrie ne-au reamintit să nu ne încredem prea mult în promisiunile amăgitoare ale vremii...

Tihna matinală a dimineții de duminică a fost pulverizată de deșteptătorul care îmi reamintea că trebuia să ajung în dealul Copoului. Ploaia rece și biciuitoare ar fi tăiat elanul multora, eu însămi pornind ezitant către Muzeul "Mihai Eminescu". Ceea ce a urmat, a risipit orice umbră de îndoială, picurându-mi în gând și în suflet atmosfera aparte a întâlnirilor privilegiate cu oameni deosebiți. Umezeala de afară avea să contrasteze cu atmosfera caldă și prietenoasă de la întâlnirea organizată de Clubul Logos, coordonat de doamna profesoară Serinella Zara, în cadrul FILIT. Noi, ieșenii, trebuie indubitabil să ne mândrim cu acest festival care crește an de an precum Făt-Frumos din basme și care de la primele ediții s-a distins prin desfășurarea impresionantă de forțe și prin încărcătura spirituală unică.

Invitații zilei au fost Marius Oprea, istoric, poet și eseist și Tudor Ganea, tânăr prozator ce a debutat în 2016 cu romanul *Cazemata*, în 2017 publicându-l deja pe al doilea: *Miere*.

Nu întâmplător am ales să atribui rândurilor mele titlul "pilonii primelor construcții literare", opțiunea fiindu-mi inspirată de profesia lui Tudor Ganea, cea de arhitect. M-a impresionat

modestia dânsului, bucuria de a împărtăși publicului din experiența de tânăr scriitor, lejeritatea și pasiunea cu care vorbea despre parcursul său pe tărâmul literaturii, dar și despre proiectele pe care le gândește. Momentele în care flexiunile vocii sale au trădat o emoție profundă, au fost cele în care l-a pomenit pe profesorul său de română din liceu, „vinovat” de a-i fi transmis „microbul” literaturii. Odată „contaminat”, liceanul a fost tot mai tentat să dubleze ipostaza de consumator de literatură cu cea de creator de literatură.

Dânsul a mărturisit că dintre scriitorii români îi prețuiește cel mai mult pe Marin Preda și pe Mircea Cărtărescu. Din literatura universală îi preferă pe Kafka, pe Steinbeck și pe realiștii ruși.

Romanul *Miere* a apărut la Editura Polirom, în colecția *Ego. Proză*. „Povestea” imaginată de autor se petrece în satul Mireni, spațiu ce pare inițial banal, dovedindu-se treptat un loc mitic. Romanul se remarcă prin arhitectura minuțios gândită, planurile narrative distincte la începutul romanului converg în final, plonjările lente în fantastic și oniric intrigă receptorul, permanent tensionat în încercarea de a pătrunde subtilitățile textului.

Elementul comun experiențelor persoanelor este pădurea de salcâmi, spațiu misterios, în care începe procesul producerii mierii.

Într-o recenzie a romanului, Constantin Pisteu aprecia: „*Miere* este despre facerea și des-

facerea lumii, despre aparențe și jocul lor, dar și despre memorie, privită din perspectiva modului în care ea își face selecția. Miracolul și dezastrul sunt permanent posibile și cred că asta aduce diferența în stilul lui Tudor Ganea, în care simți bucuria imaginației și plăcerea lui de a pritoci scene la marginea verosimilului și dincolo de el”.

Multe dintre secvențele narative au sugestii alegorice, parabolice, tendința autorului fiind aceea de reinventare a genuinului.

Eroul central al cărții este Stelu, care, cuprins de o criză de gelozie, decide să brăzdeze cu motocultorul ulițele satului, grădinile, ba chiar și cimitirul. În final ia cu asalt cortul în care se desfășura nunta fostei iubite, scena prilejuind notații grotești: „bucăți de friptură, jumări și grăsimi moi, tremurânde ca niște piftii”, „alunecă pe sub cămași”, pe toți nuntașii se scurg „zoaie uleioase, mirosind a usturoi și a ceapă călită”.

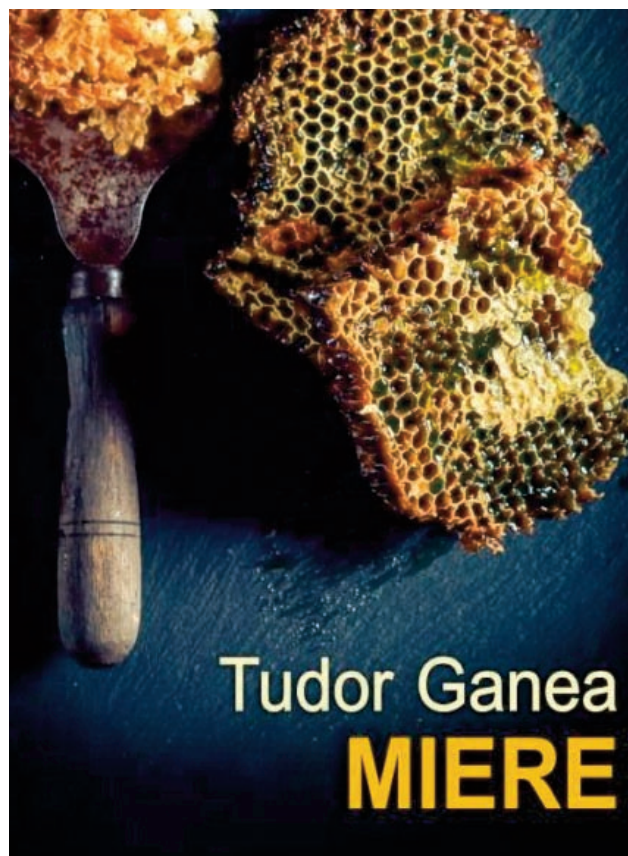
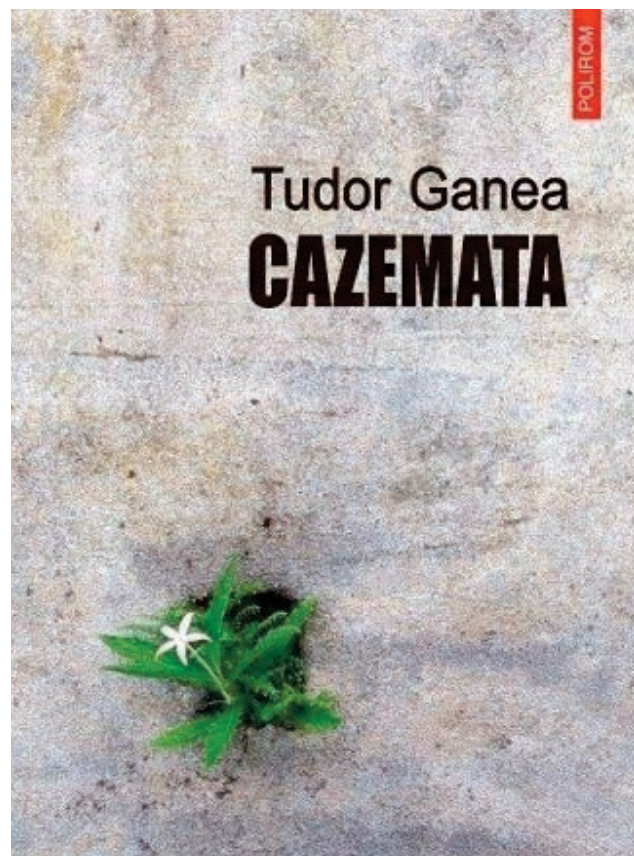
Stelu va descoperi că este doar un personaj controlat de Radu, celălalt protagonist al cărții, care este arhitect, fiu de aviator, întocmai ca Tudor Ganea. Radu a suferit din pruncie de o boală rară din a cărei cauză se putea hrăni doar cu lapte matern. El își recapătă în mod mi-

raculos sănătatea, tratându-se cu miere. Remediu însă are efecte halucinogene, controlabile doar prin scris.

Toposul cunoaște modificări, toate reprezentând, de fapt, rescrieri succesive ale manuscriselor lui Radu. Bucureștiul devastat de cutremur, marea apărută în mijlocul câmpului, aidoma aeroportului, sunt elemente care induc cititorului o stare de confuzie, facilitând trecerea de la planul real, la cel fantastic.

Am mers la această întâlnire din cadrul FILIT cu multe semne de întrebare legate de romanul lui Tudor Ganea, eu fiind încă o novice într-ale literaturii postmoderne; dialogul nu mi le-a lămurit pe deplin, dar am plecat cu sentimentul că am avut acces la o mărturisire intimă despre relația autorului cu propria creație, așa cum se întâmplă când cineva te invită pentru prima dată în casa sa, în spațiul său familiar, protector, dând dovadă de ospitalitate și de prietenie...

Când am ieșit din muzeu, încă ploua... în aceeași cadență, cu aceeași stropi reci... I-am zâmbit ploii, căci eu reușisem să mă sustrag pentru două ore din calea ei... și mă gândeam că aștept următorul roman al lui Tudor Ganea...

O EXPERIENȚĂ DEOSEBITĂ: CONGRESUL INTERNAȚIONAL AL STUDENȚILOR MEDICINIȘTI (LIMSC) LEIDEN, OLANDA, MARTIE 2017

Nicoleta Dumitrescu, absolventă a Colegiului Național Iași, promoția 2014

Una dintre cele mai frumoase excursii de până acum a fost anul acesta, în luna martie, când am vizitat Olanda împreună cu o parte din colegii mei. Să călătoresc cu bani puțini este plăcerea mea cea mai mare. Sunt mereu în căutarea reducerilor, a promoțiilor sau a trucurilor de a salva cât mai mulți bani, iar un mod foarte util și avantajos de a călători cu bani puțini este să mergi la congrese. Poate sună neobișnuit, dar este adevărat! De mai bine de un an, LIMSC (Leiden International Medical Student Conference) era pe lista mea de congrese la care voiam să particip măcar o dată în cei șase ani de facultate, fiind un eveniment important în rândul studenților mediciști din întreaga lume, dar, pentru că se organizează din doi în doi ani, a trebuit să aștept o vreme până la următoarea ediție.

În luna septembrie a anului 2016, în timp ce mă uitam plictisită pe internet, am dat din întâmplare peste o reclamă a acestei conferințe. Mi-am amintit imediat de ea și mi-am spus că nu o pot rata! Eram curioasă să văd cum sunt congresele studențești din alte țări, pentru că la cele naționale tot fusesem până atunci. Le-am arătat

reclama pe care o văzusem și colegilor, iar aceștia au fost la fel de entuziasmați de idee ca și mine. Două luni mai târziu deja ne înscriam și căutam bilete de avion.

Cu avionul a fost ușor. Am găsit un zbor ieftin (20 euro) Iași - Bruxelles, iar apoi un autobuz ne-a lăsat în doar trei ore în Amsterdam. De acolo am luat un tren, iar în 30 de minute am ajuns în Leiden, destinația noastră. În ceea ce privește cazarea însă, a fost mai dificil. Olanda este o țară scumpă. Am deschis site-ul Booking, dar după două minute l-am închis. Nu ne-am fi permis să stăm decât la un hostel cu baie comună pe hol. Am încercat apoi pe AIRBNB, unde prețurile erau considerabil mai mici decât la hotel/hostel, dar totuși nu destul de mici pe cât știam că putem găsi dacă ne străduim mai mult. În cele din urmă am găsit cazarea perfectă: o casă cu două camere, într-un sat la 15 minute cu trenul de Leiden, pentru care am plătit doar 40 euro de persoana pentru 4 nopți. Satul era ascuns în spatele unei păduri, la 10 minute de stația de tren, și avea doar locuințe modulare, de tip container. Drumul până în stație, deși părea lung, era de fiecare dată plin de veselie, mai ales când ne întorceam noaptea și nu era nicio urmă de lumină în pădurea pe care trebuia să o traversăm.

Pentru congres, fiind participant activ, am plătit o taxă de 45 euro, care includea prânzurile și cinele pentru întreaga perioadă a congresului (în fiecare zi era câte o gastronomie tradițională unei culturi: în prima zi am fost serviți cu mâncare europeană, în a doua zi cu mâncare asiatică, în a treia zi cu mâncare mexicană, iar în ultima zi cu mâncare arăbească - pentru a celebra diversitatea culturilor care au participat), un tur ghidat cu barca pe canalele orașului Leiden, petreceri și, cel mai așteptat moment de către noi,

o excursie de o zi în Amsterdam unde am vizitat celebra fabrică de bere, Heineken Experience (biletul de intrare la muzeu fiind de asemenea inclus în cei 45 euro). Comparativ cu alte congrese studentești la care am participat în România, taxa a fost una foarte mică pentru ceea ce oferea congresul. Doar biletul de tren Leiden-Amsterdam dus-întors și intrarea la muzeul Heineken Experience ne-ar fi costat 36 euro, dacă mergeam pe cont propriu. Iar pentru că în fiecare zi aveam mesele asigurate, câte o activitate socială și alte activități științifice, precum workshop-uri sau conferințe, nu am avut timp să ne plictisim deloc și nici să cheltuim prea mulți bani în plus.

În prima zi, când am ajuns la LUMC (Leiden University Medical Center), Spitalul Universitar unde se desfășura congresul, am fost cu toții impresionați de cât de frumos putea arăta acel loc. Era un centru divizat pe mai multe corpuri, iar clădirea principală era una mare, impunătoare și foarte modernă. Am intrat și, pentru câteva se-

foto: arhiva personală Nicoleta Dumitrescu

cunde, am crezut că sunt într-un centru comercial, și nu într-un spital. Recepție, scări rulante, salon de cosmetică, magazine cu reviste și cărți, restaurant, cafenele și oameni îmbrăcați în costume elegante care, probabil, erau pacienți. "Sigur am ajuns bine?!" mi-am spus. Da, era bine. Acela era spitalul din orașul Leiden, un oraș mic studentesc.

Ne-am înregistrat la congres și am ieșit să explorăm Leiden. Nu aveam mult timp la dispoziție, peste câteva ore urmând să înceapă turul ghidat cu barca, pe canale. Ceea ce ador la Olanda, dar mai ales la orașul Leiden, este lipsa mașinilor. Dacă în Amsterdam se mai folosesc cât de cât vehiculele private cu benzină, în Leiden lipseau aproape complet. Autobuzele și, mai ales, bicicletele erau principalele mijloace de transport, probabil și pentru că majoritatea locuitorilor erau studenți, care pedaleau cu energie și entuziasm pentru a ajunge dintr-un loc în altul. Țsta ar fi un al doilea lucru care m-a făcut să mă îndrăgostesc de Leiden. Oamenii. Cum întorceam capul vedeam doar tineri de vârsta noastră, și toți păreau veseli, relaxați și emanau o energie pozitivă.

După scurta plimbare prin oraș, am început turul ghidat cu barca pe canalele orașului. Erau studenți din toate colțurile lumii: Rusia, Italia, Iran, Canada, India sau Africa de Sud cu care ne-

am împrietenit. Ghidul era un bărbat cu păr alb pe la 40-50 de ani care, la fel ca toți olandezii pe care i-am întâlnit, era foarte entuziast! Parcă iubea fiecare parte a orașului și fiecare legendă pe care ne-o povestea. După această "croazieră" pe canale, Leiden-ul mi-a dat senzația că este un fel de Amsterdam în miniatură. Are canale, arhitectură, istorie, mori de vânt și chiar un Cartier Roșu! Ce mai lipsește?!

Un alt lucru care mi-a plăcut la LIMSC, și pe care nu l-am mai văzut la alte congrese studentești, este diversitatea workshop-urilor. Dacă ziua erau workshop-uri cu tematică medicală, despre virusuri, tumori sau celule stem, noaptea erau workshop-uri artistice, în incinta Muzeului de Etnologie, care, după terminarea programului, era închiriat pentru participanții de la conferință. Eu și colegii mei ne-am înscris la un atelier unde învățam cum să cântăm la tobe africane. După ce am terminat workshop-ul mă dureau palmele îngrozitor, dar a fost o experiență superbă și chiar și acum mai țin minte ce am învățat atunci. Mi-a plăcut inițiativa atelierelor artistice pentru că, în opinia mea, și aparent și a celor de la LIMSC, un medic nu trebuie doar să știe să stabilească un diagnostic, să sutureze o plagă sau să prescrie un medicament, ci să fie o

persoană complexă care, pe lângă medicină, să învețe și să se bucure de viață.

Pentru mine, cea de-a doua zi a congresului a fost cea mai importantă din cadrul conferinței. A fost momentul când am prezentat în fața profesorilor și a studenților din diferite țări lucrarea pe care o pregătisem, un studiu despre cea mai bună metodă terapeutică pentru pterigium. Eram foarte emoționată, dar, după un scurt moment de panică, i-am fixat pe colegi cu privirea și totul a decurs perfect în continuare.

După ce s-au terminat toate zilele de conferințe și workshop-uri a urmat mult așteptata excursie în Amsterdam. Odată ajunși în capitala olandeză, am început cu un scurt tur pietonal și un prânz copios la un restaurant arăbesc pentru ca ulterior să vizităm Heineken Experience, una dintre principalele atracții ale Amsterdam-ului. La intrare, o tânără angajată a muzeului ne aștepta cu niște chiftele tradiționale, făcute dintr-un fel de pastă de carne și ne-a spus că sunt testicule de taur, dar nici până acum nu știu dacă glumea sau era serioasă. Hmm... Am luat o înghițitură, dar aveau un gust oribil așa că am lăsat deoparte testiculele de taur sau orice erau acele bile de carne și am intrat pe porțile muzeului Heineken Experience.

De la primele reclame pentru berea Heineken, până la instrumentele și ingredientele care se foloseau din trecut și până în prezent pentru obținerea berii perfecte, muzeul le avea pe toate. La sfârșit erau și câteva camere interactive unde puteai să exersezi pe simulatoare diferite lucruri interesante despre bere, ca de exemplu cum să torni corect o bere într-un pahar, iar la ultimul etaj, unde era o terasă cu un bar, orice vizitator primea gratis trei băuturi, ca să sâr-

bătorească sfârșitul turului și să admire frumoasa priveliște asupra orașului Amsterdam. Pentru că lucrurile gratis sunt ca un magnet pentru mine, eu și ceilalți colegi am fost norocoșii care au primit, spre deosebire de alți vizitatori, câte un voucher pentru brutăria Heineken (habar nu aveam până atunci că există așa ceva în Amsterdam, chiar peste drum de muzeu), care consta în câte o pâine pentru fiecare, făcută din aceeași drojdie din care se face și berea Heineken.

Pentru mine, LIMSC a fost cu siguranță cea mai frumoasă conferință studențească la care am participat vreodată, și chiar și acum, când mă întâlnesc cu cineva și vine vorba de medicină sau de congrese îi povestesc despre LIMSC. Și uite așa "am împușcat eu doi iepuri dintr-un foc": am luat parte la un eveniment medical internațional de neuitat și am vizitat Leiden cu sub 100 euro. Acum ne plănuim excursia pentru următoarea conferință internațională, care va urma în scurt timp!

Dacă v-a plăcut povestea noastră și vreți să vedeți mai multe poze din aventurile noastre prin lume, cu sau fără scopuri medicale, vă invit pe blogul www.travelwithnina.net.

I haven't been everywhere, but it's on my list!

DORINȚA NATURALĂ A AUTODEPĂȘIRII CA FORMĂ A EDIFICĂRII SINELUI

Adrian Petraș, clasa a X-a A

Tendința omului de a progresa permanent se găsește fundamentată studiind atât concepte teologice, cât și psihologice sau filosofice.

Performanța școlară în studiul religiei

Credința e un sprijin și un reper, o lumină a înțelepciunii veșnice în întunericul necunoștinței care va domni veșnic asupra omului!

Luând în discuție performanța e inevitabil să nu te oprești asupra subiectului autodepășirii. Religia ne învață să luptăm în principal cu noi înșine, pentru a scoate la iveală lumina din umbra păcatului, a deznașdării, a lipsei de motivație, a dificultății găsirii unui sens, umbra care nu de puține ori acoperă lumina credinței și a dorinței de perfecționare neîncetată. Tendința de autodepășire e parte a naturii umane. Omul echilibrat țintește mereu trepte superioare ale spiritualității, dar și ale dezvoltării pe plan socio-profesional. A ținti mereu un plan existențial superior nu e o urmare a dorinței de diferențiere ierarhică în raport cu ceilalți, ci o consecință firească a imensității necunoscute a acestei lumi. Dumnezeu a creat omul tocmai pentru a se împărtăși de bucuria Creației Sale, nu altfel decât evoluând (evoluția fiind de altfel o tendință logică și firească a tuturor lucrurilor) și cunoscând treptat misterele minunate ale acesteia. "Desăvârșirea omului este de a se socoti pe sine nedesăvârșit!" spun sfinții părinți, subliniind virtutea smereniei omului în raport cu întreaga Creație, dar

și existența chipului lui Dumnezeu din om, ca motor al întregii căutări, al întregii aspirații spre desăvârșire, spre asemănare. Teologic vorbind, chipul lui Dumnezeu în om este izvor de virtuți, care constă mai ales în tendința înăscută de a săvârși binele. Chipul lui Dumnezeu în om constă în puterile lui duhovnicești, în rațiune, în libera voință, în sentiment, în demnitatea sa împărătească în univers, în simplitatea sufletului, în nemurirea lui, în puterea de a cunoaște pe Dumnezeu, de a se uni cu El. Asemănarea cu Dumnezeu este o neîntreruptă depășire de sine, o desăvârșire care nu se încheie niciodată. "Dumnezeu este infinit în act, iar sufletul omului este infinit în devenire"; el crește mereu în virtute. Asemănarea însă, ca act de participare prin har, în măsura firii noastre, nu devine nicidecum un urcuș extenuant, căci din loc în loc "respirăm" adânc împlinirea, conștientizând o frumusețe unică, de o intensitate graduală pe treptele desăvârșirii spirituale, și mai mult, ajutorul necondiționat al lui Hristos, răstignit și înviat pentru fiecare dintre noi, încă de la momentul Botezului. Niciodată omul nu va ajunge în vârf, însă se va bucura mereu de înălțimea fiecărei trepte.

Tânărului i se conturează de către dascăli frumosul tablou al evoluției, aceștia sădind iubire de cunoaștere, de cercetare dincolo de aparențe. Educația e deci călăuză pe drumul autodepășirii. Învățăm pentru a putea evolua. Omul a învățat lecția sacrificiului de la Hristos, fără de care nu ar fi cunoscut potecile ascensiunii, căile mântuitoare. "Educa-

torul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, Se bucură și Dumnezeu." Cu câtă înțelepciune vorbea Sfântul Ioan Gură de Aur despre educație! Formarea religioasă a tânărului căutător, întrebător, se desăvârșește în momentul contopirii actului didactic, ca fundament dogmatic, cu pregătirea duhovnicească primită în spațiul haric al Bisericii.

Odată ajuns la o performanță, privești înapoi ascensiunea care, în lumina reușitei, nu mai pare atât de anevoioasă. Ora de religie a reprezentat punctul de plecare. A trăi înseamnă, în primul rând, a conștientiza complexitatea ființei umane și neîsemnatarea unor lucruri socotite uneori drept însemnate. Religia ca disciplină în școală și nu numai în școală, călăuzește privirea omului în lume, „suind-o la cele înalte”. Activitățile educațional-religioase desfășurate la nivelul școlii sunt o șansă pentru tineri de a redescoperi Biserica de azi, ca loc unde sunt bine primiți, respectați și iubiți, loc al comuniunii și al prieteniei dezinteresate, al reconcilierii și al redescoperirii sensului profund creștin al vieții, al frumuseții rugăciunii, al împărtășirii reciproce a bucuriilor credinței, al trăirii păcii lăuntrice și întâlnirii cu Dumnezeu, loc purtător de viață și de spiritualitate creatoare. Ora de religie nu e o îngrădire, ci e tocmai desăvârșirea libertății prin oferirea opțiunii de a urma Mântuitorului „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu” (Marcu 10,14). Tinerii au fost mereu însetați de cunoaștere, însă societatea s-a schimbat, și obturând căile spiritualizării, ale înduhovnicirii, i-a cufundat într-o existență confuză când vine vorba de credință.

Olimpiada de religie devine o încununare a strădaniei manifestată deopotrivă de Biserică și de școală în formarea creștinească a tânărului. În ceea ce mă privește, olimpiada de religie mi-a dat prilejul să exprim cunoștințele teologice dobândite în școală, luminat de harul lui Dumnezeu din Biserică. Olimpiada de Religie Ortodoxă a fost pentru mine un spațiu al Mărturisirii, o cale de a arăta iubirea lui Hristos în mediul școlar. Pregătirea pentru olimpiadă a fost un prilej de a cunoaște puncte de ve-

dere diverse, dar și de a mă cunoaște pe mine însumi. Îndrept cele mai alese gânduri de recunoștință și mulțumire îndrumătorilor mei, cărora le sunt profund recunoscător; am realizat că Dumnezeu lucrează prin oamenii pe care îi ai alături de tine.

Performând în domeniul religiei, bucuria

pe care am simțit-o, ca pe o revărsare a unui dar dumnezeiesc, la finalul Olimpiadei Naționale de Religie – Cultul Ortodox a fost un sentiment pe care nu îl mai trăisem. Am avut șansa de a împărtăși acumulările teoretice, dar și experiențele spirituale, iar premiul obținut a reprezentat pentru mine o confirmare a unei alegeri corecte, a unei alegeri ziditoare și, mai mult, mi-a dat curajul și puterea de a persevera în studiul domeniului teologic. Marea izbândă a fost pentru mine reușita începutului bun pe care l-am pus în urmarea îndemnului Sfântului Apostol Pavel din Epistola I către Timotei: „Nimeni să nu disprețuiască tineretea ta, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția. Nu fi nepăsător față de harul care este întru tine.” Tânărul este chemat să se facă pildă prin alegerile pe care le face, în virtutea deplinei libertăți, în urma analizei riguroase la care supune toate deciziile sale.

„Hristos în mijlocul nostru!” a fost îndemnul adresat tinerilor participanți la Olimpiadă. Răspunsul „Este și va fi!” și îmbrățișările și zâmbetele ce au putut fi ușor observate sunt dovada vie a rodului sămânței sădite de teologi și de preoți, în școală și în Biserică, sămânță a iubirii și a celorlalte valori fundamentale creștine, valori ale Legii Morale universale. E unic sentimentul comuniunii celor adunați în numele lui Hristos, al membrilor „armatei luptătoare”.

Mi-aș dori să retrăiesc bucuria performanței mele, aflând în viitor de colegi pe care i-am inspirat și care au împărtășit și ei pasiunea și dragostea cunoașterii teologice.

Nădăduiesc ca în viitor, cu voia bunului Dumnezeu, să continui să sporesc în lucrarea faptelor bune, și mai ales, să rămân „olimpic” în a-l sluji pe Hristos.

Adolescentia

GHID DE CREAȚIE

Diana Postolache, clasa a X-a A

E atât de straniu cum uneori o adiere de vânt poate spune o poveste, doar trecând ușor pe lângă urechea ta, suflet amar, amărât de timp, secăt de viață, sătul de timp, flămând de iubire. Are numai o secundă și, poate, dacă e noiembrie, nici pe aia nu o are, și totuși, simțind viața atingând pielea, cuvinte, trăiri, lacrimi pot lua viață. Vrei să te ferești de adevăr, îți pui eșarfe groase în jurul gâtului, căștile din care tragedia altuia răsună îți pui în urechi... faci orice doar să uiți, să te izolezi de ceea ce aerul ar putea avea de spus... amâni o sentință deja dată. Scrii toate astea și te frământă zilnic teama că cineva-ți va ciți rândurile încâlcite, amestec omogen de eros și thanatos, elixir magic de lumină și smoolă. Ești prins de lanțurile de oțel ale filosofiei chatartice a cenzurii... te ascunzi ca să fii mai frumos, mai căutat, mai anti-tu... Visezi urât noapte de noapte, se face că ești un boboc de trandafir roșu, iar o lamă ascuțită te mărunțește mai ceva ca timpul, te distruge, te află... ori un copil curios vine și îți smulge, una câte una, fragilele sepale. Iar tu nu vrei decât să evadezi, oriunde, numai acolo nu...

Te-ai întrebat vreodată cum arată tărâmurile din basme? Acele lumi feerice, cu ape vii și moarte, cu pietre filozofale și prințese, cu tineri curajoși călare pe cai puternici te-au fascinat din-

totdeauna... dar dacă ele ar exista? Și ar fi chiar aici, ascunse de ceața gri? Ce-ai zice să ne construim un paradis? Nu trebuie să fie superb, nu trebuie ca nici un Făt-Frumos să ucidă vreun dragon înaripat... poate fi oricum vrei tu... pentru că, până la urmă, va fi tu, iar tu vei fi rai. Știi că mulți aspiră la eternitate, își doresc să cunoască veșnicia doar prin vorbe fără rost, spuse numai ca să umple o tăcere a adevăratului abis al lumii... cred că e visul oricărui copil acel final de poveste, acea euforie a nesfârșitului, acea siguranță a luminii. Înainte de a-mi făuri cochilia, aș pleca într-o casă micuță, fie pe un mal al amintirilor, fie pe o culme a iubirii și aș construi-o din reminiscențe ale cli-pelor pierdute în timp, aș decora-o cu tablouri ale stelelor ce-mi devin uneori călăuze către lumi neașteptate. Acesta ar putea fi paradisul, infernul ori edenul unde luminile serilor de vară să nu se stingă nicidecum, unde chipurile devin corole ale trecutului, unde infinitul nu mai pare atât de departe. În această limitare fără margini, aș fi un păianjen, deși, în realitate, doar gândindu-mă la unul, tremur precum o biată frunză înnebunită după atingerea vântului târziu. Da, m-aș vedea țesând o plasă din ce în ce mai deasă, plăsmuită dintr-un fir subțire de argint și trandafir. Ea ar înconjura marea, pescărușii (cât le iubesc zborul...

cât le invidiez libertatea!), ar readuce împreună, ca la-nceput, soarele și luna, ar aduna clipe și le-ar opri pentru eternitate, dar nu ca Faust, căci din plasă te poți oricând desprinde...

Dar pentru tine raiul poate fi orice... poate fi o galaxie, un univers, un atom... doar închide ochii! Ia primele trei cuvinte care îți pătrund în suflet și fă cu ele o propoziție. Apoi vizualizează-o, imaginează-ți contururile unei realități fondate pe baza ei! Creează tu o lume din trei cuvinte, scrie un haiku folosindu-le, dacă îți e mai simplu să gândești în versuri; poți să zbori chiar spre universuri deja create de minți strălucite... Ce frumos ar fi ca luna să fim în lumea lui Dostoievski, căutând sensul existenței, ca apoi miercurea să ne găsim originea în Anglia *Marilor Speranțe*, iar duminica să uităm de noi în mizeria Franței lui Hugo!

După ce ai imaginea aceea clar conturată în minte, ia o singură amintire care te macină, al cărei final l-ai schimba de mii de ori, ia acea amintire și arunc-o în înaltul cosmosului creat,

urmurește-i mersul, vezi dacă se întoarce la tine... dacă da, dă-i alt sfârșit poveștii tale, dacă nu, uit-o și treci la următoarea. Nu ai nevoie de lumi fabuloase, de universuri complicate ori de metafore ezoterice... poți găsi pace oricunde și în orice, dacă știi să cauți nuanțele infinitului fie și într-un parculeț uitat, fie și într-un taxi ruginit...

Imaginează-te în acel loc, cel mai frumos din lume, imaginează-ți o muzică răsunând din eternul sufletului tău (la mine mereu e Arctic Monkeys, și nu pot înțelege de ce), caută în șoaptele vântului, amestecate cu versurile ce te înfioară, ce îți îngheață sângele de emoție, imagini ale trecutului, iubește-le! Acceptă că trecutul s-a întâmplat, dar și că nu se va mai repeta în veci. Bucură-te că a fost, nu mai lăcrima căci s-a sfârșit atât de tumultuos. Ia acest ghid de asamblare a viitorului cu tine, e doar al tău, drag cititor, și lasă-l să te învețe arta zborului și a riscului, a frumuseții blestemate pe care numai în pericol o găsești!

foto: Iuliana Chiriac

DRUMURI CĂTRE VIITOR

Sandra Saade, clasa a XI-a A

De când am început să creionez povestea anilor mei de liceu, mi-am propus să iau lucrurile pas cu pas, așa cum vin, fără să mă îngrijorez de implicațiile lor prea departe de viitor. Totuși, pe măsură ce trecea timpul, am fost întrebată, de nenumărate ori și în nenumărate rânduri pentru ce facultate voi opta la finalizarea studiului preuniversitar. Răspunsul meu se dovedea a fi, de fiecare dată, mai mult sau mai puțin același: „Poate medicină, poate cercetare în afara țării”, fără a da dovadă de convingere și nici a da prea multă importanță.

Însă, la un moment dat, văzându-mi colegii preocupați în ceea ce privește admiterea la posibile facultăți care le-ar putea pune în valoare potențialul și aptitudinile, am decis să-mi pun problema mai serios și să încep să mă informez despre programe de studiu și cursuri pe care le-aș putea urma. De asemenea, participând la diverse târguri de universități, workshopuri, prezentări și școli de formare, am dat startul unui proces care implică atât sprijin din partea familiei și prietenilor, cât și mult research individual, având ca scop indentificarea propriilor aspirații, dorințe și idealuri.

Deseori mă întreb dacă o astfel de decizie este totuși posibilă. Varietatea domeniilor peste care dau zilnic, chiar și fără să vreau, mă copleșește. Entuziasmul, exuberanța sunt dovada că, fără doar și poate, volumul de cunoștințe pe care îl acumulez cu fiecare oră de informatică sau chimie, contribuie la formarea unei personalități puternice.

Îmi pun însă întrebarea: „Cum știu că profilul pentru care voi opta îmi va garanta satisfacția autodepășirii sau bucuria oamenilor pentru care lupt, succesul la care visez sau compatibilitatea cu cei alături de care voi lucra?” Ei bine, nu cred că poți fi în vreo privință în totalitate sigur. Unii își ascultă vocea interioară, alții poate merg pe intuiție. Eu, personal, prefer să mă consult cu actuali studenți și, în același timp, cu prieteni, care îmi pot împărtăși din experiențele trăite, dificultatea sarcinilor de lucru, stilul de predare al profesorilor sau punctele pe care se pune cel mai mult accentul. Firește că fiecare dintre noi percepe fiecare situație diferit și are o capacitate de adaptare într-un nou colectiv mai mult sau mai puțin dezvoltată, însă chiar și așa, garanția că relatează din experiențe reale ne poate influența esențial propriile decizii.

Fără dubiu, fiecare opțiune care, după părerea noastră, merită luată în calcul, necesită o atentă analiză în ceea ce privește atât costurile, cât și oportunitățile care s-ar putea ivi pe parcursului anului universitar (proiecte europene, practică în diverse laboratoare, internship-uri) sau chiar după finalizarea studiilor (posibilitatea universităților de a oferi studenților un loc de muncă sau de a garanta consolidarea aptitudinilor acestora prin intermediul unor studii de masterat).

În cazul meu, dar și al unora dintre colegii mei, Universitatea de Medicină rămâne în topul propriului set de opțiuni, în ciuda ponderii orelor de informatică și de limbi străine care aduc cu precădere o contribuție semnificativă la particu-

larizarea propriilor interese și idealuri. De ce însă Facultatea de Medicină?

Concret, în numele colegilor mei nu mă pot exprima, însă, în ceea ce mă privește, pot afirma cu certitudine că îmbină cele mai uluitoare discipline pe care le-am studiat și pe care în continuare le aprofundăm: fizica, biologia și chimia. Nu numai că ne explică zeci de fenomene cu care ne confruntăm zilnic, ba mai mult, ne înprospătează la fiecare pas motivația și ne înconjoară de oameni talentați, dornici de a-și depăși limitele și de a aduce un plus societății în care trăim. Ramurile pe care medicina continuu se dezvoltă ne oferă posibilitatea de a ne însuși cunoștințe din

domenii vaste, de care mai târziu să ne putem folosi pentru a-i sprijini de cei din jurul nostru.

Fiind deja admisă la UMF „Carol Davila” din București, am o motivație în plus de a-mi continua studiile aici, pentru a scuti posibilele complicații ce ar putea apărea, dacă aș alege o facultate din afara granițelor țării. Totuși, provocarea de a îndeplini principala condiție pentru a fi acceptată în Germania la același profil (media 10 la examenul de bacalaureat) nu-mi dă pace. Zâmbesc la această oportunitate, mai ales datorită pasiunii pe care o am pentru studiul limbii germane și pentru cultura acestei țări.

foto: Iuliana Chiriac

Dreptul sau informatica sunt alte două posibile drumuri în carieră la care adolescenții de la specializarea matematică-informatică se gândesc. Aproape sau nu de casă, sunt gata să facă orice pentru a-și îndeplini visurile și a câștiga încrederea celor din jur.

Fiind pasionată de științele naturii în general, nu mi-am setat ca priorități analizarea acestor opțiuni, deși o perioadă lungă de timp am fost încântată de frecventarea cursurilor Facultății de Informatică din Iași. Învățasem atât de mult pentru un test, încât mi-am dat seama cât de mult îmi place programarea, dar categoric necesită multă muncă, studiu individual compensat de dedicație și dorința de a reuși. Nu mai sunt așa convinsă că acest domeniu mi s-ar potrivi, dar, cu toate acestea, sper ca în viitoarea mea carieră să mă pot folosi la un moment dat de cunoștințele de informatică pe care le-am dobândit și pe care în continuare sper să le aprofundez.

Mulți tineri de vârsta mea decid să-și continue studiile în Anglia pentru nenumăratele oportunități și specializări pe care le oferă, dar și datorită universităților care se află anual în topul celor mai bine cotate ale lumii. Ar fi absurd să spun că nu aș fi încântată să fiu o viitoare studentă la Oxford, Cambridge sau UCL, însă nu mă văd petrecând opt ore zilnic între cei patru pereți ai unui laborator, deși mi-ar plăcea la nebunie să colaborez în acest sens cu alți tineri pasionați și să învăț de la oameni dedicați, care-și iubesc într-adevăr meseria și împărtășesc cu drag generației care vine din urmă gânduri, idei, propuneri și experiențe. Doar atunci poți conștientiza că tot efortul și munca depusă, tot ce ai sacrificat pentru a-ți atinge un țel, tot stresul și dificultățile prin care ai trecut, au fost răsplătite. Citind recenzii, dar și sfătuită de numeroși consilieri la diferite evenimente cu această tematică, nu m-am hotărât dacă voi aplica la „Biomedical Sciences” (Oxford) sau la „Natural Sciences” (Cambridge). Ambele programe oferă un studiu pe discipline foarte sistematizat, de la care aș avea multe de câștigat, însă aș fi mai încântată dacă nu aș aplica singură, astfel încât, în cazul în care voi fi admisă, să pot împărtăși cuiva bucurii și neazuri, momente memorabile și eșecuri.

Același lucru îl pot spune și despre universitățile din Statele Unite, care, fără doar și poate, promovează valorile și le asigură un parcurs frumos de-a lungul celor trei sau patru ani petrecuți într-o comunitate internațională de tinere talente. Mai multe despre sistemul de învățământ american, condițiile și procesul de admitere am aflat prin intermediul unui program intitulat SAT School care se desfășoară anual la sediul Edmerica din București. Patru tineri din colțuri diferite ale țării ne-am reunit și, sub îndrumarea trainerului nostru, Sânziana, căreia îi sunt deosebit de recunoscătoare, am petrecut o săptămână descoperind cât mai multe aspecte legate de admiterea la o universitate americană și, totodată, am fost încurajați să aplicăm fără a ezita să cerem ajutorul consilierilor Edmerica.

Bineînțeles că un răspuns pozitiv din partea a cel puțin unui colegiu de elită de pe teritoriul american ar fi cea mai frumoasă realizare a mea, însă nu ar putea umbri dorul de casă, de familie și prieteni. Ar fi o schimbare atât la nivelul mediului și al oamenilor cu care m-am obișnuit deja să-mi petrec timpul, cât și pe plan psihologic deoarece ar trebui să mă adaptez la noi obiceiuri și să pot ține piept singură dificultăților. Nu știu sincer dacă aș putea să o fac. Mi-ar lua mult timp să mă obișnuiesc cu ideea că un ocean mă desparte de casă și că Skype-ul ar fi unica metodă de a ține legătura cu familia. Ar fi o schimbare care m-ar aduce fără niciun dubiu, multe beneficii, însă m-ar desprinde complet de ce îmi este mai drag pe lume.

Sunt în continuare confuză, știu că în foarte scurt timp va trebui să fac o alegere și că îmi aparține în totalitate mie, însă nu mă pot abține să nu cer părerea celor din jurul meu, celor care au contribuit la formarea mea și fără de care nu aș fi putut ajunge aici. O deosebită recunoștință am pentru doamna mea profesor de chimie, Mărioara Lăcătușu, întrucât crede în mine și în ceea ce pot face și de la care am învățat că idealurile sunt cele care ar trebui să mă motiveze, dar și pentru ceilalți profesori care mi-au oferit șansa de a face performanță. Nu în ultimul rând, aș vrea să le mulțumesc părinților mei care mă susțin necondiționat, care îmi sunt alături mereu și mă sprijină pentru a-mi atinge obiectivele.

ATUNCI CÂND VISURILE SE ÎMPLINESC

Daria Grigoraș, clasa a X-a A

Aș vrea să încep această consemnare a experienței pe care am trăit-o, de-a lungul anului 2017, prin a aminti o afirmație pe care am făcut-o cu doi ani în urmă, într-un articol din revista *Spre lumină*, în care vorbeam despre pasiunea mea pentru muzică: „Pe viitor mi-aș dori să particip la un concurs mare de talente, dar aștept să împlinesc vârsta necesară”.

E mai 2017, 16 ani împliniți recent, iar caravana Vocea României sosește într-o zi de sâmbătă, în Iași, în căutare de voci noi, voci dornice să se remarce. Este duminică seara și indecisă, hotărâsc totuși să merg la Hotel „Internațional” Iași, să dau probă pentru această emisiune. Pentru a ajunge în etapa blind-urilor unde se prezintă

În jur de 160 de persoane, trebuie să treci patru preselecții, iar, în acel moment, tot ce îmi doream era să am ocazia contactului cu marea scenă a show-ului Vocea României pe care îl urmărisem timp de opt ani. La Hotel „Internațional” erau foarte mulți oameni talentați ce așteptau de dimineață să intre la preselecție, iar unii nu reușeau să treacă de prima probă, nu mai ajungeau în fața producătorilor și conducătorului band-ului emisiunii, Paul Ilea. Eu stăteam retrasă pe hol, alături de mama, citind ceva pentru școală, deoarece în următoarea săptămână aveam teze. Am intrat în sală, cea de la primul etaj, unde se dădea proba pentru a doua preselecție de la etajul doi și am cântat o strofă dintr-o melodie, în-

tâmplător sau nu, cea pe care mi-au ales-o apoi producătorii pentru blind-uri, apoi am fost oprită. Credeam că nu îi place doamnei care mă asculta și care semăna puțin cu Shakira, interpreta strofeii cântate de mine. Ulterior, am aflat că este vocal coach-ul antrenorului nou venit, Adrian Despot. Mi-a zis să nu îmi fac griji că ne vom vedea la București și am ieșit foarte fericită din sală. La cea de-a doua preselecție, am cântat în fața „mai marilor deciziilor” care au fost impresionați și mi-au dat verdictul final, anunțându-mă că sunt pe lista celor aleși pentru următoarele preselecții de la București, cea a vizionării materialului filmat și cea a audițiilor concurenților din țară. Așa a început această poveste ce a

durat din mai până acum o săptămână, adică sfârșitul lunii noiembrie.

Blind-urile, primul contact cu scena, cu studiourile PRO TV, cu platoul Vocii României, cu antrenorii, cu repetițiile de dimineață până seara...Totul a părut și încă pare ireal. Nu realizez că eu sunt Daria Grigoraș de la Vocea României, că atunci când o cauți pe Google apare „Daria – Vocea”. Să te privești performând acolo, dând interviuri, făcând prezentări...e un sentiment pe care nu îl pot descrie. Experiența devine cu atât mai intensă pe măsură ce înaintezi în concurs. Poate pentru unii, am ieșit prea devreme, poate pentru alții am rămas mult, însă, indiferent de aceste lucruri am fost și sunt extrem de fericită pentru că mi-am împlinit visul de a participa, la 16 ani, la Vocea României. Um cuvânt prin care să descriu în acest moment show-ul ...emoție. Am avut foarte multe sentimente pe care le-am trăit de-a lungul acestor luni: bucuria învingerii, tristețea eșecului, extazul scenei. Nu voi uita niciodată ce am simțit la confruntări când Tudor, antrenorul, mi-a rostit numele: „Voi merge mai departe cu Daria”.

Tudor Chirilă, unul dintre cei mai frumoși oameni pe care i-am cunoscut vreodată, care, dincolo de duritatea pe care o arată la repetiții și corectitudinea față de tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, are un suflet uriaș ce se reflectă în toate melodiile, postările lui de pe rețelele de socializare și în cartea lui. Îmi amintesc mereu zilele de repetiții de dinaintea live-ului de pe 24 noiembrie, în care a lucrat mult cu mine în scopul găsirii unei variante feminine la melodia lui Freddie Mercury, *Breakthru*. Tudor mi-a ales piesa și a riscat din dorința de a crea momente fabuloase, demne de ținut minte, dar și datorită faptului că trupa preferată a lui este Queen. Piesa e dificilă, a recunoscut și el, necesită forță, e cântată de un bărbat, un mare artist pe care nimeni nu îl va întrece vreodată în interpretarea melodilor trupei. Nu am primit atâtea voturi, încât să merg mai departe, am simțit chiar înaintea emisiunii că piesa nu are priză la public sau poate că nu mi-a plăcut suficient, încât să o fac să strălucească.

Am fost toată echipa o mare familie, iar părinții noștri, ai concurenților, au fost Tudor Chirilă și doamna Duțescu, profesoara de canto care

a avut grijă de vocile noastre în tot acest timp și care ne-a învățat tehnici noi. Am petrecut mult timp cu cei din live-ul meu: Maria Rădeanu, Ștefan Știucă și Lidia Isac atât la repetiții, cât și în afara programului.

Îi sunt recunoscătoare lui Tudor, dar și celorlalți antrenori pe care i-am cunoscut și care m-au încurajat: Loredana, Despot și Smiley. La „Vocea României” nu am pornit cu gândul de a merge pe această latură rock, așa cum am spus și în timpul emisiunii, deoarece nu am considerat că mi se potrivește. Am avut parte de două provocări uriașe: Guns N' Roses *Welcome to the jungle* și Queen, *Breakthru* cărora le-am făcut față cu eforturi și încercări. După această experiență, chiar cred că nu avem limite, ci bariere pe care noi ni le impunem și nu avem curajul să le depășim. Am simțit presiunea show-ului, am văzut cum se pregătește un spectacol de amploare, cum se lucrează în televiziune. Acum am prins aripi, în ideile pe care le am, atât în muzică, dar mai ales în viață, căci în toate e nevoie de puțin talent și mult mai multă muncă pe care sunt gata să o depun.

Le mulțumesc tuturor persoanelor pe care le-am cunoscut acolo, celor din spatele emisiunii care au grijă de imaginea concurenților, de vestimentație, decor, celor din band, care m-au ajutat enorm în toate cele trei momente ale mele în această emisiune și colegilor din toate echipele. De la fiecare am avut de învățat multe și dincolo de forfota din spatele ecranului de care mi-e dor, le sunt recunoscătoare pentru ocazia ce mi-au oferit-o și pe care, poate, o voi retrăi pe viitor într-o revenire spectaculoasă, peste câțiva ani, dar până atunci, muzica va face parte din mine ca până acum, în fiecare zi din viața mea și va fi terapia esențială pentru orice problemă.

Poate, într-o zi voi reveni pe marile scene ale României într-o formulă nouă, proaspătă, reinventată! Am 16 ani și „Când să fie speranță, dacă nu la 16 ani?” a spus chiar Tudor Chirilă la momentul meu artistic.

„Vocea României” poate fi un prim pas către succes, e o experiență care m-a maturizat și mi-a lăsat o amintire de neuitat și, așa cum a zis Tudor, o carte de vizită pentru numele meu. Un mic început, către un drum lung, ce poate fi vis sau deveni realitate!

DE CE TEATRU?

*ALL THE WORLD'S A STAGE,
AND ALL THE MEN AND WOMEN MERELY PLAYERS;
THEY HAVE THEIR EXITS AND THEIR ENTRANCES,
AND ONE MAN IN HIS TIME PLAYS MANY PARTS.*

WILLIAM SHAKESPEARE

Lotus Hăvârneanu, profesor de limba engleză la Colegiul Național Iași

Dacă aş fi în ipostaza de a alege unul dintre rolurile pe care le am în viața profesională și care, inevitabil, se completează reciproc, potențându-se, mi-ar fi foarte greu. Nu aş putea vorbi despre mine ca profesor, fără a nu avea în vedere disponibilitatea de a fi tutore pentru elevii mei, facilitator al acestora în procesul devenirii, partener al unui dialog activ, constructiv. Educația este un proces dificil care îmbină, într-o doză inefabilă, știința și intuiția, experiența și spontaneitatea, este un veritabil act de magie pentru care dascălul trebuie să găsească, mereu, alte și alte soluții, născute din competență, din studiu, dar și dintr-o inepuizabilă creativitate manifestată în contexte (non)formale de învățare.

Profesorul prezentului este implicat într-un proces de învățare continuă, este omul care se pregătește mereu pentru a-i învăța pe elevi să învețe și să rezolve problemele din cărți, dar și pe cele din viața reală; este cel care își asumă statutul de mentor și de partener de dialog al elevului. Este cel care înțelege nevoile elevilor săi, venind în întâmpinarea așteptărilor acestora; este pedagogul capabil să-i surprindă și să-i provoace pe elevi să se interogheze, care-i implică pe elevi în activități prin care să învețe valoroase lecții de viață: a comunicării, a libertății de exprimare, a corectitudinii, a altruismului, a demnității, a respectului față de ceilalți și față de sine.

Activitatea teatrală desfășurată de-a lungul anilor a constituit o prelungire firească a unui

dialog permanent elev – profesor și s-a materializat în proiecte ambițioase prin care am urmărit dezvoltarea simțului estetic al elevilor, bucuria de a verbaliza, pe scenă, idei și emoții sau de a descoperi fațete nebănuite ale personalității lor în formare. Spectacolele concepute au fost rezultatul unei munci de creație și de echipă, la care au participat mai mulți factori: dramaturgul, actorul, regizorul și publicul. Entuziasmul manifestat de elevii participanți la cercul de teatru a fost permanent un semn explicit al interesului și creativității acestora. Implicați în proiecte naționale și internaționale provocatoare – adevărate modalități de învățare experiențială, elevii mei au înțeles că teatrul este deschizătorul unui drum, că e un mijloc de realizare a destinului omului.

Dar oare sutele de premii obținute pentru teatru, cu sute de elevi-actori în peste zece țări și peste 20 de ani de dedicație și dăruire, cum s-ar putea rezuma și explica? Poate prin nevoia de a umple un gol pe care elevii îl resimt uneori după orele clasice de curs, poate prin dorința de a le oferi o experiență memorabilă și a-i învăța să îndrăznească, să fie „alt-

fel”, poate prin poveștile descoperite în ghiozdanul fiecărui elev, poate prin nevoia de a lua jocul în serios și viața ca pe un dar, pentru a simți gustul libertății și beția magiei... Această activitate înverșunată, îndeplinirea ca o misiune sacră în care cred și pentru care uneori am luptat și muncit cu obidă în spatele cortinei, această muncă artistică, totală și constantă se datorează unei revărsări a preaplinului de afecțiune pe care am pus-o la picioarele (am dedicat-o) elevilor mei.

Teatrul reprezintă, de fapt, contextul generos care mi-a oferit posibilitatea de a deveni, așa cum spune Marian Staș, profesorul care are capacitatea de a filtra, de a integra, de a sintetiza, de a transmite, de a deschide orizonturi, de a inspira lucruri, mai presus decât cunoștințele în sine și de a provoca în elevi miraculoasa întâlnire a sinelui cu un altul – eul nebănuț, dar descoperit sub lumina reflectoarelor.

Trupele de teatru ale Colegiului Național au obținut în ultimii trei ani peste 30 de premii la concursuri naționale și internaționale, dintre care menționăm:

- ▶ Trupa de teatru în limba engleză „Out of the Box”, clasele IX – XII, Premiul „Cel mai bun spectacol în limba engleză”, la Festivalul Național de teatru în limbi străine „SUB CASTANI”, organizat de Colegiul M. Eminescu”, 2014

- ▶ Trupa mică cu piesa „We Are Not Amused”, a VI-a D, PREMIUL I, la Concursul „HISTORY ENACTED – BRITISH AND AMERICAN CULTURE AND CIVILIZATION”, editia I, 2014

- ▶ Trupa de teatru în limba engleză a Co-

legiului Național „Out of the Box”, Premiul II, Concursul inter-județean, „ENGLISH ON STAGE”, organizat de MATE în colaborare cu ISJ, Iași, 2015

▶ Trupa de teatru în limba engleză a Colegiului Național Iași, „Out of the Box”, cu spectacolul „The Merry Wives of Windsor”, clasele IX-XII, Premiul special pentru originalitate, la Simpoziul internațional „LITERATURA ȘI CELELALTE ARTE”, secțiunea „MARATON TEATRAL”, Colegiul Național Iași, 2015

▶ Trupa Mare a Colegiului Național Iași, cu spectacolul „Urban Connections”, clasele VII – XII, Premiul Special, la Festival Național de teatru „AMFITEATRU”, organizat sub patronajul lui Andrei Șerban, la Botoșani, 13 – 16 aprilie, 2016

▶ Trupa Mare de teatru în limba engleză a Colegiului Național Iași cu spectacolul „URBAN CONNECTIONS”, clasele VII – XII, certificat, la Festivalul Internațional de teatru „ARTSCENE ALL ENGLISH”, organizat de ROELAND, Gent, Belgia, 2016

▶ Trupa Mare a Colegiului Național, cu spectacolul „Conexiuni urbane”, clasele VII-XII, Premiul Special „Dream – Team” la Festivalul

național de teatru „JOS PĂLĂRIA!”, București, 6 – 8 mai, 2016

▶ Trupa Mare, spectacolul „Urban Connections”, PREMIUL I, la MATE English on Stage Contest, organizat de MATE, Iași, 14 mai, 2016

▶ Trupa Mare de teatru în limba engleză a Colegiului Național Iași, cu spectacolul „URBAN CONNECTIONS”, clasele VII – XII, MARELE PREMIU PENTRU CEL MAI BUN SPECTACOL, la Festivalul concurs „HAI LA TEATRU!”, al trupelor din școlile și liceele județului Iași, ediția a X-a, organizat de Teatrul Luceafărul Iași, 20 – 22 martie 2016

▶ Trupa Mare, teatru în limba engleză, „Urban Connections”, Premiul special al juriului pentru valoarea improvizației colective, la Festivalul Național de teatru școlar în limbi străine „Teatru sub castani”, ediția a VII-a, la Iași, 19 -22 mai 2016

▶ Trupa Mare de teatru a Colegiului Național Iași, spectacolul „URBAN CONNECTIONS”, Premiul special pentru „Manifest social”, Festivalul concurs „HAI LA TEATRU!”, ediția a X-a, Teatrul Luceafărul Iași, 20-22 martie, 2016.

AUTOPORTRET DE ADOLESCENT

Ana Ilinca Păsărică, clasa a VII-a F

Eu sunt cea fetiță jucăușă, pe care o vezi deseori pe trotuar, cu zâmbetul până la urechi și cu părul lăsat desprins până la jumătatea spatelui, topăind de colo-colo. Ochii mei căprui precum scoarța copacului sunt mereu jucăuși și strălucitori indiferent de vremea de afară.

M-aș putea defini ca fiind veselă și generoasă, sensibilă și puternică, sentimentală și luptătoare, sunt visătoare și romantică. Pun suflet în ceea ce fac, iar lucrurile în care pun un strop de pasiune ies mereu așa cum îmi doresc. Am un suflet mare, plin de iubire pentru toți cei din jurul meu și-mi respect aproapele.

De cele mai multe ori, sunt amuzantă, îmi place să înveselesc oamenii atunci când sunt supărați. Sunt o fire energetică, căreia nu-i place să treacă neobservată. Nu sunt

foarte modestă, recunosc, dar de cele mai multe ori sunt sinceră cu persoanele din jur. Deseori, sunt nerăbdătoare, îmi plac tare mult surprizele neanunțate! Am o atitudine pozitivă față de viață,

îmi place să o trăiesc din plin, alături de persoanele dragi. Sunt sociabilă, prietenoasă, deschisă și comunicativă, nu îmi este dificil să leg relații de prietenie cu cei din jur.

Sunt extrem de creativă și am încredere în forțele mele. Poate ușor naivă și lipsită de precauție, nu am temeri și nici inhibiții în exploatarea mediului. Am abilitatea de a face față provocărilor și bogata imaginație mă caracterizează.

Iubesc să citesc! Îmi place să călătoresc adesea prin tărîmul magic al poveștilor ori al basmelor, dar și prin cel al poeziilor. De mică mi-a plăcut să-

mi pierd pașii printre culoarele înguste și semiobscure ale librăriilor sau bibliotecilor, în încercarea mea de a ghici ceea ce se ascunde sub copertile fiecărei cărți! Imaginația-mi prinde aripi și mă poartă pe tărâmurii îndepărtate, cu prinți și prințese, cu cai înaripați și zâne protectoare. Mama mi-a povestit că, pe când aveam aproape un anșor, ori de câte ori „prindeam” câte o carte, stăteam ore în șir și o răsfoiam, cu grijă, fără să-i boțesc vreun colț.

Ador călătoriile pe meleaguri străine și iubesc să văd norii prin geamul mic al avionului. Îmi place să citesc și chiar să merg la școală, unde am foarte mulți prieteni buni. Urăsc nedreptățile și îmi doresc ca cei din jur să plece urechea atunci când am dreptate.

Iubesc povestea sensibilă a baletului, sportul care îmbină frumusețea cu arta și delicatețea. Îl practic de foarte mulți ani, ador să fiu în lumina reflectoarelor atunci când dansez în poante. Ca și în viața de zi cu zi, și în balet mă consider perseverentă și ambițioasă, îmi place ceea ce fac să iasă cât mai bine posibil, dacă nu, perfect. Îmi place să particip la concursuri, să simt emoțiile cum îmi cuprind și îmi frământă inima. Fire sportivă, uneori îmi doresc să practic mult mai multe sporturi, dar nu-mi permite timpul. Iubesc să inot în valurile mării spumegânde și să mă avânt în larg, ascultând poveștile pescarușilor. Înotul mă destinde, iar apa este a doua mea casă.

Cânt oriunde mă aflu, în gând sau tare, fie că sunt în camera mea sau fie că sunt la școală, astfel sentimentele mi le urc pe portativ și viața o transform în cântec. Muzica este parte din viața mea, îi dă sens, iar sunetele sale mă fac să mă simt liberă. Atunci când privesc în jurul meu, totul pare creat din note muzicale.

Acasă am o mică grădină zoologică: patru pisicuțe și doi câini. Le iubesc, îmi completează viața și

mi-o colorează. Dacă aș putea, aș aduce acasă toate animalele suferinde pe care le-aș îngriji cu toată dragostea de care sunt capabilă!

De mică m-au fascinat pietrele, fiecareia în parte i-am ascultat povestea magică și pentru mine fiecare pietricică este prețioasă.

Sunt centrul universului, așa cum și alții reprezintă pentru mine întreaga lume. Sunt un fir de praf în deșertul lumii, sunt o stea printre stele, sunt o mică adiere de vânt într-o zi furtunoasă. Sunt un pui de om care încearcă să-și croiască drum în viață, care încearcă să dea vieții un sens. Asta sunt eu!

Printre pași

Fiecare copil și-a dorit să fie un supererou și să aibă o viață dublă. Pe scenă sunt o altă fată, mult mai grațioasă, fata care nu sunt la școală, acasă sau în vizită la prietenele mele. Este modul de a mă exprima fără cuvinte sau prin care pot simți tristețea din ritmul melodiei. Aveam doar trei ani când am văzut sincronul unor balerine profesioniste și am știut că locul meu este pe scenă alături de celelalte lebede sau îmbrăcată în Alice în Țara Minunilor.

Fac balet de aproximativ nouă ani și plăcerea cea mai mare este atunci când dansezi din inimă, fiind trup și suflet pe scenă, iar la final, aplauzele grandioase și țipetele de bucurie de la tot felul de spectatori, mari și mici, îți dau de înțeles că tot ceea ce faci, faci bine. Dar, când ieși de pe scenă, te schimbi... te schimbi odată cum ai intrat în culise, îmbraci aceeași haină pe care ai lăsat-o când ai urcat treptele, în lumina reflectoarelor.

De ce nu renunț? Este o întrebare care îmi este pusă destul de des și câteodată chiar mă întreb ... Dar răspunsul este același de fiecare dată: NU POT. Nu pot lăsa trecutul să curgă pe lângă mine așa ușor, nervoasă sau tristă, dansul mă consolează readucându-mi zâmbetul pe buze. În ciuda emoțiilor, acolo sus, pe scenă, ești privită de mulți oameni care te admiră după grația sau postura ta. Nu poți lăsa în urmă fericirea de la sfârșitul dansului mai ales când jumătate de sală îți strigă numele.

Ca oricine de fel, am modelul meu, Natalia Osipova, una dintre celebrele balerine. Grația ei, tot ce a realizat pe scenă, este ceea ce îmi doresc.

Adevărat, nu vreau o meserie, nu vreau să devin balerină profesionistă, dar tot ce știu este că atât timp cât voi face balet, voi străluci.

Printre reflectoare

Deși fac balet de performanță, am considerat că grația mișcărilor și corectitudinea posturii se pot perfecționa prin ore de modelling, în compania unor modele cu experiență. Am ales Academia „Models” pentru performanțele prezentărilor pe care le-am urmărit în Atrium, Palas.

Defilarea pe podium în fața a sute de oameni este diferită de spectacolul de balet unde faci parte dintr-o formație. Gesturile sunt la fel de grațioase, înaintarea seamănă cu o plutire, iar rochiile vaporoză parcă prind viață mișcându-se elegant în ritmul muzicii.

Pe podium ești singură și atunci când toate privirile sunt ațintite asupra ta, emoțiile te sufocă la început, dar treptat înveți ce înseamnă siguranța, încrederea în imaginea proprie. În afară de faptul că am avut șansa de a purta rochii elegante, lungi sau scurte, am învățat și cum se fac coafuri naturale și un machiaj care corectează imperfecțiunile și dă expresivitate feței. Un alt avantaj ar fi acela că poți cumpăra rochiile unicat câteodată cu discount.

Cred că această experiență reprezintă un câștig pentru fiecare adolescentă care, în afară de studiul obiectelor de la școală, poate să deprindă niște calități importante în societate, să-și dezvolte personalitatea, să crească stima față de sine și încrederea, să fie pentru câteva minute în centrul atenției. Am cunoscut oameni minunați, s-au încheiat prietenii adevărate, iar premiile nu au întârziat să apară: premiul I și Marele Trofeu la concursul „Juniori pentru juniori”, Iași 2017. Care adolescent nu-și dorește așa ceva?

BARCELONA, UN ORAȘ DE SUFLET

Karina Petrea, clasa a VII a F

Cu cât am călătorit și am văzut mai multe, cu atât vreau să văd și mai multe. Exact cum e cu cititul de cărți bune

Am vizitat Barcelona în vacanța petrecută împreună cu părinții la Calella. Acum, după ce am tot vizitat și alte capitale europene, pot scrie că Barcelona este orașul pe care îl voi purta întotdeauna în inima mea, având un loc cu totul special. De ce? Pentru simplu fapt că Barcelona are ceva cu totul deosebit, doar al ei. Acolo am văzut și am simțit la tot pasul desăvârșirea frumuseții în toate ipostazele sale.

Într-o dimineață superbă de iunie, am luat trenul din Calella unde eram cazați și am pornit într-o aventură ce avea să lase urme adânci în sufletul meu, urme de plăcere ... amintiri minunate dintr-un loc cu siguranță binecuvântat de cineva anume, un oraș cu totul și cu totul aparte.

Despre Barcelona se poate scrie la nesfârșit, acest oraș magnific, capitala

Cataloniei, fiind în același timp și orașul artiștilor precum Gaudi, Miro, Dali, Picasso și mulți alții. Deci, iată-ne porniți în cucerirea unui oraș de poveste. Am luat un bus turistic Hop-on-hop-off cu care ne-am deplasat prin tot orașul. Am colindat

străzile în bulevardele largi, aerisite, curate. Plimbările pe jos ne-au delectat, ne-au încântat privirile și, peste tot, cuvintele noastre au fost numai de admirație.

Imaginea orașului a fost refăcută în 1992, când capitala catalană inaugura a XXV – a ediție a Jocurilor Olimpice. Cu ocazia acestui eveniment aspectul metropolei s-a schimbat, Barcelona fiind premiată de Institutul Regal al Arhitecților Britanici.

Când spui Barcelona, spui implicit Gaudi. Și atunci te gândești la Sagrada Familia, principala atracție a orașului, la parcul Guell, un colț de rai presărat cu sculp-

turi, clădiri viu colorate și multă vegetație dispusă în stil Gaudi, la casa Batllo și multe altele purtând semnătura marelui artist. Toate aceste minuni artistice le găsești cam peste tot, tocmai acestea impregnând orașului acel ceva unic în lume, acel ceva personal și atât de frumos, de artistic, de special, chiar miraculos... Este acel ceva ce mi s-a lipit de suflet pentru totdeauna!

Pe lângă aceste construcții monumentale ale maestrului Gaudi, mai sunt atâtea și atâtea alte atracții: muzee, teatre, restaurante, cartierul olimpic cu stadionul olimpic și stadionul F.C. Barcelona.

Busul turistic ne-a dus apoi și în Piața Spaniei, apoi spre castelul Montjuic de unde am putut admira panorama orașului, cu fântânile sale magnifice, care atrag turiștii, în special, seara la un spectacol de muzică și lumini cu totul special. Tot acolo se află și Muzeul de Artă Catalană care se mândrește cu cea mai mare colecție de fresce medievale din lume.

Am ajuns și în zona portului, unde am admirat statuia lui Columb, numită El Colon, monument realizat la sfârșitul secolului al XIX-lea ca omagiu adus navigatorului genovez care a ales Barcelona ca punct de întoarcere din America. Înaintând, am ajuns în Port de Barcelona și la mall-ul maritim Mare Magnum, un mare centru comercial, în spatele căruia se află Acvariul. Acesta este unul dintre cele mai mari din zona mediteraneană. Construcția sa este sub forma unui tunel transparent din sticla foarte groasă, care parcă își are lăcașul în mare. Am avansat prin acest tunel admirând cum trec pe lângă mine sau pe deasupra

mea rechinii, pisicile de mare și multe alte specii de pești frumos colorați. A fost o experiență de neuitat.

După Acvariu, am luat la picior vestitul bulevard pietonal La Ramblas, preferat deopotrivă atât de localnici cât și de turiști. Ne-au încântat magazinele, artiștii- statuie cu tot felul de programe artistice, cu lumea pestriță de toate națiile. Piețele încărcate cu flori multicolore, o adevărată revărsare de arome și culoare, dau Ramblei un aer proaspăt mediteranean, dar în același timp reprezintă și un loc modern, cosmopolit și tare aglomerat.

Toate străzile Barcelonei sunt natural decorate cu umbrare generoase ale coroanelor bogat înverzite ale copacilor bătrâni. Aici m-am odihnit puțin împreună cu părinții ascultând un spaniol care cânta încet la o chitară. Ce poate fi mai frumos? Am stat acolo bucurându-ne de o normalitate reală, fără dureri de cap, fără stres, într-o relaxare încântătoare. Acest lucru mi s-a părut incredibil în Barcelona! Într-o lume nebună, agitată și nervoasă, într-o lume a haosului ce ne copleșește tot mai mult, să te plimbi prin Barcelona este o recreere.

Ca turist, ești binecuvântat să vizitezi aceasta oază curată de verdeată care se combină în cel mai fericit mod cu construcțiile moderniste cum ar fi Turnul Agbar, un far contemporan de 142 m înălțime pe care arhitecții Jean Nouvel și Fermín Vázquez l-au tapetat cu panouri care își schimbă culoarea zi și noapte. Având 38 de etaje, 4500 de ferestre cu leduri roșii și albastre, turnul luminează noaptea ireal de frumos.

În sfârșit, după o zi plină, iată-ne ajunși în Piața Cataluniei, locul de unde am pornit dis-de-dimineată. De data aceasta istoviți, dar fericiți și împliniți spiritual.

O zi a fost totuși prea puțin pentru un oraș ce dăruiește la fiecare pas atât de mult... Am rămas însă cu un mare regret: ce păcat că n-am mai avut timp să ajungem și pe plaja Barcelonei! Am reușit să vedem doar din depărtare, de sus, de pe platforma din parcul Guell, albastrul mării îngemănându-se cu albastrul infinit al cerului. Doar atât. Dar știu eu, acesta poate fi doar un motiv în plus de a mai veni și altădată, într-o nouă vizită în Barcelona, orașul meu de suflet. Doar un motiv? Da, de ce nu? ...Este suficient!

STORY TIME: CUM AM AJUNS ÎN SPITALUL DIN BERLIN LA 4 DIMINEAȚA?!

Nicoleta Dumitrescu, absolventă a Colegiului Național Iași. promoția 2014

Anul trecut, la începutul lui octombrie eram în Berlin, iar vremea era la fel că acum. Frig. Ploaie. Nori. Vânt. Făcusem un tur mai mare al Europei, iar Germania era ultima destinație înainte să ne întoarcem acasă. Eram atât de entuziasmată! Nu știam însă că, până la urmă, cele cinci zile petrecute în Berlin vor fi un dezastru total.

Camera în care stăteam eu și Alex era într-un cămin de studenți, cu un pat de o singură persoană și o saltea gonflabilă spartă, pe care, teoretic, trebuia să doarmă unul dintre noi, gândaci care se plimbau liniștiți printre bagajele noastre și o baie asemănătoare cu una dintr-o închisoare. Am încercat să fac puțină curățenie, dar nu am reușit prea mult. Era penultima seară, mai trebuia să dormim două nopți în Berlin, iar apoi, la 6 dimineața, să plecăm spre România. Era aproape ora 7 seara, iar eu și Alex ne plimbam cu e-scuterul COUP în apropierea porții Brandenburg, când, deodată am început să mă simt foarte rău. Am oprit și am așteptat să îmi revin. Mi-

am spus că probabil nu este nimic grav și va trece definitiv odată ce voi ajunge în camera de cămin, la căldură.

Am luat cina la un restaurant turcesc și ne-am întors în cameră. Am simțit din nou aceeași senzație de rău, iar de această dată disconfortul a fost și mai mare, dar suportabil. Oricum mă gândeam că următoarea zi era ultima noastră zi în Berlin, așa că nu avea rost să mă alarmez și să merg la spital pentru atâta lucru. Am ignorat această problemă, m-am schimbat în pijama și apoi ne-am culcat.

În jurul orei două și jumătate m-am trezit brusc! De această dată nu am mai simțit doar un disconfort, ci o durere puternică în partea inferioară a corpului. L-am scuturat cu putere pe Alex, care, bulversat, abia trezit din somn, nici nu prea știa ce să facă. În cele din urmă a sunat la numărul de pe asigurarea medicală. A răspuns un domn și a zis că avem două opțiuni: fie să așteptăm până a doua zi când urma să mergem la una dintre clinicile pe care ni le indicase, fie să sunăm la ambulanță în cazul în care consideram că e foarte grav. Speriată cum eram, nici nu am considerat să aștept până a doua zi.

Alex a sunat la 112 și... acum vine partea amuzantă. Cei de la Serviciul de Urgente nu știau engleza! Încă nu pot să cred cum era posibil așa ceva... Eram în Berlin, nu într-un loc izolat de pe planetă! Alex a încercat să explice situația, ajutându-se de GOOGLE TRANSLATE, dar nu prea a avut succes, iar după 5 minute cei de la Serviciul de Urgente i-au închis telefonul în nas... Nu vreau să îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă as fi avut cu adevărat o urgență "de viață și de moarte".

*foto: arhiva personală
Nicoleta Dumitrescu*

Eu încă tremuram într-un colț și cred că am avut un atac de panică pentru un moment când am realizat că sunt într-o țară străină. Era ora 2:30 dimineața, cei de la Serviciul de Urgențe nu voiau să mă ajute, iar durerea era din ce în ce mai mare. Simțeam că nu mai puteam să respir, că nu mai era deloc aer în cameră. Încercam să îmi controlez tremuratul, dar pierdusem de mult control asupra corpului meu. Alex era și el speriat, nu neapărat de ceea ce îi povestisem că simt, ci mai degrabă de atacul meu de panică. I-am cerut să mergă la farmacie și să cumpere niște medicamente, dar nici nu a vrut să audă de așa ceva. Pe lângă

faptul că existau șanse foarte mari să nu îi dea medicamentul fără rețetă, nici nu voia să mă lase singură în cămin în starea în care eram. După 10 minute de dezbateri a plecat, dar cea mai apropiată farmacie deschisă la ora aia, era la vreo 20 minute de mers cu taxi-ul...

A trecut timpul... deja era aproape ora 4 și Alex nu mai venea. L-am sunat, dar îmi intra căsuța vocală! L-am sunat pe Messenger-ul de pe Facebook, pe Hangouts și iar pe numărul de telefon, dar nimic. Niciun răspuns. Uitasem de tot de durerea mea, acum aveam un dublu atac de panică și nu puteam decât să mă gândesc la ce putea să i se fi întâmplat lui Alex! Mai ales că era o noapte ploioasă. Am trecut prin toate scenariile posibile, de la gândul că un taximetrist l-a furat, l-a tăiat în bucăți și apoi l-a aruncat într-un șanț, până la gândul că a făcut accident pentru că taxiul a derapat pe drumul ud și alunecos. Cred că l-am sunat de cel puțin 30 de ori și i-am lăsat vreo 50 de mesaje pe toate rețelele de socializare posibile! „PE UNDE ESTI?!”, „NU POT SĂ TE SUN!”, „RĂSPUNDE ODATĂ LA TELEFON!!!” !!!!

Zece minute mai târziu, aud pe hol un om care alerga gâfâind. Am simțit că e Alex (cine altcineva putea fi la ora 4 dimineața pe hol? ... făcând jogging...), așa că am fugit din pat și am deschis ușa. Era el! Când i-am auzit explicația, îmi venea greu să cred că nu inventează. Știți acele momente când se întâmplă ceva în cel mai nepotrivit moment, dintr-o mulțime de momente posibile în care se putea întâmpla?! Ei bine, asta a pățit și el! Mi-a povestit că imediat după ce a plecat din cămin a sunat la o companie de taxiuri pe care o găsisse pe internet și a făcut comanda. Câteva minute mai târziu s-a urcat în mașină și în 20 de minute era la farmacie. A scos telefonul din buzunar pentru a-i spune farmacistului ce dorește să cumpere, și, surpriză, nu mai funcționa. Era încărcat când plecase din camera noastră. Cu siguranță nu asta era problema. A încercat să scoată și să introducă din nou bateria, dar nimic. Telefonul era mort. Alex nu reținuse ce trebuia să cumpere, dar oricum farmacistul a spus că nu îi poate da niciun medicament fără să știe exact motivul. A ieșit din farmacie și s-a

trezit pe o strada pustie, noaptea, fără niciun taxi. Fără telefon însemna implicit și fără internet, deci fără Google Maps, sau numere de la companii de taxiuri! S-a întors și l-a rugat pe farmacist să îi facă o comanda de taxi, așa că, după o oră, în care eu, în imaginația mea, deja îl vedeam în cele mai "negre" ipostaze, a ajuns și el la cămin. Încă nu îmi vine să cred că doi ani de zile telefonul ăla funcționase perfect și, fix în acea noapte, s-a oprit. Și nu a mai pornit până în România. Pentru că încă nu îmi rezolvasem problema care se agrava cu fiecare minut care trecea, salvarea nu venea, iar medicamentele nu le-am putut obține, am decis să mergem la spital. Am luat un taxi (cred că în seara aia am cheltuit vreo 50 de euro numai pe taxiuri...) și, în 10-15 minute, am fost în fața spitalului.

În Unitatea de Primire Urgențe nu era decât un singur pacient, restul scaunelor fiind libere. Am fost uimită, știind că la noi, în România, sau cel puțin în Iași, la UPU sala de așteptare este mai mereu plină. Am apăsat pe butonul unei sonerii care ar fi înștiințat personalul medical de prezența mea, iar imediat niște uși mari s-au deschis în fața mea, iar o asistentă și un medic rezident (cred) m-au chemat înăuntru, în spatele acelor uși, lăsându-l pe Alex în urmă. Mi-au luat datele personale și apoi le-am povestit ce simțeam. Mi-au luat analizele și m-au trimis din nou în sala de așteptare. Era în jur de ora 4:30. Am așteptat cinci ore într-un hol rece, când, în final, la ora 10, m-au chemat înapoi să îmi confirme că am cistită și mi-au prescris un antibiotic. Am ieșit din spital și am găsit un COUP chiar în fața clădirii. L-am activat și am plecat spre gara unde știam sigur că vom găsi o farmacie, dar și McDonald's, pentru că din nu știu ce motiv aveam o poftă nebună de a lua micul dejun de acolo.

În jurul orei 12:00, cu stomacurile pline, ne-am întors înapoi în camera noastră cu gândaci și ne-am culcat, dormind aproape toata ziua. Ultima zi în Berlin... Dar la ora 17:00 aveam deja alarma de ceas setată pentru că TREBUIA să ajungem într-un cartier turcesc! Asta e deja o altă poveste...

I haven't been everywhere, but it's on my list.

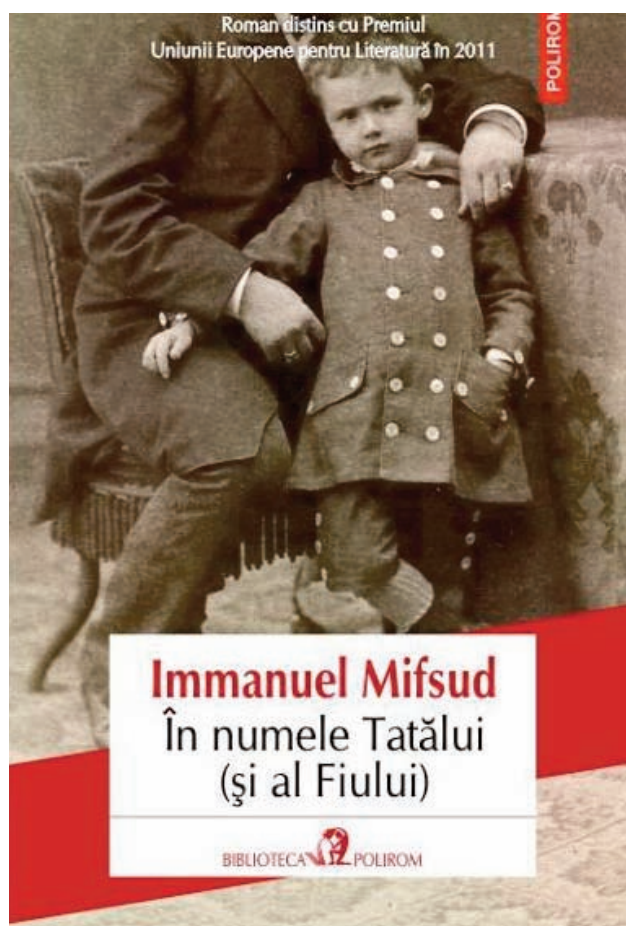
Recenzie și cronică

IMMANUEL MIFSUD CÂND ÎN NUMELE TATĂLUI (ȘI AL FIULUI) RĂSUNĂ LACRIMA

Amira Sauciuc, clasa a X-a A

Romanul „În numele Tatălui (și al Fiului)”, de Immanuel Mifsud, este o operă superbă, plină de sensibilitate, care impresionează prin sinceritatea emoției transmise cititorului, dar și prin unicitatea stilului evocării, pe care o recomand cu drag tuturor pasionaților de lectură.

Neavând niciun fir narativ, cartea este structurată în două părți. Cea dintâi este reprezentată de un dialog simbolic dintre autorul operei și tatăl său, care nu mai este în viață, și conține anumite pasaje semnificative dintr-o altă scriere, și anume jurnalul pe care autorul îl găsește după moartea părintelui său, fost soldat, și pe care bărbatul l-a ținut în perioada războiului. Astfel, prima jumătate a cărții este reprezentată de secvențe din acel jurnal al tatălui, la care mai apoi, fiul răspunde, dezvăluind anumite lucruri pe care nu i le-a spus niciodată părintelui cât să trăia, exprimându-și regretele și frustrările, rememorând anumite experiențe semnificative petrecute alături de tatăl său, constituindu-se, astfel, o conversație la nivel spiritual între cei doi. A doua parte a cărții constă în gândurile, sfaturile, trăirile, pe care autorul, la rândul lui, le împărtășește copilului său, fiul asumându-și astfel ipostaza tatălui, vorbind despre această experiență fundamentală care i-a schimbat viața, făcându-l să înțeleagă anumite aspecte pe care nu le conștientiza înainte, anumite fapte pe care tatăl său le făcea.

Tatăl autorului, fost soldat în război, este pentru acesta o entitate superioară, o ființă care aproape că aparține divinului, la care bărbatul a

aspirat toată viața lui, dar cu care știe că nu se va putea identifica vreodată. O secvența semnificativă în relația tată-fiu este cea în care bărbatul conștientizează că și părintele său, care este pentru el o imagine a perfecțiunii ce concentrează forța morală și tăria de caracter, poate ceda în anumite momente grele ale vieții.

*Și tu plângi.
Și tu plângi,
soldatule.*

*Așa cum ai
făcut în ziua aia
când bărbatul de
lângă tine a murit.
Nu-i așa c-ai plâns
în ziua aia, când l-ai
văzut doborât ?
Nu-i așa ?*

*Așa cum ai
făcut în ziua aia
când totul a fost
spulberat sub ochii
tăi.*

*Așa cum
faci ori de câte ori îți
amintești că cere-
monia nunții tale s-
a ținut într-un
adăpost antiaerian.*

Autorul ne-a povestit în cadrul FILIT-ului despre cum se simțea constrâns de faptul că nu va putea fi ca tatăl său, idee ce se conturează sugestiv și în carte, bărbatul considerând că este o dezamăgire pentru părintele său, deoarece nu va fi niciodată la fel de puternic precum își imagina acesta. Sentimentul vinovăției, frustrarea și conștientizarea faptului că nu își va mulțumi vreodată tatăl îl consumă pe scriitor, încă de la vârsta copilăriei, făcându-l să se interiorizeze, acesta găsind mai târziu un refugiu, o eliberare în a scrie.

*Pe vremea aia obișnuiai să-mi spui că nu
se poate să plâng. Sunt băiat mare. Nu poți să
crești și să devii bărbat dacă plângi. Cum poate
un băiat ca tine să mai plângă ? Cum poți să mai
plângi când ești suficient de puternic să întorci*

*casa cu susul în jos ? Nu se poate să plângi, pri-
cepi? Pur și simplu nu se poate.*

Reprezentativă pentru a doua parte a operei este secvența în care autorul descrie nașterea fiului său, ca fiind o experiență fundamentală în devenirea sa, un moment de maximă tensiune, ce l-a marcat foarte tare. Sentimentul de vinovăție

continuă să îl macine pe fiul soldatului, ajuns acum la vârsta maturității, în postura de a fi tată, când, începe să înțeleagă o parte din gândurile părintelui său și anumite acțiuni pe care acesta le făcea și conștientizează că ipostaza de tată nu este atât de ușoară precum și-o imaginea el.

*Apoi moașa îmi dă
o foarfecă. Te des-
prind. Tai singurul
vostru punct
comun. Te separ. Te
eliberez. Eu am fa-*

*lusul. și iată-mă, deja, amestecându-te. Îndepăr-
tându-te.*

*Și ridic foarfeca, aproape așteptând porunca în-
gerului să nu ridic mâna și să nu-i fac niciun rău
fiului meu*

Aceste secvențe exprimă intensitatea trăirii, frustrarea, emoțiile și sentimentul de vinovăție al fiului ajuns tată, ce crede că i-a făcut un rău fiului său, desprinzându-l din acel topos al esențelor, ancorându-l în profan, unde sufletul său începe să se degradeze, să piardă din puritatea primordială, din substanța sacră.

Opera *În numele Tatălui (și al Fiului)*, de Immanuel Mifsud, este, așadar, o carte plină de emoție, ce îmbină într-un mod unic perspective asupra unor etape fundamentale ale existenței, oferind diferite concluzii despre viață și fascinând prin sensibilitatea evocării.

CARE SANTOS & FRANCESC MIRALLES *CEL MAI FRUMOS LOC DIN LUME E CHIAR AICI*

Diana Postolache, clasa a X-a A

„Cel mai frumos loc din lume e chiar aici”... o frază pe care oricine și-ar dori să o audă, ca să găsească sublimul în fiecare moment al existenței și să poată fi aieva fericit. Experiența mea cu această carte a început cu o poveste, o poveste al cărei final știu că l-aș fi putut schimba, că aș fi putut face totul diferit, mai bine... dar o poveste rămâne poveste, oricât timp ar trece. După toate acestea, mi-a fost teamă să mă apuc de roman, cunoscând și puțin din conținutul său, conștientă fiind că îmi va provoca suferință, aducând în planul prezentului acele amintiri pe care cu disperare încercam să le alung. Dar într-o după-amiază de duminică, într-un autobuz oarecare, am început, impulsivă poate și de termenul limită ce se apropia, să o citesc. Am fost vrăjită instant, parcă simțeam adierea dulce a Barcelonei, parcă auzeam metrourul venind în stația în care Iris încearcă un gest teribil, împiedicată de un miracol înfăptuit de un înger păzitor.

Nu intenționez să fac aici un rezumat al întâmplărilor haotice, aparent neverosimile prin caracterul lor magic, ireal, dar totuși, întâmplări atât de logice și de calculate. Aș numi povestea lui Iris o farsă a sorții, ce întâi îi ia totul, lăsând-o să simtă cum e să-și piardă speranța, neștiind niciodată cum se simte iubirea adevărată, ajungând în punctul în care pentru ea nu mai conta dacă viața ei s-ar sfârși sau nu... ea se gândea că

va cauza neplăceri călătorilor... Apoi tot destinul îi scoate în cale o cafenea, un colț de rai cu șase mese fermecate, unde întâlnește un italian carismatic ce îi citește gândurile, o învață să asculte vocile trecutului, să găsească lumina în cel mai adânc întuneric. Acest loc, cel mai frumos din lume, se constituie într-un prag între viață și moarte, arătându-i femeii că are toate motivele să-și iubească viața, să vadă sublimul din fiecare lucru ce o înconjoară. Dar, dacă mă gândesc bine, nici nu se putea să fie altfel... nu putea Luca să fie dintre cei vii... ea nu știuse niciodată ce era iubirea adevărată, iar prin sarcasmul și carisma sa, italianul a vrăjit-o până în adâncul sufletului. Căci pentru a fi pe deplin inițiată, ea trebuie să accepte pierderea ambelor mari iubiri în fața morții, a inevitabilității, a neprevăzutului și a necunoscutului. Astfel, prin acest loc de tranziție, unde cei pierduți în thanatos pot căpăta formă umană pentru o ultimă oară, unde viii găsesc în morți călăuze, Iris reușește să accepte dispariția părinților săi, înțelege că moartea e o etapă fundamentală a existenței și, în final, poate să-și plăsmuiască un destin al său, în care e cu adevărat fericită, împlinită și împăcată cu sine și cu lumea.

Poate că nu ar fi trebuit să mă implic atât de profund în această poveste cu atâtea stări reale, dar care e așa de ireală în același timp. Cartea în sine e o iluzie, iar autorii devin niște magicieni ce făuresc alchimic un parcurs labirintic, ce are în centru nu un minotaur fio-

ros, ci un haiku. Practic, pentru Iris, mare parte din iluminare, din ieșirea din starea de neofit a fost când a izbutit, după nenumărate încercări eșuate, să compună acel poem din trei versuri. Nu cred că am reținut vreo una dintre regulile tehnice ori de structură în ceea ce

***Pana în mâna dreaptă
Inima în partea stângă
Iar tu, pretutindeni***

privește realizarea acestui tip de poezie, dar dacă aș fi pusă în situația de a-i explica unui necunoscutor cum să scrie un haiku, probabil că i-aș zice: „Trei versuri. Tot ce simți e în al doilea. Ce vezi cu ochii în primul, ce vezi pe întuneric în al treilea.” Știu că necesită multă concentrare să scrii așa ceva, trebuie ca măcar să putem da nume, metaforic cel puțin, gândurilor, emoțiilor, trăirilor, iubirilor, trebuie să fim foarte siguri, căci nu e loc pentru dubii în trei ver-

suri. Din motive poate evidente, nu am reușit niciodată să compun unul...

Apare o întrebare destul de firească: de ce o cafenea? De ce nu un magazin de pantofi, un tribunal, o sală de clasă ori o parfumerie? Sincer, m-am gândit îndelung la acest lucru, am încercat să-i găsesc felurite explicații filosofice, teoretice, pragmatice, mai mult sau mai puțin plauzibile, dar intrând, într-o altă duminică, dimineața devreme, într-o cafenea, mi-am dat seama ce răspuns se potrivea cel mai bine. Ele aud cele mai multe secrete, declarații de iubire, desparțiri înlăcrimate... o băutură caldă este uneori singurul lucru de care e nevoie pentru a se crea o legătură eternă între oameni. Era atât de liniște, doar zumzetul

mașinilor de cafea, o muzică orientală în surdină, cum să nu te îndrăgostești? Un astfel de spațiu inspiră familiaritate, inspiră încredere, e locul ideal unde cineva poate să-și găsească pacea, unde se poate împăca în sfârșit cu destinul .

E un aspect, sau mai bine spus, un personaj pe care tot evit să-l abordez, căci încă nu

sunt sigură în legătură cu ceea ce simt raportat la rolul său în poveste, și anume Olivier. Da, el e iubirea cea dintâi a lui Iris, ce revine miraculos, absolut întâmplător după atâția ani. El o iubește sincer și aproape obsesiv, căutând mereu motive să o vadă, interesându-se zilnic de ea. E acea poveste ideală de dragoste, desprinsă din filme, ori din basme... Dar dacă Luca a fost iubirea aceea cu care se spune că ne întâlnim o singură dată în viață, iar el a murit

mult prea devreme, înainte de a apuca să o cunoască pe Iris? Și dacă destinul îi mai dă o șansă, timp de șase zile, să împlinească soarta erosului, dar efemer, căci liniștea lui e dincolo de orice spațiu, real ori închipuit... cred totuși că Olivier reprezintă exact esența ideologică a romanului, adică fiecare a trecut prin experiențe minunate în trecut, pe care ar vrea să le poarte cu sine pentru veșnicie, dar timpul trece atât de surd și trebuie, la un moment dat, să ne desprindem de acele amintiri, să dăm șanse noilor oportunități, noilor iubiri.

Întâlnirea cu Francisc Miralles din cadrul festivalului FILIT a fost o experiență greu de descris în cuvinte. Nu țin minte prea multe din dis-

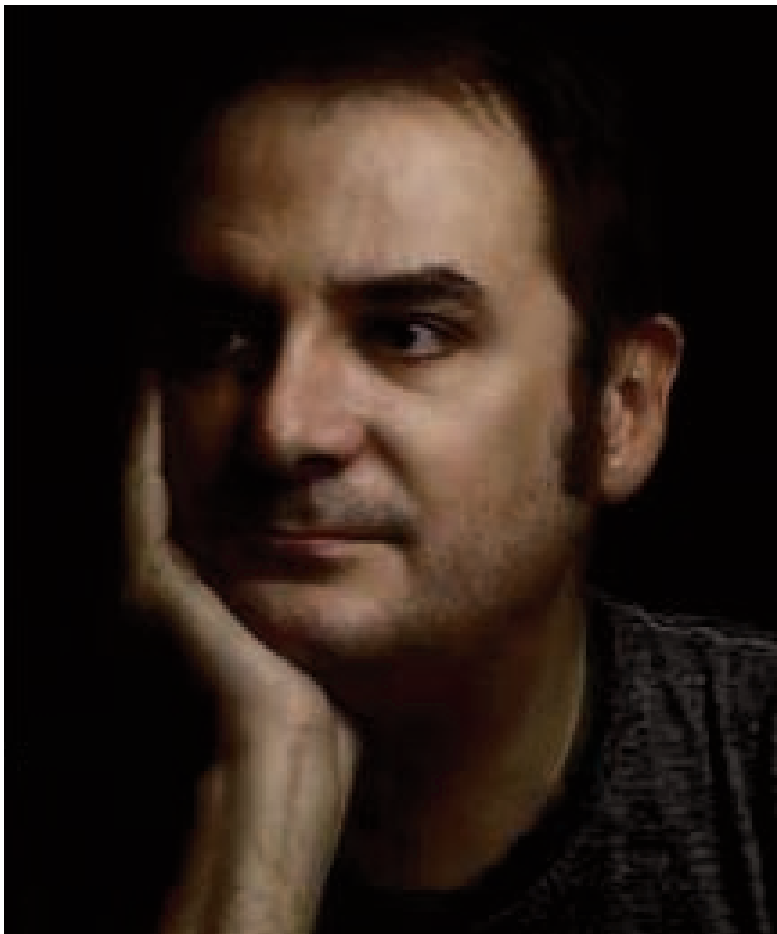
cursul său, deși eram atentă la fiecare inflexiune a vocii sale, înțelegându-i vorbele în spaniolă, ce sunau ca o baladă. Deși citisem povestea cu ceva timp în urmă, vorbisem despre ea, chiar glumisem pe seama ei, auzind într-un cadru oficial pe alții interpretând-o atât de profund, toate acele trăiri, imensul val de emoții m-au copleșit din

nou, dându-mi fiori de sperață și pură creație de frumos iluzoriu tocmai prin pragmatismul său. Dar nu era ca și cum m-ar fi sufocat vreo evocare a subconștientului, ori că aș fi resimțit prezența dure-roasă a vreunei umbre. Nu, incrușiunea acestui roman în viața mea a fost ca o trezire pe cât de bruscă, pe atât de subtilă, înțelegând că uneori destinul ia decizii în locul nostru, prea oribiți de lumina caldă a reminescețelor, căci e mai facil să rămânem în peș-

teră, într-o realitate limitată, lipsită de evoluție, decât să încercăm aparenta dezamagire a riscului, a posterității, dar cine știe? Poate nu căutăm unde trebuie cel mai frumos loc din lume, iar el e chiar aici...

Cred ca cel mai potrivit mod prin care pot arăta cum m-a afectat această lectură, e prin faptul că, după nenumărate tentative sortite eșecului, am scris primul meu haiku (dar, cum sunt o încăpățânată prin excelență, am uitat normele de măsură a versurilor...

*Trei stele pe cerul nopții de vară,
patru licurici în ochii tăi,
douăsprezece feluri de-a spune adio.*

LISA STRØMME

FATA CU FRAGI

Elisabeta Dima, Teodora Sorana Năstase, clasa a X-a A

Romanul Lisei Strømme prezintă povestea unor personaje reale din perspectiva protagonistei, o adolescentă de 16 ani pe nume Johanne Lien, cunoscută de mică drept „fata cu fragi”. Cronotopul este veridic, acțiunea desfășurându-se în orașul Åsgårdstrand din din Norvegia, la sfârșitul secolului al XIX-lea. Cartea surprinde mai multe povești de dragoste care se desfășoară în paralel, însă accentul nu este pus pe cea a Johannei și a lui Thomas, care se și căsătoresc la final, ci pe cea a pictorului Edvard Munch și a domnișoarei Tullik Ihlen, fata unei familii de nobili. Iubirea dintre ei, deși neîmplinită, nu se stinge nici până la moartea lor, pasiunea unuia pentru celălalt rămânând la fel de puternică pe tot parcursul acțiunii.

Acțiunea începe odată ce mama Johannei, o femeie severă și relativ rece în relația cu fiica ei, ia hotărârea de a o tri-

mite pe aceasta să lucreze ca fată în casă la familia Ihlen, care locuiește la Borre. Aici o cunoaște pe Tullik, fiica amiralului, iar între cele două tinere se înfiripă o prietenie profunda. Ceea ce le apropie inițial pe fete este atracția lui Tullik pentru Edvard Munch, un personaj controversat și neînțeles. Numele pictorului este interzis atât în casa familiei Ihlen, cât și în cea a Johannei Lien, acesta fiind privit cu ochi răi de către societate din cauza tablourilor sale considerate păcătoase. Tullik începe să îl viziteze din ce în ce mai des pe Munch și lipsește mai multe seri de acasă, iar Johanne minte în fața soților Ihlen pentru a-și proteja prietena.

Liniștea lui Tullik este dată peste cap de apariția lui Milly, sora ei mai mare, care avusese în trecut o relație cu pictorul. În mintea lui Tullik se naște suspiciunea că cea din tablourile lui Munch este, de fapt, Milly, căci

acesta se semnează pe fiecare pictură cu „EM”. Relația dintre Tullik și Munch nu poate rămâne ascunsă mult timp, cele două surori mai mari ale fetei fiind primele care află și decid că trebuie să îi despartă (El nu e interesat de ea, nu cu adevărat!). Totul ia sfârșit pentru tânăra Ihlen, când Edvard trebuie să plece în Germania și vine să-și ia rămas-bun, în ciuda așteptărilor lui Tullik că va fi cerută în căsătorie. Nebunia și durerea lui Tullik ating apogeul, întreaga familie simțindu-se umilă în fața chinului, crizei, disperării tinerei („Durerea o măcina. O rodea pe dinăuntru. Gura căscată. Buzele strâmbe. Bocea. Sufletul îi era smuls din trup. Se rupea. [...] Suferința lui Tullik ne năucise. Ne împietrise. În sufletul ei știa că va trebui să-și ducă viața fără el. [...] S-a apucat cu mâinile de burtă, apoi de piept, ca și cum ar fi vrut să scape de haine, de pielea ei, de carne, de ea însăși.”).

Edvard Munch a fost unul dintre cei mai mari pictori din Norvegia, a locuit o vreme în Åsgårdstrand, orașelul în care se desfășoară mare parte din evenimente. Tabloul său celebru, *Strigătul*, devine el însuși un personaj, capătă voce și ființă în mintea protagonistei. Narratorul conturează o versiune proprie a modului și motivului apariției operei de artă. Aceasta surprinde o figură scheletică având mâinile împreunate sub bărbie ce transmite chin, durere, tristețe care o tulbură și pe Tullik. Asemănarea aceasta frapantă și amărăciunea transmisă prin pictură cu atâta delicatețe și talent o neliniștesc pe Johanne și o fac să ascundă *Strigătul* într-un loc numai de ea

și de fratele ei știut, în loc să îi dea foc, așa cum i se poruncise.

Postfața este ca o explicație a întregului roman și dezvăluie sâmburele de adevăr ce i-a dat naștere, și anume existența pictorilor ce apar pe parcursul acțiunii, existența familiei Ihlen, a orașelului Åsgårdstrand, tablourile lui Edvard Munch. Operele artistului redau anumite trăiri pe care autoarea reușește să le transmită sau, cel puțin să le descrie sugestiv, împrumutând vocea Johannei Lien. Mesajul romanului are în vedere puterea artei, căci, așa cum spune și pictorul Heyerdahl, Edvard nu e făcut pentru dragoste. „Nu pentru dragostea unei femei. El iubește arta. E însurat cu arta lui. [...] Arta îl copleșește. Îi înghite sufletul.”

La întâlnirea din cadrul FILIT, scriitoarea Lisa Strømme a mărturisit că vede speranță în poveste, căci, chiar dacă cei doi nu se căsătorec, ea rămâne alături de el toată viața prin pasiunea care îi unește. Fiind întrebată în care dintre personaje se regăsește, autoarea a răspuns că, în situația lui Tullik, ar fi făcut același lucru. De asemenea, Lisa Strømme a precizat că iubirea poate provoca această stare de nebunie, iar o cauză a acestui destin tragic o constituie pictura. Întregul roman este un amestec viu, impetuos de realitate și ficțiune (Pool), este scris în nuanțe calde și reci, fiecare capitol având ca titlu un nume de culoare care anticipează destinul personajelor și evoluția lor de la modestie și inocență la o iubire mistuitoare.

“Human fates are like planets

***Like a star that emerges
from the dark –
and meets another star –
shines for a second before disappearing
again
into the dark – [it is] in this way – in this way
a man and a woman meet – glide towards
one another are illuminated in love’s
flames – to then disappear
in their separate directions –
Only a few meet in a
single large blaze – where they both
can be fully united”***

Edvard Munch

ADRIAAN VAN DIS *DOMNUL ȘI CÂINELE*

Schimbare de perspectivă prin întâlnirea cu destinul

Radu Farcaș, clasa a X-a A

În scrierile din literatura contemporană și nu numai, Parisul ocupă un loc privilegiat, imaginat și descifrat, un labirint întortocheat și aglomerat, plin de povești nespuse și de o lume diversă. Considerat de istorici și antropologi primul mare oraș ce a dat naștere unui mit urban, Parisul a fost pentru autorul olandez, Adriaan van Dis, într-unul din romanele sale devenite celebre, *Domnul și câinele*, orașul diversității, cu accente aprinse de rutină și indiferență, de viață care mocnește în umbra democrației și a camerelor de filmat, un oraș al umanității risipite pretutindeni.

Apărut în 2007, sub denumirea inițială de *De wandelaar (Plimbărețul)*, romanul care îl definește pe Adriaan van Dis ca scriitor, dar și ca persoană, prezintă probleme de actualitate precum cea a rasismului și a refugiaților. Tema romanului se înscrie în sfera socială, dar și cea economică, problematica dezvoltată atingând și sfera politică și chiar cea religioasă. Pentru cititorul avizat, protagonistul, Mulder, „un domn elegant din înalta societate”, apare ca prototipul spiritului solitar, dominat de ordine și disciplină, valori în jurul cărora se construiește întreaga sa existență. Asemenea autorului, Mulder, originar din țara lalelelor și a morilor de vânt, emigrează și ajunge în orașul luminilor, Paris, datorită unei moșteniri de familie.

În spațiul urbei pariziene, Mulder are o întâlnire probabil anticipată de destin, cu un câine, un animal al străzii, care devine un misio-

nar al curajului de a păși dincolo de pragul impasibilității și al egocentrismului care îl defineau până atunci. Apărut din flăcările mistuitoare ale unui incendiu, din lumea ascunsă și greu încercată a refugiaților, câinele devine un inițiator și o călăuză pentru protagonist în cunoașterea adevăratei lumi, reușind să readucă pe calea rațiunii, sufletul pierdut al stăpânului său ocazional, să repare și să elibereze din pasivitate mecanismul îmbătrânit al omului.

Deși numele său se află sub semnul anonimului, câinele dezgheață inima blocată în trecut a lui Mulder și îl determină să deschidă ochii și să înceapă să vadă lumea așa cum este de fapt.

Romanul reușește cu succes să surprindă evoluția personajului, viața sa nouă și noile sale convingeri, urmare a interacțiunii cu persoane de religii și culturi diferite, precum islamismul, creștinismul și iudaismul. Astfel, Mulder trece de la ipostaza de ateu la cea de conștientizare a existenței unei forțe divine și de raportare la aceasta.

Autorul nu aduce în atenție problemele unui individ, ci ale unei societăți, „prin botul unui câine”, fiind o scriere cu un pronunțat caracter social, la periferia Parisului petrecându-se crime zilnic, scene tumultuoase și impresionante ale lumii de lângă parizienii considerați veritabili.

Fără îndoială, *Domnul și câinele*, rămâne în memoria oricărui cititor o poveste emoționantă a unui singuratic ce încearcă să dea vieții sale un sens într-o lume tot mai extremă.

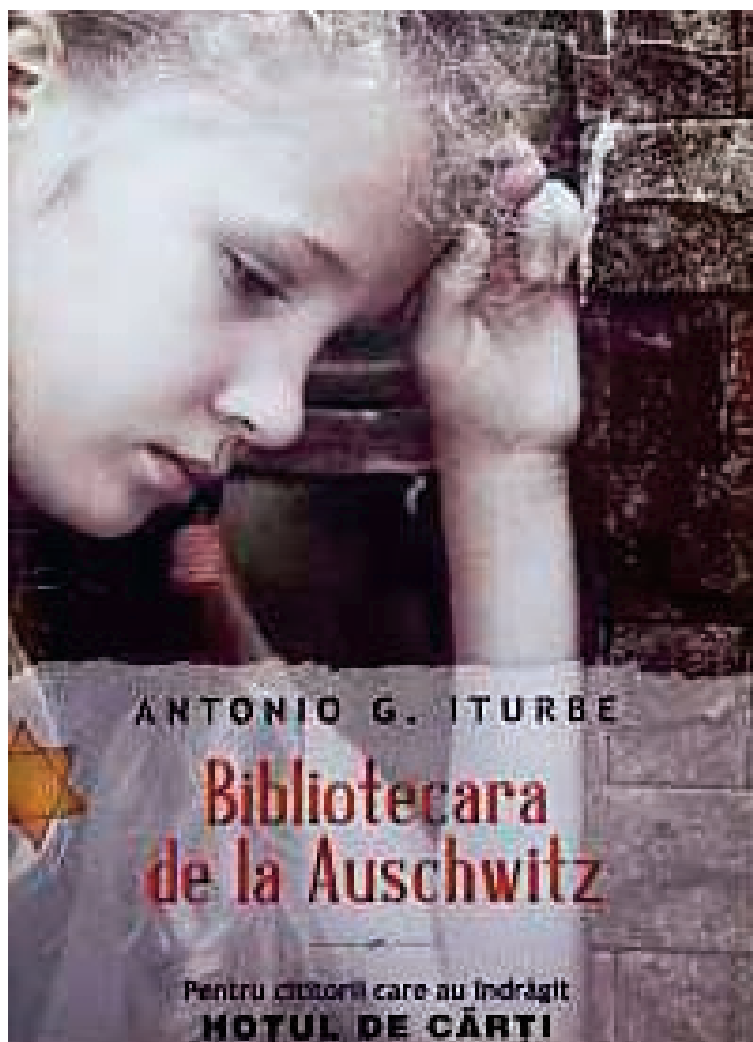
ANTONIO G. ITURBE BIBLIOTECARA DE LA AUSCHWITZ

O carte pentru suflet

Cătălina Dosoftei, clasa a IX-a A

Romanul „Biblioteca de la Auschwitz” (2015) (cu titlul original „La biblioteca de Auschwitz”), scris de Antonio G. Iturbe, este bazat pe povestea adevărată a unei supraviețuitoare a lagărului de concentrare nazist, Dita Kraus, care trăiește acum în Israel și cu care a luat legătura autorul în cursul investigațiilor pe care le-a făcut pentru realizarea operei. Aceasta spune dramatica, dar uimitoarea poveste a Ditei Alderova, o adolescentă din blocul 31 de la Auschwitz, unde cărțile sunt interzise, care reușește să ascundă în rochia ei o bibliotecă clandestină alcătuită din câteva volume, folosite ca manuale de un grup de adulți, ce devin profesorii copiilor deportați. Astfel, în noroiul negru ce pare să înghită întreaga lume a lagărului, Fredy Hirsch, un prizonier, a reușit să pună bazele unei „școli”. Într-un spațiu al ororilor, într-un un infern prea bine organizat, o copilă readuce speranța celor din jur, prin puterea lecturii.

Din dragoste pentru cărți, Dita ajunge să își riște viața pentru a ține în siguranță cele opt volume și pentru a le livra celor ce le solicită. Treptat, fata va descoperi Rezistența și va înțelege cum

acționează aceasta și, inevitabil, se va confrunta cu temutul Josef Mengele, cunoscut ca doctorul Moarte, care vizitează adesea blocul 31, în căutare de noi victime. Însă, povestea nu se rezumă doar experiența adolescenței, ci și la viața altor supraveghetori din preajma ei.

De asemenea, datorită stilului aparte întâlnit în roman, ziaristul și scriitorul aragonez, Antonio G. Iturbe, a obținut premiul Troa Libros, opera sa fiind considerată un omagiu adus cărților, o lecție de supraviețuire și o dovadă că speranța nu trebuie să lipsească niciodată.

În opinia mea, în carte se împletesc atât de armonios ficțiunea și realitatea, încât aceasta devine o adevărată inspirație pentru cei care o citesc, motivându-i să accepte viața așa cum este și să conștientizeze puterea creatoare a cuvântului de a contura destine, dar și de a sfărâma vise. Astfel, cărțile sunt comorile infinite ale existenței ființei umane, păsări ale căror aripi nu se frâng niciodată, purtându-ne mereu în alte lumi, făcliile ce ne luminează calea printre iluzii, căci prin ele putem să ne sustragem realității și să ne proiectăm în afara timpului. Universul lor este inepuizabil, un fond latent de lumi construite după o altă arhitectura decât cea a vieții cotidiene, una ce să satisfacă tocmai

această nevoie a omului de a evada. „Probabil unii oameni nu vor fi de acord cu această fascinație a unor persoane de a-și risca viața pentru a menține deschisă o școală secretă și o bibliotecă clandestină la Auschwitz-Birkenau. Unii ar putea crede că este un act de curaj inutil într-un lagăr de exterminare, atunci când există alte preocupări mai presante: cărțile nu vindecă boli, nu pot fi folosite ca arme pentru a doborî o armată de călăi, nu țin de foame și nici de sete. Este adevărat: cultura nu este necesară pentru supraviețuirea oamenilor, necesare sunt doar pâinea și apa. Este adevărat că omul supraviețuiește dacă are pâine să mănânce și apă să bea, dar mulțumindu-se doar cu atât moare întreaga omenire. Dacă omul nu se emoționează în fața frumuseții, dacă nu închide ochii și nu-și pune în funcțiune mecanismele imaginației, dacă nu este în stare să-și pună în treabă și să întrezărească limitele ignoranței sale, fie că este bărbat sau femeie, atunci înseamnă că nu este o persoană.”

Așadar, romanul „Biblioteca de la Auschwitz” este o poveste uimitoare despre dragostea pentru literatură, curaj, devotament și prietenie ce nu trebuie să lipsească din lista de cărți a unui cititor pasionat.

ELIF SHAFAK

FETIȚA CĂREIA NU-I PLĂCEA NUMELE SĂU

Theea Titieanu, clasa a V-a D

Să scrii o carte este ca și cum ai picta un tablou: faci o artă care bucură pe oricine. După cum știți, ele (cărțile), pot avea autori de orice fel și din orice țară.

Am remarcat de curând o carte care mi-a plăcut în mod deosebit. Este vorba despre cartea: „Fetița căreia nu-i plăcea numele său”, despre care pot spune că mi-a schimbat foarte mult concepția asupra majorității lucrurilor din viața obișnuită.

Curioasă din fire, am căutat mai întâi câteva informații despre autoare și am aflat astfel că este originară din Turcia, fiind considerată una dintre romancierile contemporane cele mai premiate și apreciate.

Elif Shafak scrie în turcă și în engleză și a publicat 15 cărți, dintre care 10 sunt romane foarte apreciate. Astfel, pot enumera câteva: „Privirea” (2000), „Palatul puricilor” (2002), „Bastarda Istanbulului” (2006), „Onoare” (2012), „Ucenicul arhitectului” (2013) etc.

Cartea „Fetița căreia nu-i plăcea numele sau” a apărut la Editura Polirom, în anul 2016.

Cum majoritatea cărților contemporane au ca temă imaginația sau magia lecturii, lucrarea menționată nu a ieșit din acest tipar, cuprinzându-le pe amândouă.

Protagonista textului este întruchipată de o fată pe nume Sakiz Sardunia („Mușcata Curgă-

toare”) care își ura numele, deoarece toți colegii ei râdeau de semnificația lui.

Într-o zi, când părinții ei au plecat, iar ea a rămas la bunici, a întâlnit niște personaje fantastice din țara LEPOBA, țara unde ideile copiilor prind viață. Ele, ideile, alimentează acel loc mirific, dar când oamenii nu mai dau importanță lecturii, acesta se destramă.

Personajele menționate mai sus, Zelis și Asutay, veniseră să adune idei pentru a încerca să schimbe ceva, dar aveau nevoie de GLOBUL pe care Sakiz Sardunia îl găsisese în bibliotecă cu ceva timp în urmă, pentru a se întoarce acasă. Trecând printr-o serie de aventuri și având de ales între mai multe căi, cei trei reușesc să salveze situația.

Pe parcursul cărții, Sakiz Sardunya întâmpină o problemă clasică: ea își întreabă părinții un anumit lucru, iar ei îi explică, dar nu foarte clar, însă când aceasta își afirmă neclaritățile, cei doi îi spun că va înțelege când va fi mare.

Sakiz Sardunia își apreciază familia, pe care o consideră iubitoare, cu oameni cu inima curată. Însă și-ar dori să poată schimba anumite

lucruri – să facă să dispară neliniștile mamei sale și treburile nesfârșite ale tatălui. Faptul că este unicul copil are și avantaje (nu împarte camera și jucăriile cu nimeni, nici cărțile dragi, nici țeptoasele iubite - Ziua și Noaptea), dar și neajunsuri – uneori se simte singură. Iar faptul că părinții nu îi permit să interacționeze cu alți copii afară, la joacă, sub pretextul că e periculos, o întristează pe fetiță. Astfel, ea se refugiază în cărți – romane, povești și poezii.

Eroina noastră își imaginează că viața unui adult este mai ușoară, mai frumoasă decât cea a copiilor și își dorește, ca toți cei de vârsta ei, „să fie mare”, să fie liberă de toate neplăcerile create de copiii de vârsta ei. Atitudinea părinților ei o nemulțumește profund și o face să își dorească ca atunci când va deveni părinte la rândul ei, să își consulte copiii ori de câte ori va avea de luat decizii în ceea ce îi privește.

Din punctul meu de vedere, toți părinții ar trebui să le ofere explicații copiilor. Chiar dacă este o discuție mai complicată, este posibil ca acel copil să aibă nevoie de o informație atunci, pentru a clarifica anumite lucruri sau probleme cu care s-a confruntat.

De asemenea, această carte ridică multe probleme și pentru copii, și pentru părinți, fapt care cere lectura cărții. Prima oară când o citești, este ca și cum ai vedea-o cu sufletul. Te axezi pe sentimentele personajului. A doua oară în schimb, citești cu „rațiunea”. Vezi totul mai semnificativ și începi să compari cu ceea ce ai trăit tu.

Împrietenindu-se cu Zelis și Asutay, protagonistul crede că de fapt îi ajută pe ei. În realitate, se ajută pe sine. Un exemplu în acest sens ar fi momentul în care Sakiz Sardunya îl sfătuiește pe Asutay în legătură cu părerea pe care ar trebui să o aibă față de numele său. Ea simte că își spune sieși de fapt toate sfaturile, sentiment prin care trece probabil multă lume.

Această carte ar trebui citită de toată lumea, deoarece este specială. Prin ea, te descoperi de fapt pe tine. Este genul de carte care cuprinde toate problemele vieții și le explică din punctul de vedere al adulților și al copiilor, fapt care este foarte important. Recomand această carte, pentru că sunt sigură că oricine se va regăsi în Sakiz Sardunya și va putea trăi sentimentele cărții alături de ea, va fi o altă persoană când va ieși din magia cărții!

MEET JOE BLACK

Cătălina Dosoftei, clasa a IX-a A

Filmul „Întâlnire cu Joe Black”, produs în anul 1998 și regizat de Martin Brest, are în distribuție mari actori ai cinematografului american. Anthony Hopkins interpretează, cu mare profunzime rolul lui William (Bill) Parrish, un bogat proprietar al unui imperiu multimedia. Actorul ne transmite la fiecare pas, prin tehnica sa, sentimente diverse, ridicând multe semne de întrebare iar în final dând un răspuns unic. O altă prezență semnificativă este celebrul actor, Brad Pitt, ce impresionează prin modul în care trece de la un tânăr care se îndrăgostește la prima vedere către personajul sinistru, Mr. Death. Actrița Claire Forlani dă viață unei superbe prezențe feminine, Susan Parrish, ce este elementul de legătură dintre cele două personaje prezentate anterior.

Producția are trei nominalizări la Academy of Science Fiction, Fantasy and Horror Films pentru cel mai bun actor în rol principal, cea mai bună actriță în rol secundar și cea mai bună coloană sonoră.

Scenariul, realizat de Ron Osborn și Jeff Reno, abordează tema sfârșitului și a trecerii ireversibile a timpului. Povestea începe când Moartea se hotărăște să vină în vizită pe Pământ pentru a lua cu ea pe William Parrish. Acesta pare a avea o viață fericită alături de cele două fete superbe ale sale, Allison și Susan. Totodată, expansiunea financiară este o preocupare de bază care îi păstrează nealterată pofta de viață. Odată cu aniversarea împlinirii a 65 de ani, pe care fetele sale o organizează, pregătind o petrecere grandioasă, William, bolnav de inimă, are un atac de cord și se întâlnește cu însăși Moartea ce apare în corpul unui bărbat atrăgător,

Joe Black. Acest tânăr care se prezintă într-un aer plin de mister are fizic identic cu cel pe care Susan îl cunoscuse întâmplător la un restaurant înainte de a-i lua Mr. Death corpul. Acesta face un târg cu domnul Parrish să îi lungească viața dacă acceptă să-i fie ghid în lumea oamenilor. Condițiile Morții nu sunt negociabile: intră unde vrea în viața lui Bill și trebuie tratat ca un om. Astfel, deși vine cu intenția clară de a-l lua cu el în Lumea Umbrelor, Moartea se îndrăgostește treptat de Susan și află cât de complexe sunt trăirile muritorilor. Atât timp cât Îngerul Morții (Joe) este îndrăgostit de viață (Susan), William trăiește...

În opinia mea, acest film bazat pe o idee originală, este o poveste de dragoste profundă, îmbinată cu puțin umor și mult mister, o ficțiune etalată excelent, lăsând cinefilului un gând măreț, să profite de orice oportunitate pe care o are, să fie bun și să își prețuiască viața. În ciuda faptului că durează aproximativ trei ore, producția este transpusă pe ecran cu claritate și emoție evidențiind frumusețea uitată a vieții de care ajunge să se atașeze și Mr. Death. De asemenea, se prezintă natura umană a morții căci dorința de a trăi a lui Bill îl intrigă chiar și pe Îngerul Negru. Astfel, cea mai impresionantă scenă este în final când Bill și Moartea/Joe Black trec podul (metaforic poate fi considerat cel dintre viață și moarte) ca doi prieteni, ca doi egali.

Așadar, expresivitatea unor actori celebri, scenariul uimitor, ideea inedită și mesajul emoționant sunt doar câteva motive pentru care filmul „Întâlnire cu Joe Black” este o producție ce nu trebuie ratată așa că... vizionare plăcută!

CÂINI

sursa: www.imdb.com

Andrei Mircea Lupuleasa, clasa a X a A

Filmul românesc *Câini*, produs în anul 2016, regizat de Bogdan Mirică, este câștigător al premiului FIPRESCI la secțiunea „Un Certain Regard” din cadrul festivalului de la Cannes, precum și a numeroase premii Gopo, aducând în scenă o fațetă mai puțin cunoscută a realității. Este ca atunci când privirea omenească devine fascinată de un obiect, îl înconjoară cu privirea, alunecă de-a lungul curbelor sale, îl privește din felurite unghiuri, se lasă fermecat de strălucirea lui, dar niciodată nu se gândește să îl ridice pentru a contempla baza pe care se sprijină - brută, neprelucrată, ticsită de praf.

Câini este un film al atmosferei, ce pune accent cu precădere pe imaginile vizuale și auditive încă de la bun început, un film eveniment, pe care memoria peliculei îl va reține și, bineînțeles, memoria cinofililor, atâta timp cât cineva va propune și altceva decât ultima peliculă răsărită pe firmamentul hollywoodian. Producția cinematografică românească ascunde diverse straturi, greu de deslușit la o primă viziune, dar chiar și privitorii neavizați sunt impresionați de atmosfera misterioasă, scenele memorabile și limbajul minimalist, uneori frust, transmitând sălbăticia locurilor și a oamenilor, în genul prozelor lui Panait Istrati sau al unora dintre filmele western.

Dacă nu s-ar delimita cu aproximație geografia locului, undeva în Dobrogea, la granița cu Ucraina, am putea crede că ne aflăm în oricare alt spațiu rupt de civilizație din această lume. Dialogurile sunt esențializate, însă încărcate de sentimentul unei trăiri autentice, ce

nu se pierde în detalii ne semnificative, presimțind evenimentele ce vor urma și nu le vor oferi timp protagoniștilor să-și consume trăirile pur omenești.

Camera ne introduce cu aparentă încetinelă în sălbăticia preistorică a locului în care nimic esențial nu pare să se fi schimbat în ultimul mileniu. După scena bizară, în care un obiect nedeslușit, ce se dovedește a fi mâna unui defunct necunoscut, fixată în chingile bocancului, iese la suprafața mlaștinii, în prim-plan apare tânărul Roman, interpretat de Dragoș Bucur. Pentru a adânci și mai mult misterul, acesta stă îngândurat pe o bancă din stația dărâpanată, așteptând (pe cine oare?), pe chip citindu-se frământarea, neliniștea. Scopul venirii sale în această așezare uitată de lume este intenția de a vinde pământul bunicului său, o imensă alăturare de teren sterp, tărâm al neputinței și al nepăsării.

Locuința bătrânului pare să ascundă o taină grea. După moartea acestuia, a rămas în grija unui consătean și a unui patruiped inestetic, botezat ironic Poliția, prilej frecvent de aluzii pline de umor: „Uite și poliția! Omul, nu cățaua.” Un detaliu ce nu îi scapă lui Roman este lipsa ușilor de acces în acel loc dezolant, îndepărtat. Câinele percepe cel mai bine senzația permanentă de amenințare, pe care o amplifică, grație stării sale continue de agitație necontrolată. Astfel, se repede spre gard, latră violent, încercând parcă să gonească prezența demonică ce bântuie locul zi și noapte. Fascinația necunoscutului domină peisajul neverosimil, detașat de

realitatea cotidiană, apropiat unui timp mitic, cu neputință de localizat. În căutarea adevărului relativ care îi tulbură nopțile, personajul principal pleacă bezmetic, însoțit de notarul Sebi, ulterior dispărut fără urmă, să găsească răspunsuri, în tărâmul întunericului, unor întrebări prea puțin rostite, mai mult jumătăți de interogații, urmate de tăceri semnificative, pe care operatorul le surprinde cu atenție sporită.

În cele din urmă, în păienjenisul întâmplărilor, crimelor și disparițiilor cu autor cunoscut, necunoscut ori prezumtiv, Roman află crâmpoșele de adevăr din gura noului șef al nelegiuitorilor, pe nume Samir, interpretat magistral de Vlad Ivanov, un mare admirator, asemenea celorlalți tovarăși, al vechiului șef de clan, nea Alecu, nimeni altul decât bunicul defunct al năvălului orășean, care nu are nici cea mai vagă idee în ce combinație periculoasă poate să intre. Nicăieri nu ni se spune în mod direct care este ocupația acestor oameni fără lege și fără Dumnezeu, doar se sugerează, se picură informații, puțin câte puțin, privitorul reușind să compună, ca într-un puzzle, întregul. Este o lume primitivă, elementară, care, în absența unor adevărate prilejuri de distracție, se consolează cu parodice "turniruri" masculine, verificări animalice ale virilității, așa cum precizează, mucalit, Samir: „Ei, ba da, așa glumim noi la țară. Mai o trântă, mai un omor. Dacă n-avem școală, ce să facem? Ne plictisim și noi.”

Roman înțelege că stă în calea lui Samir și este considerat un orășean prostuț, care nu face parte din lumea lor și pe care îl sfătuiesc să se întoarcă acolo de unde a venit. El hotărăște să nu renunțe, alegând să rămână și să lupte, în loc să fugă fără urmă. În schimb, se simte încolțit, amenințat de o forță nevăzută. De fapt, tânărul nu a venit în pustietate doar pentru a vinde pământul. Această evadare din lumea orașului în plină sălbăticie reprezintă o confruntare dincolo de moarte cu personalitatea bunicului său, ce i-a marcat existența încă din copilărie, cu manifestările sale pline de cruzime, culminând cu uciderea unui bărbat în prezența sa. Modul de gândire al acestei stirpe de oameni, nesupuși niciunei legi, ci doar propriilor instincte atavice, este reflectat în altă "butadă" rostită de „filosoful” Samir: „Păi dacă

vreau să trec drumu’, îl trec nu? La oraș nu se poate, tre’ să aștepți verde. Când e verde, treci. Și știi ce am văzut? Și câinele la fel, trece pe verde. Adică tu om, să stai cot la cot cu câinele, să aștepți să-ți dea voie ăia să mergi? Eu om, cot la cot câinele, ha?”

Un personaj cheie al poveștii este șeful de post interpretat de Gheorghe Visu, aflat la apogeul carierei actoricești. Prezență discretă, dar percepută pe tot parcursul filmului, polițistul este fidel misiunii și datoriei sale, încercând să mențină echilibrul într-o lume incontrollabilă, chiar privat fiind de mijloacele necesare și, presupunem, de interesul autorităților superioare de a restabili ordinea. Atunci când Samir, starostele acestei lumi fără căpătâi, cu filiații în imaginea lui Lică Sămădăul, personaj al nuvelei „Moara cu noroc” de Ioan Slavici, se dezlănțuie cu sălbăticie și aparent fără sens, în realitate încercând să-și protejeze ținutul nelegiuit de invazia intrușilor, curmând viețile celor care îi stau în cale, inclusiv pe a lui Roman, polițistul se vede nevoit să treacă peste legile pe care le urmează în mod normal și îl ucide pe Samir, convins fiind (tristă constatare!) că nu are altă soluție de a stopa domnia fărădelegii. Este un ultim dar pe care îl oferă oamenilor cinstiți, terorizați de răufăcători, înainte de moarte, polițistul fiind chinuit iremediabil de o boală incurabilă, al cărei deznodământ îl acceptă cu seninătate și demnitate.

Filmul *Câini*, o peliculă ce vorbește despre oameni și atât de puțin despre animale, prezintă o poveste românească rostită pe marele ecran, atipică pentru filmografia autohtonă, ale cărei semnificații ajung în mințile și în inimile privitorilor din oricare parte a lumii, fiind mai degrabă o poveste universală, decât una locală, pur românească. Deși pe parcursul desfășurării acțiunii se înregistrează numeroase victime, pelicula nu este nici pe departe presărată de scene violente, fărădelegile fiind mai degrabă sugerate decât proiectate, cu o surprinzătoare naturalitate, integrate în firescul cadrului, ceea ce primează fiind jocul actoricesc, viziunea regizorală și, mai cu seamă, atmosfera specială, aproape perceptibilă, prin care cineații sunt învăluiți pe nesimțite în țesătura magică a celuloidului.

Ilinca Bunescu, clasa a VII-a F

Școala românească de cinematografie din ultimele două decade ne-a obișnuit cu filme-șoc având ca tematică evenimente „de pe vremea lui Ceaușescu”. Serialele mai noi de tipul „La bloc”, „Las Fierbinți” reprezintă, din păcate, o veritabilă decădere, abundă în trivialități și umor de proastă calitate, încadrându-se perfect în noțiunea de subcultură. Ne întrebăm atunci, justificat, ce subiecte ar fi tratat filmele românești de după 1990 dacă nu ar fi existat anii „ceaușistici” sau dacă nu s-ar fi apelat la cel mai josnic mod de a cuceri publicul prin limbaj suburban... Probabil nu ar fi existat deloc.

În contextul acestei mari dezămăgiri a ceea ce înseamnă azi cinematografia românească, apare „Octav”, un altfel de film, un Film cu „F” mare, un adevărat eveniment.

Tema filmului e universală, atemporală, banală și totuși atât de profundă: amintirile ce se răscolesc într-un suflet uman, tezaurul cel mai secret și mai valoros din noi, din fiecare – amintirile din copilărie. Aceste rememorări sunt cu atât mai valoroase cu cât aparțin unei personalități puternice din cultura românească, maestrul Sergiu Celibidache. Prin ochii acestuia, urmărindu-i pașii la întoarcerea în țară, trec toate cadrele filmului. Rezultatul e o încântare ce se adresează tuturor simțurilor: imaginile, aromele, atingerea, gusturile, sunetele - toate se succed într-un concert ce curge tumultuos ca un fluviu pe tot parcursul vizionării. Muzica lui Vladimir Cosma (un veritabil Ennio Morricone al nostru) este, ca întotdeauna, specială și reușește să

atingă subtil corzile cele mai profunde în inima spectatorului.

Cei doi mari actori ai noștri, Marcel Iureș și Victor Rebengiuc „fac” filmul cu talent de „monștri sacri”. Vocea domnului Iureș are un timbru atât de special încât dorești să o auzi iar și iar, te liniștește și te cutremură deopotrivă. Rolul marelui Celibidache îi vine ca o mânășă, Marcel Iureș degajă cu generozitate ceea ce ne lipsește azi: eleganța simplă înăscută, vorba domoală, gesturile așezate, privirea mereu vie nepăsătoare la vârsta din spatele ei. Victor Rebengiuc reușește un rol formidabil folosind, în mod voit, puține cuvinte. Cu o discreție studiată el tace des, ori își reține o parte din vorbe, lăsându-și privirea să comunice tot restul.

Copiii-actori ce au roluri importante în film par că nu joacă, ci chiar se joacă. De altfel, pelicula întregă lasă un sentiment de veridicitate deplină, cu tot cu dulcea aură de mirific în care sunt îmbrăcate micile bucurii uriașe care construiesc copilăria.

Filmul cere să fie vizionat în tihnă și îmbie la a fi reluat din memorie după ce luminile s-au aprins. Unele cadre trimit la filme mari din toate vremurile - așa cum mi-a părut mie revenirea bătrânului Celibidachi la conacul pe care se agață, scheletic, vrejuri uscate, o scenă în care parcă am recunoscut revenirea lui Michael Corleone în Sicilia pietroasă, uscată, pustiită de vânt din „Nașul”...

Filmul nu șochează ci alintă, încântă, mișcă, cucerește, trezește în fiecare melancolia vremurilor frumoase, aducerile-aminte de copil. Un film foarte frumos.

Mihai Fetecău și Mihnea Radu, clasa a X a A

Memorabila bătălie de pe plaja de la Dunkerque a fost adusă la viață pe marile ecrane ca o poveste vividă și terifiantă de către geniul regizoral al lui Christopher Nolan. Acesta te cufundă în evacuarea haotică din nordul Franței, de către Forțele Britanice ajutată de o flotă maritimă civilă.

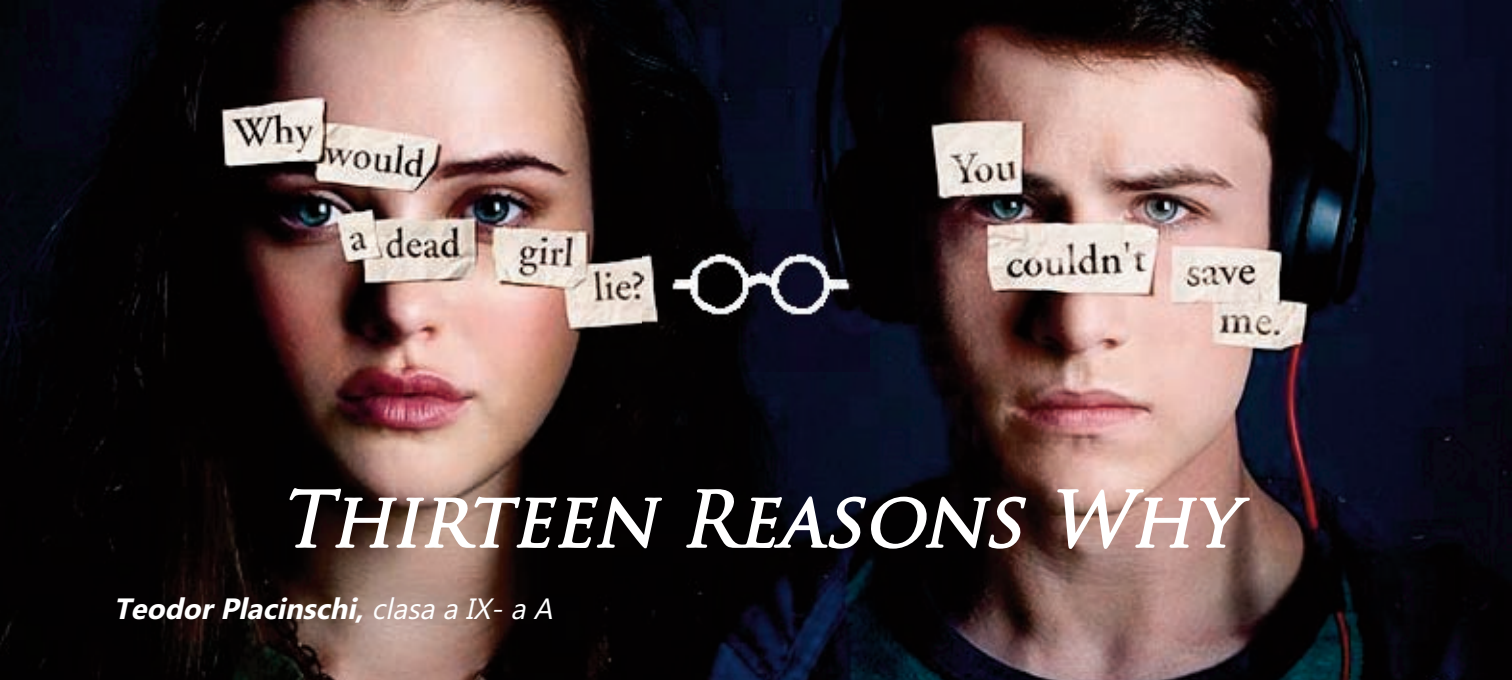
Nolan nu ne privează de ceea ce am văzut în filmele sale anterioare precum *Interstellar* și *Inception*, ba mai mult, ne oferă noi elemente care dau filmului textură și personalitate. Acesta reușește să redea o poveste veridică de război, care nu se folosește doar de scene de acțiune sângeroase cu care ne-au obișnuit mai multe pelicule de-a lungul anilor precum recentul *Hacksaw Ridge* și clasicul *Full Metal Jacket*. Prin depărtarea de aceste clișee cinematografice, regizorul se detașează de imaginea apocaliptică asociată, de regulă, cu războiul și pune accent pe psihologia personajului, umanizându-l.

Acțiunea se desfășoară pe trei planuri narrative diferite: infanteria, aviația și nautica. Urmand tehnica contrapunctului, specifică muzicii clasice a lui Bach, se pune în contrast experiența războiului din perspectiva celor trei forțe militare, oferindu-i spectatorului o percepție mult mai amplă asupra bătăliei. Din punct de vedere al temporalității, fiecare fir narativ se întinde pe o durată diferită, îmbinându-se în cel de-al treilea act al peliculei.

Un detaliu semnificativ al acestui film este lipsa personajului principal. În schimb, ne sunt prezentate personaje care acționează în propriile limite ale universului narativ. Regizorul evită folosirea unui protagonist, pentru a oferi o perspectivă obiectivă în care să se încadreze diferitele ipostaze ale războiului și impactul acestuia asupra psihicului uman.

Hans Zimmer revine alături de Christopher Nolan pentru a șaptea oară oferindu-ne cea mai bună coloană sonoră din cuprinsul carierei sale. Pentru menținerea suspansului, compozitorul apelează la tehnica „Shepard’s Tone”, ce are la bază utilizarea tonului muzical obișnuit, îmbinat cu variante modificate cu o octavă. Astfel, se creează iluzia unui crescendo continuu, ce menține tensiunea bătăliei, stârnindu-ne interesul. De asemenea, regizorul se folosește de sunetul visceral al armelor de foc pentru a-l face pe spectator să se simtă neputincios în fața forțelor devastatoare ale conflictului.

În concluzie, filmul *Dunkirk*, ne oferă o poveste prezentată obiectiv pe trei planuri narrative și temporale diferite, care constituie o întru-chipare realistă, veridică și verosimilă a războiului modern. Christopher Nolan face abstracție de viziunea predecesorilor săi pentru a ne oferi o interpretare proprie ce va trece testul istoriei, încadrându-se în marii clasici ai cinematografului. Cu siguranță, acest film reprezintă cea mai fină lucrare a regizorului și merită vizionat.

THIRTEEN REASONS WHY

Teodor Placinski, clasa a IX- a A

Dramatica poveste a lui Clay Jensen și a Hannei Baker face înconjurul lumii în opera pentru adolescenți a lui Jay Asher „Cele treisprezece motive” (titlul original *Thirteen Reasons Why*). Totul începe când Clay, un elev de liceu, ajunge acasă și găsește o cutie de pantofi, în care se află șapte casete numerotate. Acesta punând-o pe prima în casetofon, aude faimoasa replică „Salut, băieți și fete! Vă vorbește Hannah Baker. Live și stereo. Nu - mi vine să cred. Fără repetiții. Fără bis-uri. Și, de data asta, nu vă mai cer nimic. Nu, nu pot să cred. Hannah Baker s-a sinucis. Sper că sunteți gata, pentru că sunt pe cale să vă spun povestea vieții mele. Mai exact, de ce s-a sfârșit viața mea. Și, dacă ascuți casetele astea, atunci ești și tu unul dintre motive. Poftim? Nu! Nu spun pe care casetă intri tu în scenă. Dar stai fără grijă, dacă ai primit adorabila

cutiuță, o să apară și numele tău... Îți promit. De ce-ar minți o moartă?”. Acesta este începutul spre o poveste captivantă, plină de acțiune și întâmplări tulburătoare.

De ce alegerea unui cărți cu un subiect des ocolit de foarte multă lume fiind privit ca unul imoral, și de care nu trebuie vorbit? Însă această ignoranta nu îl face să dispară, ci doar îl pune pe o listă de așteptare, atât la nivelul comunității, cât și la cel al statului, iar inițiativa lui Jay Asher

de a alege sinuciderea ca temă principală a cărții este o alegere foarte îndrăzneță și cu un puternic impact asupra cititorilor. Povestea ne inspiră să dăm importanță fiecărui detaliu din viața unei persoane, pentru că niciodată nu vom putea ști ce se poate întâmpla în mintea acestora, dar că îi putem ajuta să treacă peste anumite mo-

mente. Acest lucru este puternic sugerat de motivul pentru care Clay apare pe casete, faptul că el nu reușește să își recunoască iubirea pentru Hannah, îi afectează decizia de a-și lua viața. Autorul dorește să arate cum afecțiunea poate influența major viața cuiva.

Îndrăgesc modul în care Jay Asher scrie, cu un limbaj accesibil pentru toți adolescenții, aceștia fiind și publicul țintă al cărții. Autorul abordează teme actuale, precum bullying-ul, presiunea din partea prietenilor, dorința de acceptare într-un grup, răutatea unora și chiar glumele exagerate, toate acestea împingând-o pe Hannah să se sinucidă. Folosirea mai multor casete și existența mai multor motive este foarte importantă, deoarece arată că ideea de a-și pune capăt zilelor nu a fost una spontană, ci una mult gândită și mult influențată, fiecare întâmplare având o intensitate crescătoare, până la ultima, în care ea nu este ascultată de terapeutul școlii.

Însă totul poate fi privit și dintr-o cu totul altă perspectivă. Imediat după moartea fetei, tuturor începe să le pese de aceasta, chiar și persoane care înainte nici nu o cunoșteau. În această situație, unii pot zice că Hannah și-a atins obiectivul de a deveni populară, moartea ei reprezentând un mod de a atrage atenția, să fie ceva de care lumea va vorbi pentru multă vreme de ce s-a întâmplat. Este adevărat că ea reacționează mult prea exagerat în privința unor evenimente, se retrage de restul lumii prea ușor și nu încearcă să își rezolve problemele vorbind cu părinții săi, lăsând totul să se acumuleze până la disperare. „Hei! Țsta pare un banc. De ce crezi că te minte o moartă? Pentru că ea și-așa nu mai are minte. Țsta e cumva un fel de scrisoare de adio nebu-

nească? Dă-i drumul. Râzi. Mă rog. Mie mi s-a părut amuzant.” Aceasta este o replică foarte importantă pentru dezvoltarea cărții, deoarece de multe ori se pune problema că Hannah ar fi putut minți în casetele ei, mai ales că nimeni nu mai putea verifica faptele, iar sinuciderea reprezentând un simplu joc pentru fată.

Iar acum, serialul, o adevărată operă de artă, este destul de diferit față de cartea pe care este bazat. Acesta este format din treisprezece episoade, câte unul pentru fiecare motiv. În ecranizarea cărții, drama este mult mai accentuată, atât cea a părinților, cât și cea a tinerilor participanți la evenimente. Clay este mult mai implicat în acțiune, dorind să îi facă dreptate Hannei. Legăturile dintre personaje sunt mult mai strânse și mai complicate, toate evoluând pe parcursul întâmplărilor. Serialul alege să schimbe și personalitățile fiecăruia, dând mai multă importanță întâmplărilor și motivelor pentru care se ajunge la sinucidere, scenă cu mult mai tragică decât cea din carte și accentuează suferința personajului principal feminin. Se realizează și o diferență de perspectivă, prin schimbarea culorilor dintre momentele în care Hannah trăiește și în cele de după moartea sa, care sugerează schimbarea relațiilor și a percepției asupra vieții.

Așadar, considerând atât cartea de Jay Asher, cât și ecranizarea acesteia, vedem importanța acestora și seriozitatea lor, prin abordarea unui subiect despre care puțin se discută, precum sinuciderea, tratând probleme actuale, des întâlnite de către adolescenți, și nu numai. Modul de scriere, expresivitatea actorilor, intensitatea acțiunilor și construcția personajelor, fac romanul și serialul un „must see”.

EVERYTHING, EVERYTHING

Cosmin Stefan Velnic, clasa a IX- a A

I'm willing to sacrifice everything just to live one perfect day

Filmul urmărește neașteptata poveste de dragoste dintre Maddy (Amandla Stenberg), o tânără silitoare dar retrasă, și Olly (Nick Robinson), un adolescent rebel pasionat de parkour, matematică și astronomie.

Maddy este o adolescentă de 17 ani care suferă de o boală foarte rară. Diagnosticată cu SCID la numai câteva luni, ea nu poate părăsi incinta sterilă a casei, din cauza imunității sale aproape inexistente: „Dacă aș ieși afară, m-aș îmbolnăvi în câteva minute și aș muri”.

Lipsită de prieteni de vârsta ei, Maddy are o viață monotonă, pe care și-o petrece alături de mama ei și de asistenta medicală, Carla... „Dacă viața mea ar fi o carte și ai citi-o invers, nimic nu

s-ar schimba. Astăzi e la fel ca ieri”. Pasionată de arhitectura și de lectură, tână reușește să se considere fericită, împăcată cu viața retrasă impusă de boală. Însă totul se schimbă atunci când în casa din vecini se mută un tânăr misterios, cu aspect athletic, îmbrăcat complet în negru, împreună cu familia lui. Animată de dorința de a cunoaște pe cineva de vârsta ei, Maddy încearcă să îi atragă atenția lui Olly, în ciuda străduințelor mamei ei de a o izola de noii vecini. Comunicând mai întâi prin geamurile camerelor lor și apoi prin e-mail, cei doi ajung să se cunoască mai bine, sesizând diferențele majore dintre ei: cartea preferată a adolescentei este *Micul Prinț* iar a lui Olly e *Împăratul muștelor*, în timp ce ea se îmbracă mereu în alb, Olly se îmbracă doar în negru, Maddy preferă haiku-ul, pe când preferatele adolescentului sunt limerick-urile.

Maddy se îndrăgostește de carismaticul tânăr și reușește să o convingă pe Carla să o lase să se întâlnească pe ascuns cu Olly, după ce acesta trece prin protocolul de dezinfectare necesar. Cu cât mai mult timp petrec împreună, cu atât mai mult se iubesc cei doi, în ciuda încercării lui Maddy de a nu se atașa de tânărul care trăia o viață obisnuită, în scopul de a se proteja de dezamăgirea și de durerea unei despărțiri. Neputând să stea și să privească una dintre certurile violente dintre Olly și tatăl său, Maddy iese din casă și

aleargă spre ei pentru a-i despărți. Astfel, mama ei află de relația fiicei ei cu tânărul și îi interzice adolescentei să mai comunice sau să se mai întâlnească vreodată cu Olly. De asemenea, ea o înlocuiește pe Carla cu o asistenta medicala rece și strictă. După o discuție în contradictoriu cu mama ei, Maddy hotărăște să plece în Hawaii, pe ascuns, cu Olly. Înotând, scufundându-se printre recifele de corali și sărind în valuri de pe stânci, Maddy savurează fiecare clipă de libertate pe care o petrece alături de Olly. Într-o dimineață, ea se simte bolnavă și se internează într-un spital, de unde o ia mama ei și o duce acasă. După ce își revine complet, ea primește un email de la doctorul care o îngrijise în Hawaii, care îi schimbă viața: „Eu nu cred că ai suferit vreodată de SCID”, îi scrie acesta. Șocată de această descoperire, Maddy merge în biroul mamei ei pentru a se uita în dosarul pe care aceasta îl avea pentru a-i monitoriza starea de sănătate. Acolo găsește mai multe teste care confirmă spusesele doctorului hawaian. Mama ei își recunoaște greșeala, explicându-i că, după moartea soțului și fiului ei, ea făcuse tot posibilul pentru a-și păstra fiica în siguranță. Maddy nu reușește să-și înțeleagă mama, și, deși o compătimește, hotărăște să se mute la New York și să-și construiască acolo o viață adevărată alături de Olly. Aici se remarcă evoluția personajelor, maturizarea lor prin intermediul iubirii, cei doi devenind niște tineri responsabili, capabili să se descurce singuri în viață, bazându-se doar unul pe celălalt: „Există și o versiune a vieții mele fără Olly în ea. Dar nu e asta”.

Personalitățile actorilor se contopesc armonios cu personajele cărora le dau viață, aceștia

interpretând cu naturalețe trăirile intense ale personajelor. De asemenea, se conturează relații puternice între personaje, precum cea dintre cei doi îndrăgostiți, Olly și Maddy, și cea dintre adolescentă și mama ei, care, dintr-o relație strânsă și armonioasă, se transformă într-una rece și distantă după revelarea adevărului referitor la sănătatea lui Maddy. Este surprinsă și relația zburciată dintre Olly și tatăl său agresiv, precum și încercarea fiului de a-și proteja mama și sora de violența tatălui, aceasta încercare culminând cu mutarea celor trei la New York într-o zi în care tatăl lui Olly era plecat la serviciu.

Ecranizarea urmărește îndeaproape suportul romanului Nicolei Yoon, dar are o expunere mai dinamică a evenimentelor, ce pune accent pe spontaneitatea deciziilor celor doi tineri și pe evoluția rapidă a sentimentelor lor. “Spoilerele” pentru cărți și filme ce reflectă starea de spirit a lui Maddy în roman sunt înlocuite cu secvențele animate introduse în film, ce sugerează ideea unei proiectări în mintea adolescentei îndrăgostite, care se confesează unui astronaut de jucărie (folosit pentru a adăuga o notă personală proiectelor de arhitectură) ce prinde viață în imaginația ei, ascultând-o și sugerându-i simbolic ce să facă.

În concluzie, consider că filmul merită văzut, atât datorită scenariului elaborat și jocului actoricesc plin de sensibilitate, cât și datorită prezentării unei remarcabile povești de viață pline de ipostaze deosebite și de răsturnări de situație, ce se concentrează pe schimbările inițiate de dragoste în personalitatea și în existența celor doi adolescenți, dar și pe ideea descoperirii frumuseții vieții prin iubire.

CHIRIȚA ÎN PROVINȚIE

Ioana Stupu, clasa a XI-a B

Scrisă acum mai bine de un secol, opera „Chirița în provincie” continuă să abordeze un subiect de actualitate și anume parvenitismul din societatea românească. În stilul caracteristic lui Vasile Alecsandri, Cucoana Chirița este concepută în ideea de a provoca spectatorul la introspecție, în speranța că el va fi ulterior capabil să își corecteze propriile metehne. De la premiera comediei în aprilie 1852 la Teatrul Național din Iași, Chirița nu și-a pierdut nicio clipă ridicolul, absurdul sau vulgaritatea, iar noi o putem admira astăzi pe aceeași scenă, în toată splendoarea ei.

Deși la prima vedere pare o piesă simplă și ușor de urmărit, ea poate fi puțin peste mână pentru anumiți spectatori. Toate franțuzismele grosolane vorbite într-un accent moldovenesc pregnant pot fi problematice pentru unii dintre noi, însă exact aceste lucruri stau la baza unui comic de excepție, iar reprezentația regizată de Ion Sapdaru nu a lăsat de dorit.

La ridicarea cortinei, se dezvăluie decorul unei ogrăzi boierești, cu fotolii și canapele de grădină moderne, având în spate o poartă și un gard zdravene. Astfel începe primul act, cu a noastră Coană Chirița Bârzoii călare pe un cal mândru și o adunătură de țărani revoltându-se cu privire la comportamentul lui Guliță, fiul renumitei doamnei. Aceasta le reproșează țăranilor că se iau de bietul băiat în mod nejustificat și că vina e numai a lor în ce privește stricăciunile cauzate. Chirița, în continuare pe cal, strigă după Ion și, în absența unui răspuns prompt din partea lui, ea striga după oricine o poate ajuta. Preferă ajutorul dom-

nului Șarl, profesorul de franceză al lui Guliță, care reușește cu mare dificultate să o susțină pe Chirița datorita greutății ei („și eu îs ușurică ca o pană”). Scena este urmată de insistențele lui Guliță de a călări, băiatul fiind trimis să învețe. Doamna Bârzoii își exprimă fericirea în ce le privește pe fiicele ei măritate, spunându-i cumnatei sale că mai are un singur gând, acela de a deveni isprăvnicasă. Motivul? „Jândarii” pe care îi va avea „a poartă și-n coadă”. Cumnata Safta îi zice că a citit în cărți că urmează să primească veste bună de la fratele său chiar în ziua aceea, lucru ce o bucură nespuse pe cucoană. Se apucă apoi femeile de vorbit de Luluța, o orfană cu zestre bună pe care o vor măritată cu Guliță, însă care „nu bate nicidecum cu Guliță”. În scena reapar Guliță și monsieur Șarlă, cu cel din urmă începând Chirița un dialog de-a dreptul nostim ce împleticește franțuzisme din cale-afară de caraghioase. Discuția culminează cu mama băiatului spunându-i profesorului că băiatul va vorbi franțuzește ca apa („N'est pas, monsieur Șarlă, qu'il parlera comme l'eau?”). La sugestia Chiriței, Guliță este supus la un test de franceză, în care, la admirația celor două femei, el traduce din română cuvintele „furculiță” drept „furculision”, „friptură” drept „fripturision” și „învârtita” drept „învârtision”.

Toate acestea sunt date uitării când în scenă își face apariția Ion, ce aduce un răvaș de la Iași. În ciuda importanței răvașului, Chirița refuza să îl primească până nu este adus după moda („și după ce-i pune șervetu pe talger și

răvașu pe șervet... să mi-l prezinți frumos"). În ciuda explicațiilor, Ion tot încurca ordinea celor trei obiecte, însă Chirița este prea nerăbdătoare să citească ce îi trimise soțul ei, încât ia scrisoarea și îl izgonește pe servitor numaidecât. Aceasta află că soțul ei s-a isprăvnicit și o cheama pe ea în târg, alături de toată gospodăria și tot neamul. La aceasta scenă își face apariția Luluța care, după intrarea tuturor în casa, jalește pe „neneaca și dragul de Leonaș”. Guliță reușește între timp să se

furișeze și se îndreaptă spre grajd când, Luluța îl zărește și începe să îl batjocorească spunându-i că este doar un copil. La auzul insultelor, Guliță se duce la grajduri și se urca pe cal, însă pierde controlul, provocând haos în tot satul. Acesta este momentul în care Leonaș își face apariția și, la venirea hăițașilor lui Guliță, cei doi îndrăgostiți sunt nevoiți să se ascundă. Se crede că bietul băiat a murit, dar câteva clipe mai târziu, acesta își revine, primul cuvânt ce îl rostește fiind „trantision”.

Această „înviere franceză” provoacă râsul celor doi tineri ascunși, care sunt nevoiți să iasă la vedere. Cucoana Chirița îl izgonește pe Leonaș și pleacă apoi cu tot alaiul în târg, astfel terminându-se actul I. Al doilea și cel din urmă act o înfățișează pe proaspăta isprăvnică pe canapea, într-o odaie frumoasă decorată în care intră soțul acesteia și anume Bârzoii. Bărbatul își începe pledoaria cu nemulțumiri legate de hainele meschine pe care este obligat să le poarte, de obiceiurile inconfortabile de la Ieși și de cheltuielile pe care le are de când cu aceasta isprăvnicie. Chirița nu face altceva decât să îl ia peste picior și îl trimite la canțelarie, îndemnându-l să vină acasă cât mai repede, întrucât urmează să aibă musafiri. Ocazia nu este alta decât anunțul logodnei dintre Guliță și Luluța și anunțul plecării ei la Paris. Odată plecat domnul Bârzoii, apare Leonaș care, deghizat în ofițer, îi face curte Chiriței pentru a obține de la dumneai un anume portret pe care are de gând să îl folosească drept metodă de șantaj.

Cu madam Bârzoii ieșită din salon, Leonaș se întâlnește cu Luluța și își fac planuri pentru a scăpa-o pe fată din teribila logodnă, aceasta mărturisindu-i că a făcut pe nebuna tocmai în acest scop. Într-un moment intim Guliță și Ion îi surprind pe cei doi tineri și băiețandru îl provoacă pe Leonaș la un duel. Nu

sursa: www.teatrulnationaliasi.ro

durează mult până reapare Chirița și îl izgonește din nou pe Leonaș, lucru pe care Guliță îl va întoarce în favoarea lui când îi povestește tatălui sau întâmplarea. Urmează un episod de nebunie al Luluței, moment în care Cucoana își îndeamnă fiul să stea cu sărmana fată. Întrevederea nu reprezintă decât un alt prilej pe care Luluța îl are să îl sperie pe Guliță. Băiatul, neștiind ce să facă, iese din scenă alergând pe ușa din spate.

O a doua apariție a lui Leonaș în casa Bârzoilor îl surprinde pe acesta îmbracat în negustor, reușind să demonstreze necinstea „cuconului ispravnic”, printr-un curcan, ce a fost vândut și răscumpărat drept mită”. La întâlnirea negustorului cu Bârzoii, Leonaș îi spune de o actriță de la Iași de care cuconul este foarte interesat, atât de interesat, încât o minte pe soția lui în legătură cu locul unde se duce. Chirița îl recunoaște iar pe Leonaș și, pentru a treia oară, îl dă afară pe tânăr.

Sosesc, în cele din urmă musafirii, care sunt peste toate de încântați de plecarea cucoanei la Paris. Aceasta își primește îndată și pașaportul de la monsieur Șarlă, fiind pe numele Baroanei Chirița Bârzoii, veste extraordinară pentru preaiubita noastră parvenită. În această succesiune de evenimente atât de ridicole, într-o ultimă încercare de a o salva pe Luluța, Leonaș, costumat în „actorița” de la Iași, intră în salonul familiei Bârzoii, care nu bănuiește nimic. Luluța însă se prinde de înșelătorie și, pretinzând o altă ieșire nebunească, dorește să se căsătorească cu actrița. Lucrurile decurg exact cum voiau cei doi îndrăgostiți, și, când Leonaș se leapădă de veșmintele de actriță, cucoana Chirița nu mai are ce să facă. „Decum festa-i jucată!”, și ea vine la pachet cu demisia domnului Bârzoii, sub presiunea divulgării secretelor acestuia și intrarea lui Leonaș în funcția de ispravnic. Chirița ar dori să se opună, dar din păcate nici ea nu are cum, datorită portretului de mai devreme. Cu toate acestea, opera are un final fericit, iar cei doi proaspăt căsătoriți sunt invitați la masă, lăsând la o parte toate nedreptățile de până atunci.

Într-o ultimă scenă, personajele pare că renunță la rolurile pe care le-au

jucat cu mare sfințenie și transmit publicului un mesaj sincer despre comedie, despre cum ipocrizia domină în aceasta lume și despre cum de la cele mai mici fapte de lașitate, se înfiripă o lume a ridicolului. „Astfel e lumea... o comedie!” este ceea ce îți rămâne în minte odată ce s-a terminat piesa de teatru. Și după ce două ore am savurat cu zâmbetul pe buze opera, remarc că mi-a lăsat un gust amar în gură această readucere la realitate. Deși timp ce două ore am râs cu naivitate de personaj, a fost nevoie de câteva clipe pentru a pune la îndoială poziția mea de spectator.

Asemeni primei reprezentații, travestiul în această operă este de nelipsit, atribuindu-i Cucoanei Chirița trăsături grosolane și absurde, însă perfecte în concordanță cu adevărata-i natură. Actorul Horia Veriveș a avut o prestație de excepție în rolul Chiriței, iar regizorul Ion Sădaru, alături de Cosmin Maxim (Leonaș), Iuliana Budeanu (Luluța), Gelu Ciobotaru (Guliță), Dumitru Năstrușnicu (Bârzoii), Irina Răduțu Codreanu (Safta), Doru Aftanasiu (Domnul Sarl) și Sorin Cimbru (Ion) au reușit să pună în scenă tot ce a intenționat Vasile Alecsandri să redea prin comedia lui.

Ioana Stupu, clasa a XI-a B

MĂCELĂRIA LUI IOV

Un joc al banilor, al pasiunii, al credinței și al înșelătoriei. O piesă în care acțiunea propriu-zisă nu este decât un motiv pentru a scoate la iveală acele adevăruri ale societății pe care nu mulți au curajul să le spună. „Măcelăria lui Iov” este o piesă cutremurătoare în care coșmarurile vieții cotidiene apasă asupra fiecărui suflet din sală și în care mântuirea pare a fi un ideal departe de a putea fi înțeles de simpli păcătoși.

Asemeni încercărilor din „Cartea lui Iov” din Vechiul Testament, în această piesă, Tatăl are parte de numeroase dificultăți pe care încearcă să le depășească, însă datorită inadaptării acestuia în lumea modernă, el nu face decât să distrugă tot ce a construit. Observăm, totuși o abordare complet diferită de cea a Bibliei; aici păcătosul nu este salvat în cele din urmă. Aici, banul nu mântuiește pe nimeni.

Într-o lume capitalistă, de consum, în care banul a devenit unica motivație a omului și în care ignoranța este cheia supraviețuirii, un biet bătrân măcelar se găsește în imposibilitatea de a discerne între bine și rău, între Dumnezeu și Satan, între adevăr și minciună. Acest lucru cu siguranță nu îi este ușor, când fiul său, sânge din sângele lui, se amestecă în cel mai nefericit mod cu putință, în încercarea de a își salva familia, dar mai presus de toate, de a face bani. Astfel, cu o fiică bolnavă și o afacere în derivă, tatăl familiei îl concediază la sugestia Fiului, pe unicul angajat al măcelăriei cu toate că el devenise, cu timpul, un al doilea fiu. Această alegere se dovedește a fi cu

atât mai dezastruoasă, cu cât Băiatul de prăvălie și fiica măcelarului, doi tineri îndrăgostiți, urmau să plece împreună în lume, văzând-și de naivitatea vârstei. Acest prim act de „trădare” este cel ce dovedește fragilitatea lumii în care personajele au trăit până atunci și scoate la iveala tot răul care se poate revărsa asupra unei familii.

Pierderea afacerii, nebulia Fetei și toate neajunsurile ar fi mai mult decât destul să distrugă până și ultimul fir de speranță din bietul tată iar la un moment dat el, într-adevăr nu mai rezistă („Aveți de gând să încetați odată să mă numiți tată? Nu vezi că nu mai sunt nimic?”). Lucrurile se schimbă, însă, odată cu moartea soției, ce și-a ascuns boala până în ultimul moment. Tatăl pare să realizeze că mântuirea nu ar trebui să fie doar teoretică. Cu toate acestea nu mai are nicio importanță întrucât cărțile au fost deja jucate și acum este prea târziu...

„Dacă e o problemă de bani... atunci nu este o problemă.” Aceasta este deviza după care se ghidează fiul de măcelar, mândru că a depășit condiția părinților săi și convins că poate să îi scoată din impas. Ceea ce nu conștientizează el este, că în ciuda încercărilor și a minciunilor, el nu face decât să destrame ce a mai rămas din familia sa. El este întruchiparea tânărului modern și realizat, ce a înțeles pe deplin jocul banilor, însă care a uitat de unde a plecat. Nu are nicio intenție de a se da înapoi de la desfrâu și avere, și asta ajunge să îl reprezinte ca personaj.

La prima vedere spectatori, dar mai apoi „ajutoare” la îndeplinirea haosului, cei trei „clowni” traduși prin trei prostituate, au o serie de îndatoriri în ceea ce privește desfășurarea acțiunii. Ei dau inițial impresia de simpli comedianți, care apar suficient de des încât spectatorul să nu își piardă mințile în toata cruzimea de care dau dovadă adevărurile piesei. Fără să îți dai seama însă, ei ajung să fie prietenii băiatului de prăvălie, să fie cei ce demolează măcelăria, iar în cele din urmă, cei ce sunt delegați să o găsească pe fiică. Pe măsură ce se înaintează în piesă, se pot observa diferențe dintre cei doi clowni (Horela și Irena). Deși aceeași față și principii de bază identice, ei au norme diferite când vine vorba de păcat. Implicați amândoi în aceleași probleme, în ultimul ceas Irena își eliberează disperarea și nesiguranța sperând să scape, însă crimele au fost îndeplinite, iar Horela nu are absolut nicio dorință de a suferi de pe urma unei neatenții. „Scuză-mă, n-am încredere în unul ca mine.”

Un monolog sincer și dureros de real ne lămurește pe noi, spectatorii, în legătură cu mersul vieții și legile nescrise ale acesteia. „Ochi pentru ochi... și uite-așa orbește lumea.” Se pune astfel problema intereselor personale. Dilema moralității este, în sfârșit, abordată la rece și de cel ce nu are, dar care râvnește, de cel ce „are chef” să fure sau săucidă. Este o perspectivă pe care nu mulți încearcă să o înțeleagă. Faptul că este tăioasă și nenorocită nu o face mai puțin adevărată, ci doar mai puțin auzită. „Trebuie să fim mai buni cu toții?” Așa își lasă simplul clown amprenta asupra noastră, punând la îndoială bazele eticii și exprimându-și disprețul cu privire la judecarea păcătoșilor. Nu numai că sunt și ei oameni, dar sunt oameni de-ai noștri.

Toate acestea au sens într-un univers în care oamenii pot fi oricum, numai nu umani. „Fiica mea este nebună, știi? Îi plac oamenii!” Ciudat, nu? Descriși drept „scursuri ale pământului” și „cei mai violenți dintre fiare”, oamenii par a fi monștrii cei mai de speriat și nici nu e de mirare. În acest context sunt plasați doi tineri îndrăgostiți care în încercarea de a fi împreună și sub motivul de a vedea delfinii

sunt prinși în mrejele oribile ale vieții. Debandada adulților are, din păcate, efect și asupra lor, dar cu toate acestea, puritatea sentimentelor lor este evidentă. Făcându-și promisiunea de a pleca în căutarea delfinilor cât mai curând, tinerii nu țin cont de problemele iminente și încearcă să sfideze legile feroase ale rațiunii în detrimentul spontaneității dragostei. În ciuda lipsurilor de memorie ale fetei, ea nu se lasă îndărăt și îi destăinuie că „Dacă este o promisiune, eu mi-o amintesc”, lucru care din nefericire nu îi este de folos nimănui.

În final, viața e un joc. Dacă ai noroc, poate chiar ai șanse să și „câștigi”. Problema? Regulile, dacă există, se schimbă mult mai repede decât ne dăm noi seama. Regizorul Radu Afrim surprinde acest lucru într-un mod șocant și greu de ignorat, dar cu totul deosebit. Este imposibil să ieși de la acest spectacol neschimbat, iar până la urma asta este ceea ce contează. Având o echipa de actori extraordinar de talentați, cu Emil Coșeru în rolul lui Iov (Tatăl), Tatiana Ionesi în rolul Mamei, Ionuț Cornilă interpretându-l pe Fiu, Andrei Varga pe Băiatul de prăvălie, Ada Lupu pe Fiică, iar Clownul 1 fiind jucat de Irena Boclincă, Clownul 2 de Horia Veriveș, Clownul 3 de Doru Maftai, alături de Livia Iorga (Tipa) și Brândușa Aciobăniței (Prietenă Mamei), Teatrul National „Vasile Alecsandri” Iași pune în scenă una dintre piesele ce nu trebuie ratate.

Creație

O POVESTE DE DRAGOSTE

Teodor Placinski, clasa a IX-a A

O vedeam des, dar o vedeam mereu cu fața plină de lacrimi. Nu înțelegeam cum încă mai putea să îl iubească... după tot ce i-a făcut. Erau apropiați, păreau perechea perfectă, dar el nu o înțelegea. Vorbeau mult, vorbeau mult și des, dar vorbeau ca doi oameni ce sunt doar cunoscuți. Aveau discuții lungi, dar fără sentimente, și asta o rănea, îi lăsa lungi tăieturi de cuțit în inimă, dar mai mult mă rănea pe mine. O iubeam cu adevărat, iar suferința ei mă înspăimânta. Știam că nu mă va alege, dar o înțelegeam. Era ca și el, atunci când vorbea cu mine. Era distantă, discutam doar despre lucruri simple, apoi parcă nu existam.

În mulțimea de oameni ea strălucea. Dar zâmbetul îi pieri. Am văzut la cine se uita. Erau prietena ei și el. Păreau fericiți. Îi șopti

ceva, apoi începură să danseze. Melodia se schimbă, cei doi se apropiară. Își așază mâinile în jurul taliei, iar ea își puse capul pe umărul lui. Arăta ca o iubire adevărată și asta o întrista. Își dorea să fi fost în locul ei, i-ar fi luat toată fericirea. Iar eu... eu eram un martor tăcut, un copil cu o inimă al cărei sfârșit părea aproape, o inimă peticită, incapabilă să mai iubească pe altcineva.

Doar eu știam cât de mult o iubeam. Nu avusesem curajul să îi mai spun altcuiva, aș fi anticipat răspunsul: „De ce? De ce vrei iar să suferi? Ea nu te va iubi!”. Dar eu încă speram. Mă bucuram de scurtele momente în care vorbeam, deși întrebări banale. Simplul fapt că se gândea la mine, chiar și pentru câteva se-

grafică: Ruxandra Mărgineanu

cunde, îmi încălzea inima. Cu ce i-am greșit? De ce? De ce nu voia să mă iubească? Mă simțeam mereu în plus, știam că eram unul într-o mulțime de așa-ziși prieteni.

Dar oare eu ce îmi doream cu adevărat? Fericirea mea... sau fericirea ei. Trebuia eu să aleg? Dar ea... ea era sigură că pe el îl dorește. Cel puțin, mie, așa mi se părea. Am văzut iar cum îl privea. Era plină de ură, dar și de iubire, era o privire puternică, ce ajungea până în adâncul sufletului... oare la ce se gândea.

O priveam pe ascuns. Apoi mi-am amintit, mi-am amintit când am văzut-o prima dată. Era cu el. Se țineau de mână și se uitau unul la altul. Apoi, au început să danseze. Nu era muzică, poate doar în capul lor. Erau așa de inocenți... dar jocul lor se terminase. Ajunsese o poveste clasică, un clișeu... el iubea pe alta, iar ea... nu putea să îl uite. De ce e viața așa de grea? De ce e iubirea așa de complicată? Îmi puneam aceste întrebări de fiecare dată când o vedeam. Scotoceam în adâncurile minții mele, întorcând roțițe, deschizând amintiri, încercând să găsesc răspunsul. Dar mereu mă blocam... eram ca acel scriitor care nu mai avea inspirație, care nu mai știa ce să scrie, lăsând pagini goale, fără cuvinte.

CUVINTE, ce cuvânt urât. Cu așa de multă putere, dar care este așa de greu de înțeles. Când era frumos și îți aducea alinare, când te distrugea, te rodea până rămâneai un vas gol, ce urma să se umple de mii și mii de șiroaie de lacrimi. Și nu era o experiență plăcută... să stai singur, sub pătură (unul din cele mai sigure locuri posibile) și să plângi așa, o oră întreagă și să îți dai seama ce crud poate fi totul.

Dar viața merge înainte, asta îți spune toată lumea. Însă cum poate merge înainte, când eu doar înapoi mă uit, doar la ea mă gândesc, fără să pot să trec mai departe. Continuam să sper că mă va iubi, că acest vis se va îndeplini, și că eu voi fi cel care îi va lua suferința. Nu reușeam să o înțeleg, cum de încă era îndrăgostită de el, după ce știa că prietena ei cea mai bună îl făcea fericit. Dar asta însemna să nu mă înțeleg pe mine. Și dragostea mea era imposibilă, dar eram prea orgolios să îmi dau seama. Așa că m-am întors acasă și m-am așezat în fața laptopului și am început să scriu. Pe pagina albă a documentului au început să apară primele cuvinte: „O vedeam des, dar o vedeam mereu cu fața plină de lacrimi”.

foto: Iuliana Chiriac

CREATOR DE INCREAT

Diana Postolache, clasa a X-a A

foto: Sabina Cojocaru

Te așezi la pian în fiecare seară și cauți note ale sinelui în partituri ale existenței tale încâlcite. Mâinile-ți abia ating clapele îngălbenite de sulful trecutului pe care-ncerci să-l pierzi, dar sunetul e infinit, umple tăcerea lăsată peste sufletul în ascensiune către cosmosul din care s-a revărsat pentru prima oară lumina. Ești o ființă a jocului de noroc, trăiești o cacealma eternă, nesfarșită, transformi orice valet prăpădit într-un as câștigător, te situezi mereu în mijlocul unei căutări de viață... Fumezi doar trabucuri importate din țări africane uitate de contemporani, admiri inelele de fum ce te-nconjoară ca un nimb, dându-ți o aură de sfânt, dar ești atât de păcătos că râzi și tu de misterul pe care-l porți în fiecare zi, în butonii argintii ai cămășii negre, ori în notele de vârf ale parfumului nemțesc atât de amețitor. Ești o legendă vie, un pianist, un creator de vicii, un iubitor de iubire, un demiurg nocturn... cauți simboluri ascunse în alcoolul din paharul pe care-l ții mereu în mână... și totuși el nu te afectează, tu ești mereu lucid, pururea atent la rotațiile timpului.

Citești noaptea Shakespeare, Dickens, Dostoievski, închini tutunul prețios, pulberea sa oriental parfumată în numele marilor genii, în numele celor mai strălucite minți din istoria omenirii și vrei mai mult. Vrei să fii și tu creator de viață, de lumină, de exuberanța lui Fitzgerald, de fatalitatea lui Hugo. Te imaginezi aclamat de o mulțime indefinită, dar imensă, și începi să așterni pe un pergament elegant vorbe demonice, acte imorale, personaje luciferice, metafore ale oglinzii sensului, versuri în proză simetrică, dar fără-nceput ori sfârșit... Îți vine să râzi când lucrarea vieții tale e gata în final... perfectă, grandioasă, așteptând să fie aplaudată, dar plângi, căci te simți golit de spirit, expus, ți-e teamă să nu fii aflat, să nu văd regulile jocului de-a misterul... așa că pui foaia în sertarul plin ochi de alte asemenea tentative și-ți aprinzi liniștit un trabuc auriu, lăsând istoria în seama celor morți și plictisiți.

NARCISISTUL

Ilinca Bunescu, clasa a VII-a F

foto: Iuliana Chiriac

În străfundurile tale, oglindă, mă caut, mă deslușesc, mă surprind zâmbindu-mi, mă alint... E secretul nostru, e lumea în care doar tu, eu și cu mine intrăm. Doar noi doi... fără pereche în lumea asta, eu și cu mine, fețe ale aceleiași oglinzii ce se dă peste cap iarăși și iarăși, reflectându-mi frumusețea...

- Oprește-te, vântule! Ce faci? Adierea ta îmi face atâta rău! Îmi răvășești părul, nu vezi? Du-te departe de mine. Of, uite ce șuviță rebelă, acum nu mai stă perfect... Să nu te mai prind pe aici, vântule! Ia mai bine să închid eu fereastra. Gata! Nu mai faci tu ce vrei!

În apele tale limpezi mă revăd iar, oglindă, numai tu, mută de admirație, îmi cazii la picioare și mă adori...

- Ce multă lumină! Prea multă lumină! Fața mea e atât de gingașă, de sensibilă...și ochii parcă mă dor, trebuie să clipesc prea des și o să fac riduri! Vai de mine, e un dezastru! Ce să fac eu oare?... Nu ți-e rușine, soare? Râzi de mine, nu-i așa, dar lasă că-ți arăt eu cine e mai tare! Uite, trag storurile și nu mai intră razele tale, gata!

Acum nu se mai atinge nimic de frumusețea mea, chipul pe care mi-l arăți tu, oglindă, e desăvârșit! Trebuie să-i dau o sărutare imaginii mele! Așa... o, Doamne, mi s-au colorat mai intens

obrajii... Câtă grație, câtă delicatețe, ce trăsături, ce contururi! Niciun pictor n-ar reuși vreodată să creeze așa o minune...

- Vai de mine! Dar ce zgomot e afară! Se aud glasuri de copii, râsete, pași... Toate astea mă deranjează și mă fac să mă încrunt... Eu să mă încrunt?! Dar e o nenorocire, uite ce linie îmi brăzdează fruntea! Să mă calmez, să mă destind, nu e bine altfel pentru minunatul meu chip... Închid și obloanele de lemn, așa... toate închise, zăvorâte!

Hai să mă mângâi, oglindă... pe frunte, pe obraji, ce plăcută e atingerea ta rece, așa cum stau acum, cu ochii închiși... Numai tu mă cunoști, numai tu ești prietena mea, numai tu te bucuri să-mi reflectezi frumusețea...

- Dar stai așa! Ochii mei nu sunt închiși! De ce nu-mi mai văd chipul perfect în apele tale, oglindă? De ce?!

Tăcere... oglinda e mută. Nimic nu se reflectă în adâncul ei fantomatic.

În locul ei i-au răspuns vântul și soarele și glasurile de copii, și chipurile uimitor de tinere, deși brăzdate de riduri adânci de zâmbete, de gânduri, de lipsuri, de dureri, ale celor ce au știut să trăiască și să îmbătrânească frumos:

- Pentru că sufletul tău e gol, e un pustiu fără margini. Ai fi putut fi o ființă desăvârșită dacă, o clipă, o singură clipă, ai fi uitat de tine...

FLORI ALBE DE CAIS...

Lorena Ioana Huțanu, clasa a VII-a F

Prin fereastra străvezie, Dalia privea grădina cu arcade și trandafiri și visa... Într-un colț luminos al ferestrei se contura locul în care a învățat să scrie și să citească, să compună, să iubească: școala. Abia acum realiza că timpul, zburând pe aripi nevăzute, a purtat-o prin încă un an, așa de frumos și de tumultos. Dalia se uita la un trandafir cu petale roșii și se gândea, plină de surâs și lumină spre trecut, cu speranță și ambiție spre viitor, spunând, nostalgică: „Pe curând, dragă școală!”, dar entuziasmată și bucuroasă: „Bine ai venit, vacanță mare!”.

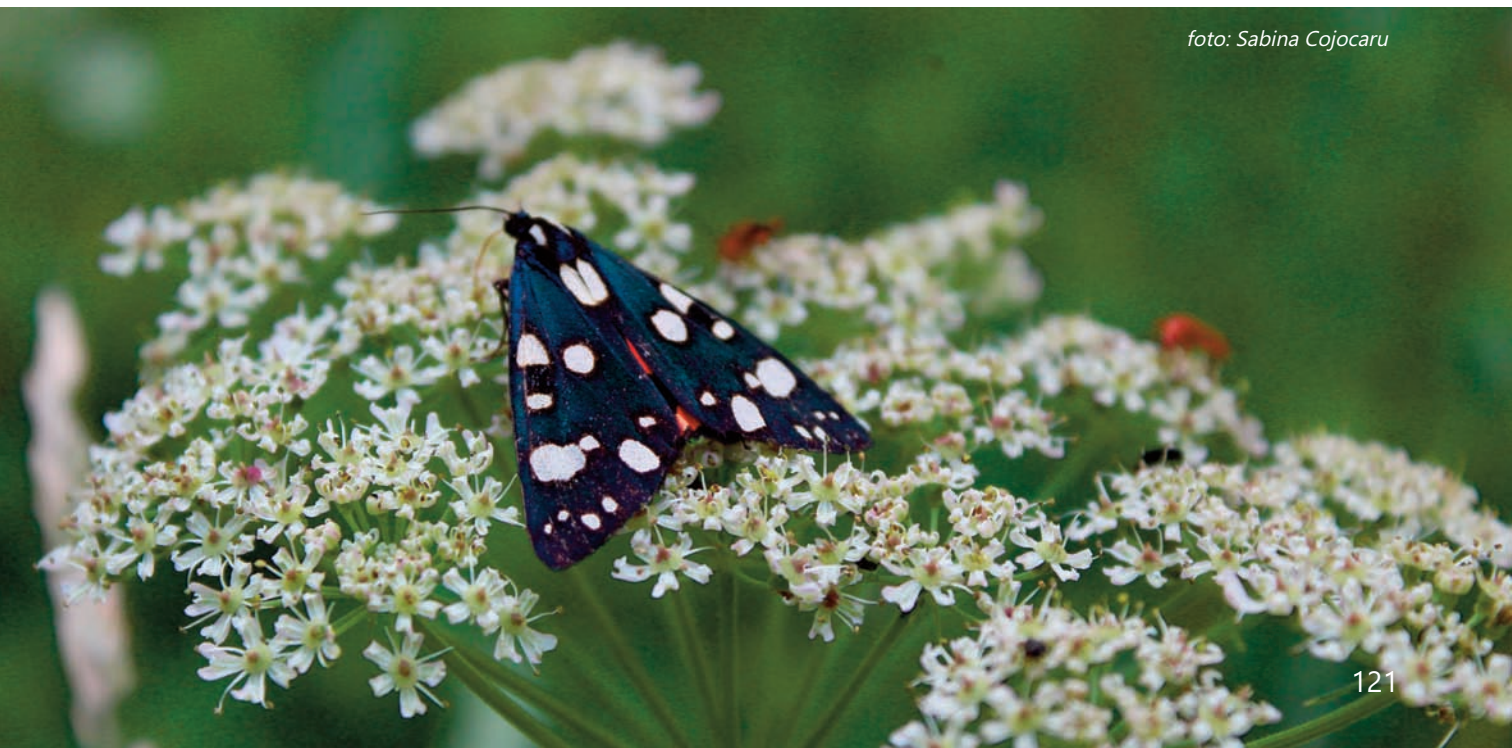
Pentru Dalia, vacanța mare însemna călătorie, redescoperire, enigmă, aventură... înseamna multe momente de fericire și raze de soare. Dalia știa că această vacanță de vară va fi

una specială pentru ea, întrucât va călători cu prietenii ei pe meleaguri sfințite de munți golași și păduri falnice.

Dimineață timpurie. Zgomot surd și amalgam de voci și strigăte. Dalia și cei trei prieteni ai ei se pregăteau, sub apăsarea emoțiilor de nestăpânit, să călătorească departe, undeva sub linia Ecuatorului, într-o imensă pădure, despre care auziseră multe legende, mituri și secrete. Știau că pădurea ascundea un Mare Necunoscut și că oricine se aventura să o străbată ar putea sfârși înghițit de acel misterios Mare Necunoscut.

Se spunea că nimeni nu cunoștea taina Marelui Necunoscut și că povestea tuturor celor care se aventuraseră în pădure era tragică, dar Dalia văzuse această pădure într-un vis de de-

foto: Sabina Cojocaru

mult, într-o noapte plină de stele și dorințe. Nesiguranța străbătea toate inimile, dar ambiția, curajul și încrederea erau mai puternice decât orice teamă pentru Dalia și prietenii ei. Aveau de gând să se confrunte cu Marele Necunoscut, să-l străbată, să-l învingă, să-l domine. Fiecare avea câte o ipoteză și se întrebau cu toții, frământați de curiozitate, dacă Marele Necunoscut era un balaur cu trei capete ca în povești, o comoară, plină de aur și galbeni, sau dacă va fi... nimic. Pur și simplu o pădure, în care oamenii se pierd, nu știu să se mai întoarcă și pier.

Cei patru tineri au făcut împreună primul pas spre Marele Necunoscut. Mirosul revigorant de brad și măreția atotcuprinzătoare a copacilor erau atât de covârșitoare și

plăcute pentru un loc încărcat de atâtea enigme... Copacii falnici erau atât de deși, încât abia se putea privi la câțiva pași în față. Cuvintele erau oricum prea sărace pentru a descrie această imensă, luxuriantă, fără seamăn, măreață și copleșitoare înfăptuire a naturii.

Vântul sufla cu putere, tăind parcă aerul plin de mister și răvășind puternic frunzele copacilor. O frunză imensă s-a desprins dintr-un copac și a sărutat blând pământul.

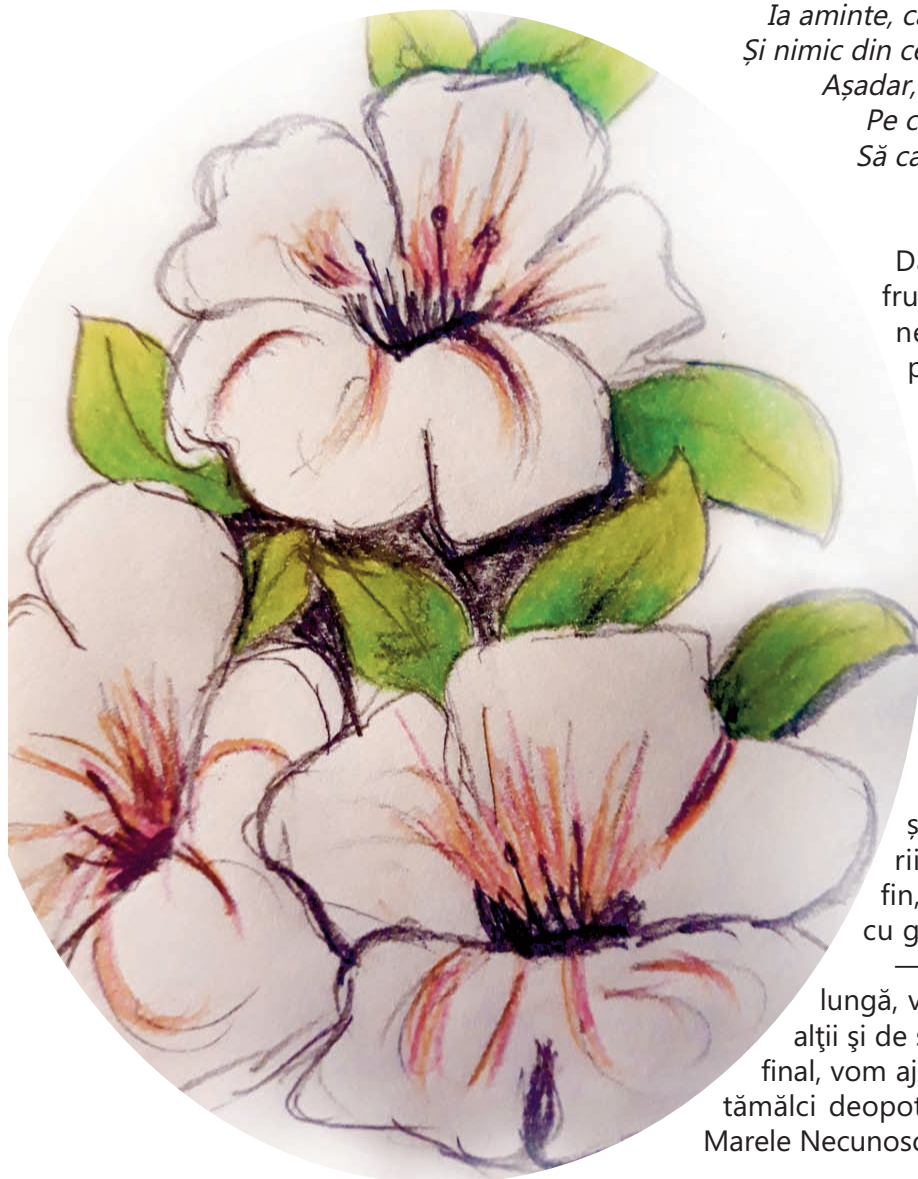
— Stați puțin, a strigat Dalia triumfătoare! Pe spatele frunzei era scrijelit, neîngrijit, un mesaj:

Pentru domnișoara D.

*Acum că ai ajuns aici,
Ia aminte, că înapoi nu mai poți merge
Și nimic din ce vei face nu se va mai șterge
Așadar, să cauți pruncul unui vis
Pe care-l vei găsi în acel cais
Să cauți a Soarelui-Răsare hartă,
În a voastră cvartă.*

Dalia se uita nedumerită la frunza care îi vorbea prin cuvinte ne-nțelese, gândindu-se la visul pe care l-a avut în acea noapte cu stele și dorințe. A povestit visul unui Jurnal, iar acum îl recitea, cu vocea tremurândă. În vis, se vedea pe ea, o fată candidă, cu ochi albaștri, care zbura diafan deasupra pădurii și a Marelui Necunoscut. Revedea totul în ceață, dar recunoștea locuri, copaci, frânturi din peisajele de vis. Dalia, în ai cărei ochi se putea privi o lumină lăuntrică divină, și-a amintit că în mijlocul pădurii, înconjurat de un praf de aur fin, era un cais... și a vorbit tuturor, cu glas grav și profund:

— Drumul nostru va urma o cale lungă, va fi dificil, ne vom îndoii unii de alții și de scopul pe care îl urmărim dar, în final, vom ajunge la un cais divin, care ne va tămălci deopotrivă visul meu, taina pădurii și Marele Necunoscut. Promitem să continuăm și în

grafică: Mărgineanu Ruxandra

cele mai grele momente, să rămânem uniți întru îndeplinirea idealului nostru?

— Promitem, au răspuns solemn prietenii Daliei.

Din acel moment, începea marea lor aventură... Înfrânți și oboșiți, dar viteji și încrezători, tinerii mergeau printre frunze, lianele și plantele sălbatice ale pădurii. Deodată, ploaia s-a dezlănțuit și picături mari și grele au început să-i ude... iar noroiul îi împoșca peste tot. Cei patru amici au continuat să meargă, sperând ca o rază îndrăzneată să înfrunte norii, răsărind plină de glorie pe cerul senin, precum petala unei flori-denu-mă-uita. Dar ploaia era din ce în ce mai puternică și nu contenea din a arunca cu gloanțele ei de gheață, ceea ce făcea ca drumul să fie mai anevoios și mai greu de urmat. Cei patru prieteni au trebuit să admită că s-au rătăcit prin pădure, că nu aveau unde să se întoarcă și că nodul care le dansa în piepturi era doar un obstacol minuscul în calea lacrimilor de deznădejde, abia reținute. Tinerii simțeau oboseala din plin, fiind uzi, înfomețați, înfrigurați, deznădăjduiți și speriați, dar au făcut o promisiune și vroiau extrem de mult să își îndeplinească scopul, așa că, în pofida durerilor, suferințelor și greutăților, au continuat să înainteze, până ce ultimul strop de ploaie a atins pământul.

La un moment dat, Sara, una dintre prietenele Daliei, a alunecat și s-a rostogolit, lovindu-se puternic de trunchiul gros al unui copac. Toți au alergat speriați spre aceasta, care, în timpul căzăturii, și-a zgâriat fața, mâinile și picioarele, durerea înțepând-o în tot corpul. Dalia se simțea vinovată pentru suferința Sarei, dar fata era atât de fericită... în ciuda durerii pe care o simțea. Trunchiul copacului de care se lovise era un cais splendid, care te învăluia în speranță, putere, bucurie... Era un cais cu flori albe, pure și diafane, în jurul căruia simțea atingerea, mângâierea Nirvanei.

Cei patru amici zâmbeau, nu știau cum să admire frumusețea divină a caisului și cum să se bucure mai mult de faptul că au crezut în ei și au reușit, în ciuda tuturor obstacolelor, să-și atingă idealul.

O floare de cais s-a scuturat pe brațul Sarei, iar zgârietura a dispărut, vindecată de o forță neștiută. Fiecare dintre cei patru tineri au desco-

perit că, în caisul plin de mister, fiecare floare avea numele unei persoane. Pe floarea care s-a scuturat și a vindecat rănilor fetei, era scris numele Maria, numele mamei Sarei, care primise aripi de înger mult prea timpuriu. Maria își veghease fiica din Cetri și s-a sacrificat pentru ea, iar floarea ei s-a scuturat acum... odată pentru totdeauna. Dalia și prietenii ei nu puteau descifra mesajul scris pe florile lor, dar au citit toți, ultimul rând, scris cu litere rotunde, de mână: .. și la final, fiecare va atinge paradisul de veci al vecilor, doar după ce vor fi descoperit Țara Soarelui-Răsare dintr-o floare de cais...

Deci, acesta era Marele Necunoscut: destinul fiecăruia scris într-o floare de cais. Prietenii erau copleșiți de cele câteva cuvinte pe care le citiseră și nu își doreau să mai cunoască Țara Soarelui-Răsare, ci vroiau doar să se întoarcă, să își trăiască povestea și apoi să se stingă, după cum le era scris tuturor muritorilor.

Toți au înțeles că fiecare dintre noi are ceva de împlinit, în această viață ce se scurge precum nisipul clepsidrei, însă pentru a lăsa un mic semn al trecerii noastre prin această eternă eferitate trebuie să dăm sens fiecărui lucru pe care îl facem, să oferim dragoste, valoare și curaj, căci toate acestea înseamnă geniu, putere și magie, înseamnă, de fapt, viață.

Oamenii care au ajuns în pădure, căutând bani și comori, au sfârșit omorâți de propria lor lăcomie, dar acești tineri, cu suflete pure, care s-au aventurat într-o vacanță mare într-o pădure plină de enigme, au descoperit cheia vieții. Chiar dacă nu le-a fost arătat destiul, fiecare a înțeles că viața are un anumit sens și înseamnă motivație, ideal, viziune, ambiție generatoare de inspirație, escaladare, voință, luptă, iubire, adevăr, echilibru. Sensul vieții era diferit pentru fiecare dintre ei.

Pentru unii sensul vieții este drumul către fericire, pentru alții sensul vieții este dat chiar de zbaterea și suferința resimțite pentru atingerea perfecțiunii personale. Tinerii și-au dat seama că sensul vieții este existența însăși. Era acolo în jurul lor, era în ei înșiși, nu puteau spune două cuvinte fără să se lege de ea și totuși, până la urmă, nu o puteau atinge.

Aventura și misterul din această vacanță de vară au însemnat pentru cei patru prieteni cea mai mare revelație a vieții lor, a însemnat un nou sens pentru cuvântul „viață”...

STEUA COPILĂRIEI MELE

„Vreau s-ajung steaua de-acolo, strigam bunicului”

Magda Isanos, Copilăria mea

Maria Alexoae, clasa a VIII-a C

foto: Alina Sava

Gânduri ce se înălțau ca o săgeată către paradisul inocenței, nopți de vară petrecute la lumina palidă a stelelor, casa bunicilor... COPILĂRIE.

Noaptea, evantaiul zilei se strângea încet-încet, estompând contururile naturii, ce formau o aureolă a culorilor, învăluită de aura înnegurată a misterului. Ultimele raze roșiatice de soare străpungeau norii trandafirii, vestind sosirea lunii, regina nopții. Stăpâna paradisului nocturn se ascundea după muntele impunător din spatele casei bunicilor mei, pregătindu-se să-și facă mult așteptata apariție pe bolta cerească.

Pensula nevăzută a unui pictor talentat zugrăvea tabloul nopții, reflectând frumusețea Edenului în care natura se dezlănțuia tăcută, în lumina reflectoarelor razelor lunii, ce străbăteau dincolo de munte asemenea unor admiratori discreți.

Luna se înălța către locul ei de veghe din timpul nopții, unde ca la un semn stelele s-au aprins ca niște felinare pâlپătoare, comorile risipite din sipetul nopții. Razele palide ale lunii pătrundeau prin golurile norilor, pe care îngerii le-au făcut pentru a ajunge la copiii ce trebuiau păziți în timpul somnului.

Astrul selenar se oglindea în lacul din grădina bunicilor mei, vâslind pe cerul pictat în nuanțe de sângeriu și albastru întunecat, lăsând luna să strălucească. Cerul, cupola ce desparte pământul de paradis, se lepăda de veșmântul azuriu ce-l poartă pe timpul zilei și îmbrăca o haină în-

tunecată. Doar noaptea natura ia forma ei adevărată, în care nu se văd decât stele și luna, ce luminează calea fiecărui om...

Verile petrecute la bunici reprezentau paradisul copilăriei mele. Chipul acoperit de riduri al bunicului meu, cu părul alb, nins de anii grei ai vieții, cu cei doi ochi ca două limpezimi albastre de safir ce mă smulgeau din brațele copleșitoare ale tristeții de fiecare dată, cu buzele lui subțiri ce meșteșugeau mereu cuvinte magice ce mă alinau se profila în sufletul meu ca o icoană a copilăriei. Dintotdeauna am crezut că bunicul meu avea ceva special, dar de fiecare dată când îi destăinuiam secretul, el îmi răspundea că este doar o închipuire a imaginației mele. Mereu bunicul mă surprindea cu replicile sale, aparent fără înțeles. Petreceam nopți îndelungate pentru a le descifra semnificația. A doua zi, când abia se întrezăreau zorii zilei, primul lucru pe care în fața bunicul era să mă întreb dacă am descoperit sensul cuvintelor sale. Atunci eu începeam să-i povestesc părerile mele copilărești. Bunicul zâmbea mulțumit, iar în privirea lui observam un licăr magic.

Când seara se împresura cu mantia neagră a nopții, ieșeam cu bunicul meu în grădina casei pentru a ne bucura împreună de asfințit. De fiecare dată, simțeam tristețea apăsătoare ce îmi

însoțea copilăria. Norii senini pe care îi vedeam pentru ultima dată în acea zi plecau și se întorceau înveșmântați în haine sângerii. Îmi lipseau contururile clare ale norilor luminoși din timpul zilei. Când mă plictiseam, iar sufletul meu de copil nu mai dorea să repete aceleași jocuri și era în căutarea unor noi descoperiri, mă așezam pe fiarele moi și subțiri de iarbă și priveam norii, încercând să deslușesc forma lor. Imaginația mea bogată răspundea mereu la aceste provocări, bucurându-mă. Dar seara, norii dispăreau, visul risipindu-se. Bunicul meu, cu doar câteva cuvinte, îmi alina sufletul rănit de un necaz al copilăriei, pierzându-mă în privirea lui blajină și liniștitoare, un univers al bunătății, în care răutatea nu străpungea zidurile acestei lumi străjuite de bucurie. Deodată, mă simțeam mult mai bine și știam că aveam și eu un loc în inima bunicului meu.

Pentru a mă face să mă simt și mai bine, bunicul mă conducea către leagănul legat de o creangă pe care mi-l făurise în prima zi când am fost dusă în paradisul bunicilor și despărțită de părinții mei. Din clipa în care bunicul mi-a făcut această surpriză, m-am simțit mai bucuroasă ca oricând și am știut că am intrat în raiul acestuia. Într-o seară, pe când lumina sângerie a soarelui curgea în râuri printre crăpăturile norilor făcute de îngeri pentru a veghea somnul liniștit al unor

suflete inocente, eu l-am rugat pe bunicul meu să mă dea în leagăn. El a acceptat imediat, deși cu o clipă înainte oboseala i se putea citi în expresia feței. Dar și-a alungat sentimentul doar clipind din ochi. Sufletul meu de copil nu considera că magia era ceva straniu pentru bunicul meu.

Pe când aveam impresia că zbor, cercețam atentă văzduhul, inspirând adânc miresele verii amestecate într-un parfum paradisiac. Eram vrăjită de mulțimea de stele care licăreau. Unele sclipeau și străluceau de câteva ori, iar apoi se îndreptau cu repeziciune către pământ, de parcă forța nevăzută care le anina de bolta cerească dispărea. Bunicul îmi explica răbdător că în acel moment o viață s-a stins, însă observându-mi tristețea compătimitoare ce mi se citea pe chip, adăuga apoi că se năștea un alt copil, o altă viață. Atunci, eu am înțeles că fiecare persoană are un sfârșit, însă această veste m-a lovit ca un trăsnet. Gândul că va trebui să mă despart de bunicul meu, cel care a avut un rol important în modelarea drumului vieții mele, mă întristă. Deși bunicul meu nu mă va mai putea însoți pe calea vieții, eram sigură că va găsi o modalitate magică pentru a mă veghea din ceruri. Gândul acesta ce se înfiripă în mintea mea m-a înveselit puțin și am continuat să admir bolta cerească.

O stea foarte luminoasă ce o puteam vedea în fiecare seară strălucea în mijlocul bolții cerești, părând foarte aproape. Îmi doream foarte mult să ajung la acea stea doar pentru a i-o dărui bunicului meu. Sub ocrotirea mea, steaua nu se va stinge niciodată la fel ca viața bunicului meu. Acest vis copilăresc a adus un zâmbet pe fața bunicului. Când i-am spus că vreau să ajung la acea stea, bunicului meu i-a scăpărat privirea, ca de fiecare dată când urma să se întâmple ceva neobișnuit. Atunci m-a împins în leagăn mai tare ca niciodată și, pentru o clipă, am atins o puzderie de stele ce s-au adunat într-un loc doar pentru mine. Dar când am coborât, am scăpat stelele din mâinile mele. Tristă, m-am uitat fără nici o speranță către bolta cerească. În acel moment, bunicul meu murmură câteva cuvinte, iar doar acele stele pe care le-am putut atinge s-au coborât încet de pe boltă, părăsind locul natal. Când și-au încheiat călătoria, acestea s-au așezat pe crengile copacului de care atârna și leagănul

meu. Uluită, m-am apropiat pentru a vedea mai bine. Copacul arăta ca un candelabru cu becuțe strălucitoare și luminoase. Deși visul meu era să ating una dintre aceste minuni, m-am oprit pentru a nu deforma frumusețea priveliștii. Bunicul, văzându-mi sfiala, mai murmură câteva cuvinte, iar din minunatul candelabru s-au desprins patru stele, cele mai frumoase și mai sclipitoare. Două dintre acestea mi s-au așezat pe brațele întinse, una pe frunte și una în dreptul inimii. Atunci, un freamăt puternic străbătu satul adormit, acoperindu-mi și strigătele de bucurie. Apoi, un glas înțelept și răgușit, parcă venit din interiorul copacului a cuvântat: „Acestea sunt stelele copilăriei tale. Cele două de pe brațele tale te vor îndruma să faci întotdeauna doar fapte bune, așa cum ai făcut în copilăria ta, fiindcă ai dat dovadă de bunătate și cinste. Steaua de pe fruntea ta te va călăuzi să judeci corect mereu. Iar steaua din dreptul inimii tale îți va aduce mereu aminte de copilăria ta, de această întâmplare, de leagăn, de bunicul tău, de casa bunicilor. Atunci când vei uita de aceste lucruri, steluța te va părăsi și vei rămâne singură pe calea vieții. Căci tu va trebui să îți aduci mereu aminte de această steluță pentru a-ți regăsi liniștea și bucuria în aceasta. Vezi, bunicul tău va avea grijă să te vegheze chiar și când se va stinge din viață. Acum steluțele de pe brațele tale și de pe fruntea ta se vor înălța, iar când vei avea de luat o decizie să te uiți către bolta cerească, iar mintea ta se va lumina. Steaua de pe sufletul tău nu va dispărea, cum ai crede, ci va intra în sufletul tău...”

Atunci când m-am întors pentru a-l întreba ce s-a întâmplat, bunicul s-a îndreptat spre ușa casei, rostind doar cuvântul „Închipuiri”, parcă răspunzând la întrebarea mea mută. Atunci am înțeles că aceasta era o enigmă pe care trebuia să o deslușesc de-a lungul nopții...

Ani și morminte stau între enigmă și descifrarea semnificației ei. Abia când am devenit adult, pășind timid pe calea vieții, iar călăuza mea s-a stins din viață asemenea unei lumânări suflata în vânt, mi-am dat seama că bunicul, icoana copilăriei mele, mi-a conturat un univers de basm. Aveam de gând să-l răsplătesc, purtând în suflet un chip de bunic, un leagăn de copil, o casă pierdută în negura timpului... și dulcele ecou al copilăriei.

CLIFE DE MII DE ANI

Lorena Ioana Huțanu, clasa a VII-a F

***Amintește-ți omule, că pulbere ești
Și în pulbere te vei întoarce...***
(proverb latinesc)

Noapte! În casa de țară, săracă și mică, vatra bunicilor și leagănul părinților în care îmi petrec fericite, pline și liniștite zile, luna, eternul astru nocturn, aruncă raze palide și lumini pline de umbră...

Sub mirajul și puterea astrului selenar, mintea mea aleargă pe hârtie, gândurile mele se alină, se vaită și se întrebă: "Cine sunt eu oare? Ce miez de divinitate sălășuiește în mine?" Sunt oare pulbere de vânt sau nisip purtat de vânt, sunt val în mijlocul mării înspumate sau mare în

mijlocul imensității? Sunt particulă a divinității sau stăpânul existenței mele? Ce înseamnă oare viața noastră, viața oamenilor în acest infinit de existențe efemere?

Raportat la individ, existența mea de adolescent "abia ieșit în lume" mi se pare uluitoare și copleșitoare prin vastitatea sentimentelor, a descoperirilor și a trăirilor. Îmbinarea armonioasă, perfectă dintre bine și rău, mic și mare, frumos și urât, sacru și profan îmi animă spiritul și gândurile.

Oare înaintea mea, cu mii și mii de ani, toți au simțit la fel? Au simțit că totul e posibil, că lumea este a celor care vor și că o simplă zbatere de aripă, o adiere suavă de vânt sau un clipit lenes de gene transformă dorința în realitate?

foto: Alina Sava

Sunt la vârsta la care mi se pare că viața aceasta, marcată de efemer, ce își începe eternitatea într-o zi ce rămâne sub semnul enigmaticului, îmi poate oferi totul; mi se pare că prin gândire și forță sunt stăpânul Universului. Chiar dacă trecerea noastră prin această lume se sfârșește la un moment dat, ca un foc de artificii, pentru unii la începutul divinității, pentru alții dincolo de lumea infinitului, neantului și întinericului,

totuși cel mai important rămâne sensul pe care l-am dat vieții noastre.

Pentru mine sensul vieții înseamnă motivație, ideal, viziune, ambiție generatoare de inspirație, escaladare, voință, luptă, iubire, adevăr, echilibru.

Sensul vieții este diferit pentru fiecare om în parte. Pentru unii sensul vieții este drumul către fericire, pentru alții sensul vieții este dat chiar de zbaterea și suferința resimțite pentru atingerea perfecțiunii personale. Sensul vieții este existența însăși. E aici în jurul nostru, e în noi înșine, nu poți spune două cuvinte fără să te legi de ea și până la urmă nu poți să o atingi.

Indiferent care ar fi sensul vieții noastre, cred cu toată ființa mea că el își are originea în sămânța divină ce există în fiecare dintre noi. Fără această particulă de dumnezeire noi, oamenii, suntem praf în vânt, picuri de ploaie, nori peste dealuri, "deșarte idealuri".

Pentru bunicii mei, în a căror casă m-am retras, casă mica, bătrânească, ferită de zbuciumul cotidian, viața a avut un sens bine definit, un sens simplu, plin de valori și iubire pentru tot și pentru toate, un sens pe care îl simt și în mine. Și-au crescut copiii și nepoții și au iubit pământul în care s-au întors mult, mult prea devreme...

Lumina palidă a lunii aruncă raze reci pe locul de veșnică odihnă a bunicii...

Sunt oare împreună și dincolo de vremuri și dincolo de lume?

Inima îmi spune că "da", că dincolo de această viață, unică și irepetabilă, dincolo de această experiență extraordinară pe care o trăiește fiecare în felul său inimitabil, există ceva, există un alt început și un nou sfârșit, în care cei ce nu mai sunt veghează asupra celor pe care i-au iubit.

Cred că pentru a lăsa un mic semn al trecerii noastre prin această perpetua efemeritate trebuie să dăm sens fiecărui lucru pe care îl facem, să oferim dragoste, valoare și curaj, căci toate acestea înseamnă geniu, putere și magie, înseamnă viață.

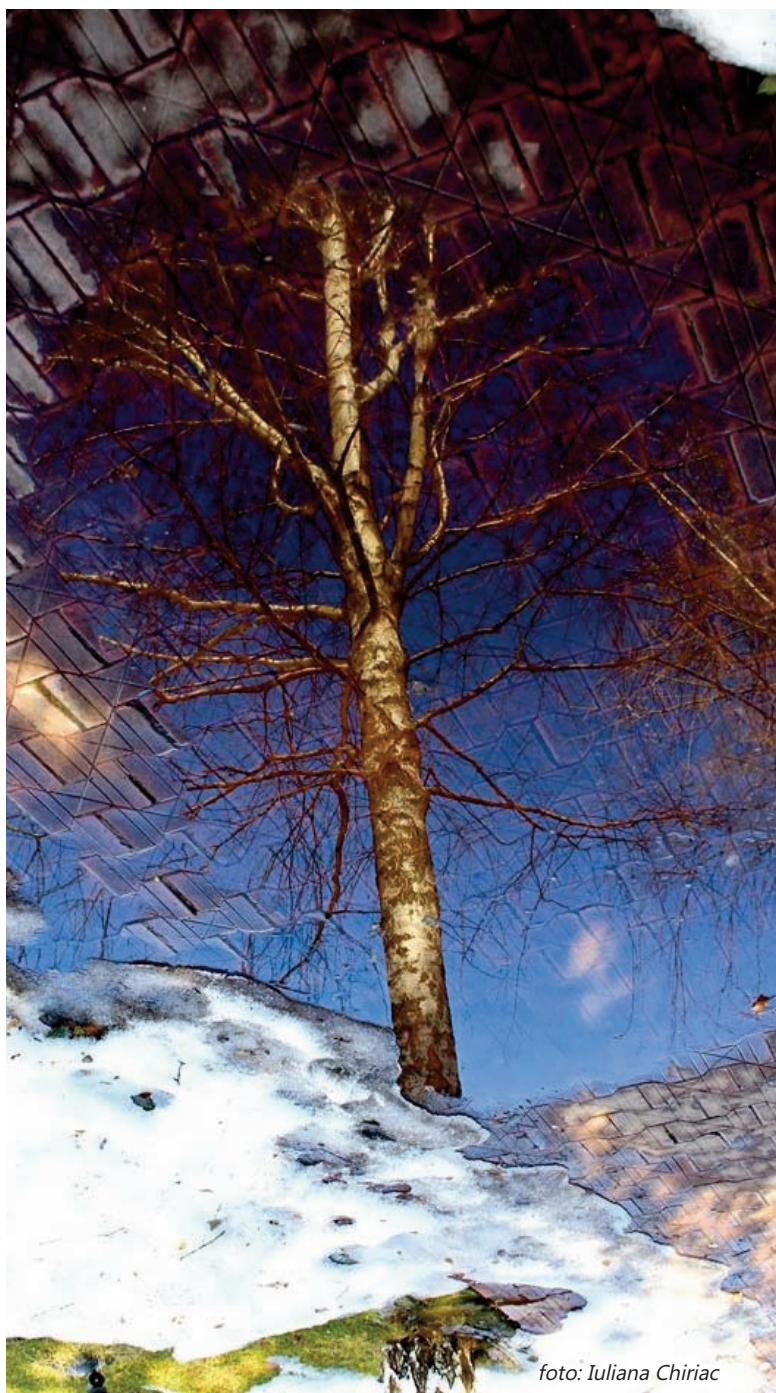

foto: Iuliana Chiriac

INVIDIE DISTRUGĂTOARE

Panțiru Nicolae, clasa a VII-a F

Doi străjeri din fața cortului i-au făcut umili loc, dând la o parte materialul greu de la intrare, marelui conducător care venise nu cu mult timp în urmă învingător dintr-o luptă foarte dificilă, ce nu părea a avea vreo speranță de reușită. Cu înfățișare demnă a intrat în spațiul improvizat din tabăra armatei unde trebuia să întâlnească alți generali, nu atât de străluciți ca el, dar aprecierea și încrederea ce i le oferea unui vechi prieten, conducător și el, estompau întrucâtva forța cu care se pregătea să facă față valului de invidie ce știa că îl aștepta. A pășit în interior și a căutat cercețător cu privirea ochii încurajatori ai vechiului prieten, dar ura pe care a citit-o în ei, în prima secundă, i-a zdruncinat toate speranțele, așteptările și iluziile. Imediat, cu o voioșie prefăcută, acesta a început a râde zgomotos, felicitându-l pentru victorie. În următoarele minute, conducătorul de oști se afla lângă o hartă mare, întinsă pe o masă solidă și grea, privind țintă la culorile acelea fără valoare. În timp ce toți ceilalți își exprimau opiniile în privința strategiei ce trebuia urmată, generalul

stătea nemișcat, aplecat asupra hărții, sprijinit într-o mână tremurândă. Încerca să se convingă singur de onestitatea urărilor de bine adresate de prietenul său, străduindu-se să uite privirea care l-a întâmpinat în prima clipă, repetându-și în minte ideea că era doar o închipuire a minții sale.

Deodată, auzindu-se strigat, a trebuit să-și ascundă gândurile ce îi întunecau fruntea și a început să se gândească la o cale de a înfrânge dușmanii, astfel încât victoria să le fie asigurată. În scurt timp a început să-și expună opiniile care păreau lipsite de orice greșeală. Fiind aprobat de toți a început să împartă sarcinile fiecăruia. În partea dinspre vest, care era cea mai periculoasă zonă, a întrebat dacă era vreun voluntar, pentru a nu fi acuzat de egoism și de mândrie în cazul în care mai avea un succes, dar nimeni nu a avut

foto: Sabina Cojocaru

curajul să se aventureze într-o luptă pe care nu o putea câștiga. Astfel, el a fost nevoit să poarte bătălia dinspre vest. Mai rămânea un singur detaliu, așa că l-a întrebat pe prietenul său dacă nu cumva forțele rivale și-au stabilit deja trupele în zona în care era nevoit să plece întrucât, în general, el era responsabil de vest. Amicul lui l-a privit parcă speriat dar, dându-și seama că trebuia să îi dea un răspuns, a strigat de mai multe ori că nu știe, că nu are de unde ști, cu încercări evidente de a-i evita privirea, prin întoarcerea capului și prin gesturi largi cu mâinile. În sine încă se mai luptau conștiința cu orgoliul, cu invidia, cu imaginea aceea a unui bun general pe care și-o făurise.

Însă, în gândurile sale, decizia era deja luată. S-a oprit pe loc, și-a ridicat capul, a strâns din buze și, cu ochii micșorați, a spus cu o voce tare și clară că, cel mai posibil, dușmanii nu aveau organizați soldați în acel loc și că putea pleca pe drumul pe care trebuia să meargă fără voia sa, fără grijă. Odată ce a terminat de rostit aceste vorbe, peste ochii lui glaciali s-a așezat un fel de văl prin care nu se putea vedea lacrima ce juca, ascunzându-se de privirea prietenului său, care bănuia atât de bine că mințea.

Dar acesta a mulțumit cu un glas ce-și ascundea vădit suferința și, salutând, a deschis cortul și, în curând, silueta lui înaltă și dreaptă s-a topit în întunericul nopții. A plecat la luptă ca un

orb ce aude murmurul prăpastiei înaintea sa și totuși ascultă glasul din spatele lui, ce îl îndemnă să înainteze. În două zile, generalul a ajuns la locul stabilit. A pășit viteaz în căldura dogoritoare a unei zile ce aștepta în tăcere să își stingă ochiul luminos, știind că era singura decizie pe care o mai putea lua, dar, în curând, întreaga armată a fost înconjurată printr-o ambuscadă a trupelor adversare pe care, cu siguranță, celălalt conducător o prevăzuse. Și totuși, falnic, cu mâna lungită în sus printr-o sabie mare și lucioasă, a strigat ordinul de luptă și a dat pinteni calului.

În acel moment, o lacrimă aluneca pe obrazul vechiului amic, ce își regreta răutatea, îngenunchiat pe iarbă, cu fața spre soare. Dar zadarnic chin, căci picătura s-a evaporat în văzduh înaintea să atingă iarba veștedă și galbenă.

PUZZLE SAU ȘI ASTA E TOT O POVESTE

Horia-David Munteanu, clasa a VII-a D

Stau la birou și scriu... Nu mă pot concentra asupra literelor care nu încetează să apară de sub penița stiloului meu. Atunci când scrii, trăiești, de obicei, două tipuri de stări: a celui ce simte, fiind înăuntru, și a celui care scrie, privind din afară, detașat, analizând. Privirea mea încearcă să focalizeze textul, dar mintea nu pare a dori să coopereze.

Mă gândesc că mi-e somn, gândul îmi alunecă apoi la jocul pe consolă cu mod multi-player și, în cele din urmă, la ziua de mâine.

Tocmai am primit cadou de la bunicii mei un laptop. Bine că măcar ei s-au prins că nu mai sunt copil, deși mă așteptam să fie ultimii care observă. E unul dintre acelea performante, cu placă video de top. Nici nu am reușit să îl descopăr prea bine, să mă bucur de el, că a trebuit să mă apuc de scris. Paradoxul vieții este că aceasta ba este frumoasă, ba îți arată cealaltă față a ei, iar tu ești obligat să o trăiești mai departe indiferent de

dimensiunea care ți se oferă la un moment dat. Și totul se întâmplă atât de repede (iar uneori atât de încet), încât nici nu știi ce e mai bine să faci: să te lași prins în mrejele ei sau să lupți împotriva lor (zadarnic adeseori, dar simțind iluzia libertății și plăcerea revoltei).

M-am lăsat furat de gânduri... Asta nu înseamnă că nu îmi place ceea ce fac acum, adică să scriu. La început mă lupt cu lipsa chefului, dar,

foto: Iuliana Chiriac

cu puțin efort, intru în stare (cică îmi vine inspirația, ca să citez pe cineva) și încep.

Acum însă nu am chef. Chiar aș avea altceva de făcut. De exemplu, să descopăr în amănunt setările noului meu laptop, să învăț ce e cu modul acela multiplayer sau să dorm (gândul la somn îmi provoacă un căscat). Oricum, numai de scris nu am chef, v-ați prins.

„Trebuie, trebuie, trebuie”. Îmi tot repet asta, dar nu mă ajută cu nimic.

Scot noul echipament electronic din cutia unde îl țin. Este argintiu, metalul arată foarte bine în combinație cu sticla ușor curbată de pe margini. Dacă l-aș porni, probabil ar face zgomot și ar auzi părinții. Mă mai uit puțin la el și îl pun în- apoi în cutie fără chef.

Cât despre învățat, mă gândesc că, pur și simplu, chimia este fără sens. Pentru mine rostul lipsește complet în acest caz. Dacă la altele mă descurc (deh, condiția elevului!), la chimie sunt catastrofă. Numai formule fără legătură, lungi, fără nimic care să-mi trezească interesul. Doar nu vreau să mă fac chimist! Sau medic! Când merg la magazin, nu-mi cere nimeni să calculez densitatea produsului dorit și nici măcar concentrația pungii de chipsuri, nu-i așa? (mă întreb dacă măcar am folosit termenii corect). Deci, chimia e fără vreo utilitate reală...

Pe consolă nu mă pot juca din același motiv pentru care nu pot deschide laptopul: face zgomot. De dormit nu pot până nu termin de scris, așa că mă întorc cu privirea (mai întâi) și cu mintea (apoi) la foaia pe jumătate albă.

Când scriu, v-am spus, chiar mă gândesc la ceea ce fac. Din păcate, nu e cazul acum. Iau o nouă pauză. Părinții îmi tot spun că trebuie să am o pasiune, ceva la care să fiu cel mai bun și orele să treacă pe nesimțite, cuprins (și eu și ele) de plăcere...

Citesc mult. Citesc cărți mari (și astea nu sunt deloc vorbe mari), care nu mi se par atât de grele, însă nu pot să spun că mi-aș petrece toată viața citind. La un moment dat, te plictisești, iar cititul se transformă din plăcere în corvoadă, asta poate pricepe oricine (ei! aproape oricine). Până și Goethe recomanda „o privire în cărți și două în viață”!...

Părinții îmi spun că ar trebui să-mi placă să învăț. Cum vine asta? Probabil ei nu știu ce în-

seamnă „a plăcea”. Cui „i-ar plăcea” să învețe teoreme la fizică sau structura atomului la chimie? Adică, ok, unele te ajută în viață, iată, dai teste, examene, nu ai cum scăpa, dar să-ți placă să faci asta, să înveți asta?!

Să revin. Am spus că viața e un paradox. Ei bine, eu mi-am terminat textul gândindu-mă ba la școală, ba la jocuri, la lectură sau la teme. Trăind și, în același timp, scriind ceea ce simt. Mă duc să beau un suc de portocale fără pulpă, singura mea grijă fiind ascultarea la chimie de mâine. Până atunci, viața rămâne interesantă și te obligă să te lupți cu ea mereu, până la capăt, cum m-am luptat eu cu acest text...

Uneori mă gândesc la mine ca la două persoane total opuse. Sper că este firesc, căci eu cred că pot în același timp să fiu și scriitorul și jucătorul online. Subliniez: în același timp. Adică, de ce nu ar putea fi aceste două activități, aparent opuse, unul și același lucru? De ce jocul pe calculator nu ar presupune o intrare în lumea fictivă, iar scrisul de ce nu ar putea fi ca un joc online, unde tu ești cel mai bun, dar și cel mai slab concurent?

Când redactezi un text este necesară o strategie, modelată prin lecturi și exercițiu, exact ca în cazul jocurilor de care vorbeam. Sau când te joci, personajele intră în concurență. La fel și jucătorii. Există o poveste, un conflict, un punct culminant și, de regulă, un deznodământ fericit pentru toată lumea. Ca în basme, nu ca în viață... Iată deci, că aceste lumi aparent diferite au ca punct de plecare o idee comună – o altă lume - diferit construită în funcție de instrumentele folosite.

Și totuși, diferența dintre joc și scris înseamnă diferența dintre aglomerație și solitudine. Atunci când scrii, construiești o fortăreață, un spațiu doar al tău. În schimb, când te joci este ca și cum ai deschide porțile fortăreței tale și ai pătrunde în aglomerație. Jocurile online sunt o poveste extinsă, care nu se termină niciodată. Care continuă la infinit până ce lumea se va plictisi de ea. Actul scrisului nu are însă nevoie de spectatori și, cu siguranță, un roman nu are cum să aibă un număr infinit de pagini.

Bun, deci până la urmă, unde și cine sunt eu? Scriitorul? Jucătorul? Aici, la masa de scris sau acolo, în lumea pe care gândurile mele o țin sau altul a creat-o pentru mine? Nu știu nimic. Tastez. Sunt eu.

SCÂNTEIE

Se duce încet spre cerul deschis
Furând și ultima fărâmbă din mine
Dar în urma-i rămâne un vis
Ce poartă coroana unei morți sublime.

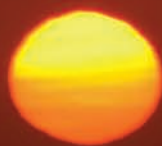
Alb ca gheața se înalță
Uită tot, și focu-i rece'
Zâmbetul e tot ce este
Când prin lumea lui mă trece.

El e numărul ce
Când într-un cuprins m-au pus
M-a scos și m-a întins,
Pentru a mă vedea mai bine.

El era cerul
acum nu mai e decât
O scânteie
ce te privește trist.

M-a creat din întâmplare
A rămas dintr-o plăcere.

Sabina Grădinariu, clasa a X-a B

FALEZĂ

Am o singură dorință,
Să nu fiu un strop umil
Ce se pierde'n suferința
Pe când ploile tot vin.

Picături mă inconjoară,
Câte-un un fulg, chiar, uneori
Și mă lasă c-o povară
Ce mă stoarce încetișor.

Nu vreau să fiu doar o fărâmbă
Din cenușă norilor
Ce se pierde printre forme
Odată cu frumusețea lor.

M-au pierdut și m-au găsit
M-au ascuns într-un nimic.

Dar când cei ce m-au supus,
Mi-au furat din consistență,
Au uitat că eu nu sunt
Decât un strop pe o faleză.

Sabina Grădinariu, clasa a X-a B

foto: Sabina Cojocaru

DIN NOU

foto: Iuliana Chiriac

Ce faci dacă o petală se usucă?
Ce te faci dacă ea cade,
iar tu nu poți decât să-i privești
zborul trist către pământ?
Ce gândești privind-o, atât de tânără,
o fată-n rochie de mătase,
dansând pe-o altă muzică?

Ea zâmbeste, deși se pierde...
Ea privește-n sus,
la trandafirul ce respiră lumină,
știe că viața e mai mult decât
o filă ruptă,
arsă,
sfârșită.

Dar tu, tu o știi?
Ce faci după ce o vezi uscată în palma-ți slabă?
O plângi,
o iubești,
ți-e dor de nuanța ei aprinsă?
Ai fi nebun de-ai uita-o așa ușor!
Ea va cădea, iar tu-ți vei dori să nu o pierzi,
apoi vei privi ușor către cer, ca să nu plângi.
Dar cerul e trandafirul ce încă-i roșu,
ce încă te așteaptă,
cărui a o micuță petală roz
începe să-i crească
și, pentru o clipă,
zâmbeste.

Imaginează-ți că o muzică răsună
din infinitul albastru,
că tu o ierți pe micuța pierdută,
că urci pe tulpina fără spini,
iubind verdele din nou.

Ce simți? Mai e regret?

Diana Postolache, clasa a X-a A

UNIVERS URBAN

Ne construim pe verticala
frântă a orașului care ne înghite
privirile, săruturile, amintirile,
ne vedem la capete opuse ale timpului
ce ne consumă nesătul visele,
chipurile, culorile.

Mă respiri într-un tango urban,
mă inspiri pe notele înalte
ale betonului înghețat în decembrie,
expiri fum și pulbere de spirit odată
cu acordurile joase ale ființei tale,
ale drumului ce ne-aduce mereu aici.

Te port printre edificii de speranță,
te las să mă rotești prin clipă,
te priversc cum n-am privit nici luna...
Apoi te pierd din ochi pentru vecie,
uitat în orizontul gri
al florilor uscate de portocal.

ALCHIMIC

Ne adăpostim de furtună sub acorduri haotice
de speranțe și iluzii infinite,
ne căutăm un sens în pasiunea opusului,
găsim strălucire
în umbrele privirii de satin negru
ca somnul sufletului tău.

Mi-ai croit o cămașă din el,
m-ai învăluit în dulcele-i mister,
m-ai lăsat să-i cred voluptatea absurdă,
ai fost lumina cerului meu...
Am găsit înțeles sfânt în constelații de vise,
am împletit două destine,
creând nimic și niciodată.

Căci inima bate în dublu ritm,
nord... sud...
roșu... negru...
poezie... repulsie...
dragoste... amintire...
Ea caută nuanța echilibrului
în spirite ce se vor măști,
în ființe ce cristal se cred.

Până la urmă,
lasă focul să ardă tot ce-am pierdut,
poate cenușa ne va fi comoară,
flăcările regat,
iar fumul veșnicie!

Diana Postolache, clasa a X-a A

foto: Iuliana Chiriac

foto: Alina Sava

I

Am vise la mâna a doua,
ocazional melancolice.
Mă obsedează
saturniene efemeride.
Tot felul de gânduri
refuză să aparțină.
Mă descompune rebusist
un somn antic.
Conjug a fi
la un timp tomnatic.
Mă rătăcesc
prin oniric.

Decad

II

Fantastica trăire a cuvântului agățat în van,
Naționalitatea incertă a emoțiilor,
Gânduri ce se așază în sferă
Vise ce mor în rotund,
Un studiu inert despre origine și cerc,
Toate flămânzesc
Acum
sau
Cândva în urmă cu o clipă.
S-a răspândit o molimă ce afectează sinele
E bolnav de o suferință ce se repetă.
Și se repetă.
Și se repetă... iar
Și se repetă.

III

Sunt interesată de călătorii interplanetare.
Zbor direct Venus - Saturn în fiecare marți.
Ocazional merg pe Jupiter vinerea.
Cu Marte corespundez prin poștă.
Am o idilă cu o cometă.
Ne plimbăm pe țărături la infinit.
Uneori, ne rătăcim printre nebuloase,
Printre tot ce e difuz,
Printre tot ce se destramă,
Printre acele timpuri ale necunoscutului și ale depărtării,
Acele timpuri ale sfârșitului.

Raluca Cocor, clasa a VIII-a C